

Ανοιχτό Εικονογραφημένο Βιβλίο
από τη Ζάννα Μελά-Φλώρου



Open Illustrated Book
from Zanna Mela-Florou

Ζάννα Μελά- Φλώρου

Σειρά:
© Ιπτάμενες σελίδες 1

Ένας Ιππότης
της Λεγεώνας
της Τιμής

είναι εδώ



Μελά-
Φλώρου
Ζάννα

Ηλεκτρονική έκδοση:

<http://www.Openillustratedbook-mela-florou.net>

Copyright © 2009 Ζάννα Μελά-Φλώρου

ISBN: 978-960-92058-5-6



Ζάννα Μελά - Φλώρου
Σειρά: © Ιπτάμενες σελίδες 1

**Ένας Ιππότης
της Λεγεώνας της Τιμής
είναι εδώ**



Ηλεκτρονική έκδοση:

site: <http://www.openillustratedbook-mela-florou.net>

blog: <http://www.openillustratedbook-mela-florou.blogspot.com>

Copyright © 2009 ΖΑΝΝΑ ΜΕΛΑ - ΦΛΩΡΟΥ

ISBN: 978-960-92058-5-6





Ένας Ιππότης
της
Λεγεώνας
της Τιμής
είναι εδώ

Μελα-
Φλώρου
Ζάννα



Μελα-
Φλώρου
Ζάννα

Τίτλος: Ένας Ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής είναι εδώ

Υπότιτλος: Ανοιχτό Εικονογραφημένο Βιβλίο

Σειρά: © ΙΠΤΑΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Αρίθμηση βιβλίου στη Σειρά: 1

Σελίδες: 148

Συγγραφέας: Ζάννα Μελά - Φλώρου

Εικονογράφηση: Ζάννα Μελά - Φλώρου

Επιμέλεια κειμένου και Καλλιτεχνική επιμέλεια:

Ζάννα Μελά - Φλώρου

Ανάπτυξη ψηφιακού περιεχομένου και παρουσίαση στο διαδίκτυο:

Ζάννα Μελά - Φλώρου, 2009

Έκδοση: Ζάννα Μελά - Φλώρου, 2009

Ηλεκτρονική έκδοση:

site: <http://www.openillustratedbook-mela-florou.net>

blog: <http://www.openillustratedbook-mela-florou.blogspot.com>

e-mail: zanna.mf@gmail.com

Copyright © 2009 Ζάννα Μελά - Φλώρου

ISBN: 978-960-92058-5-6



Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν.2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν.100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξώφυλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.



Ζάννα Μελά - Φλώρου

Σειρά: © Ιπτάμενες σελίδες 1





Philo-DuFour
Zeeve



Philo-DuFour
Zeeve



Philo-DuFour
Zeeve



Philo-DuFour
Zeeve



Philo-DuFour
Zeeve



Philo-DuFour
Zeeve



Philo-DuFour
Zeeve

A. Μέρος

1. Απίστευτο όνειρο	11
2. Διάσημα τέρατα	17
3. Πριγκίπισσα του ονείρου	25
4. Αλλόκοτοι, απόκοσμοι επισκέπτες στη γη	27
5. Ο μαγικός πλανήτης των εξήμισι δισεκατομμυρίων κατοίκων	31
6. Στα χιονένια παλάτια των πολικών αρκούδων	33
7. Στα χιονένια παλάτια των πιγκουΐνων	41
7α. Μια κρυμμένη πολιτεία	44
8. Στα καταπράσινα παλάτια της ζούγκλας	46
8α. Πρωτόγονη οικογένεια	49
9. Η μάσκα του φύλαρχου Ευτυχισμένου	53
10. Ονειρικά κάστρα	56
10α. Η χαμένη ταυτότητα	59
10β. Η μικρή Ινδιάννα	60
10γ. Η μικρή Ελληνίδα	61
10δ. Η μικρή Αμαζόνα	63
11. Το νησί που ταξιδεύει	64
12. Το ολόχρυσο κρησφύγετο των πειρατών	65
12α. Η γιορτή των παιδιών	68

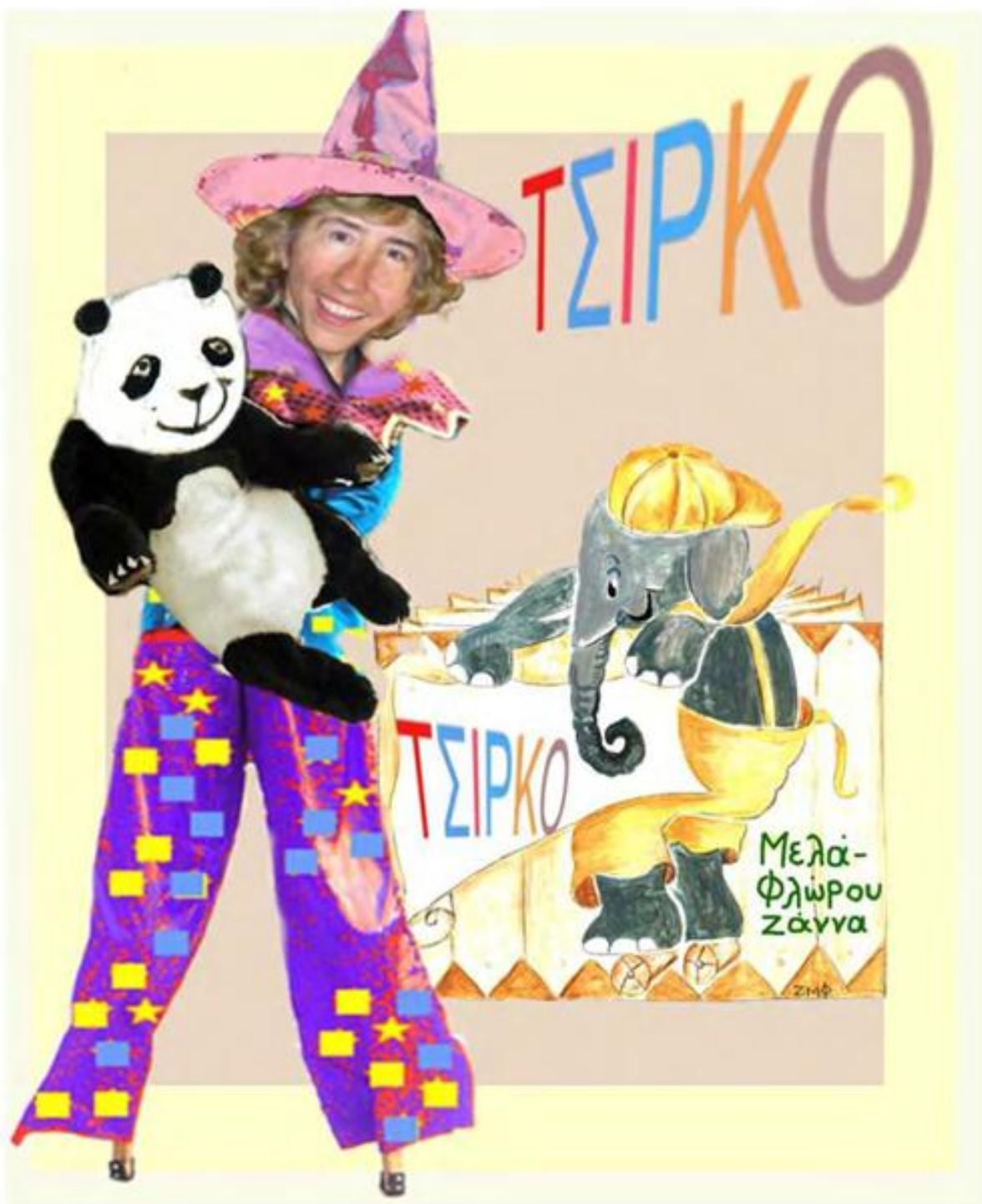
B. Μέρος

13. Ο βασιλιάς του θεάματος	70
13α. Η παγίδα του Πειρατή	74
13β. Ένα πειρατικό καράβι στη στεριά	77

Περιεχόμενα	Σελίδα
14. Η συγγραφέας μπαίνει στην ιστορία μας	80
15. Ο θησαυρός του Πειρατή-Πιράνχα	85
15α. Ο νέος ιδιοκτήτης της Χώρας της Διασκέδασης	92
16. Η συγγραφέας μεταμορφώνεται	100
17. Η συγγραφέας παγιδεύεται	104
18. Το τέλος της ιστορίας μας	106
<u>Κριτικές για το βιβλίο :</u>	113
1) Αναγνωστόπουλος Βασίλης	114
2) Κανάβα Ζωή	114
3) Μερικά Λένα	123
4) Μουρίκη Κατερίνα	123
5) Μπίνιου Αθηνά	127
6) Παπαθανασόπουλος Θανάσης	129
7) Παπαμόσχου Ηρώ	128
8) Πατεράκη Γιολάντα	131
9) Τζιάλα-Μάντζιου Ελευθερία	132
Από τις «Δημιουργίες της Ζάννας Μελά-Φλώρου»	134



Μελα-
Φλωρου
Ζάννα



A. Μέρος

1. Απίστευτο όνειρο

Είναι βράδυ, φίλοι μου. Διακρίνετε κι εσείς μια σκιά που παραμονεύει έξω από τον παράδεισο του Σούπερ Θεάματος του τσίρκου; Είναι ο Σουγιάς, ένα κλεφτρόνι της νύχτας που έχει στήσει ενέδρα. Σάλεψε πάλι η φιγούρα του υποψήφιου ληστή, μόλις είδε έναν αγριάνθρωπο –σαν πίθηκο- να ξεπορτίζει ολομόναχος μέσα στη νύχτα, στολισμένος βασιλιάς, με παραφουσκωμένες τις τσέπες, γεμάτες λεφτά... Πόσο εύκολο είναι γι' αυτόν, που τον φωνάζουν και «καμικάζι», να σηκώσει το νεροπίστολο που κρατάει και να πει: “Ψηλά τα χέρια πίθηκε! Τα λεφτά σου ή τη ζωή σου...”.

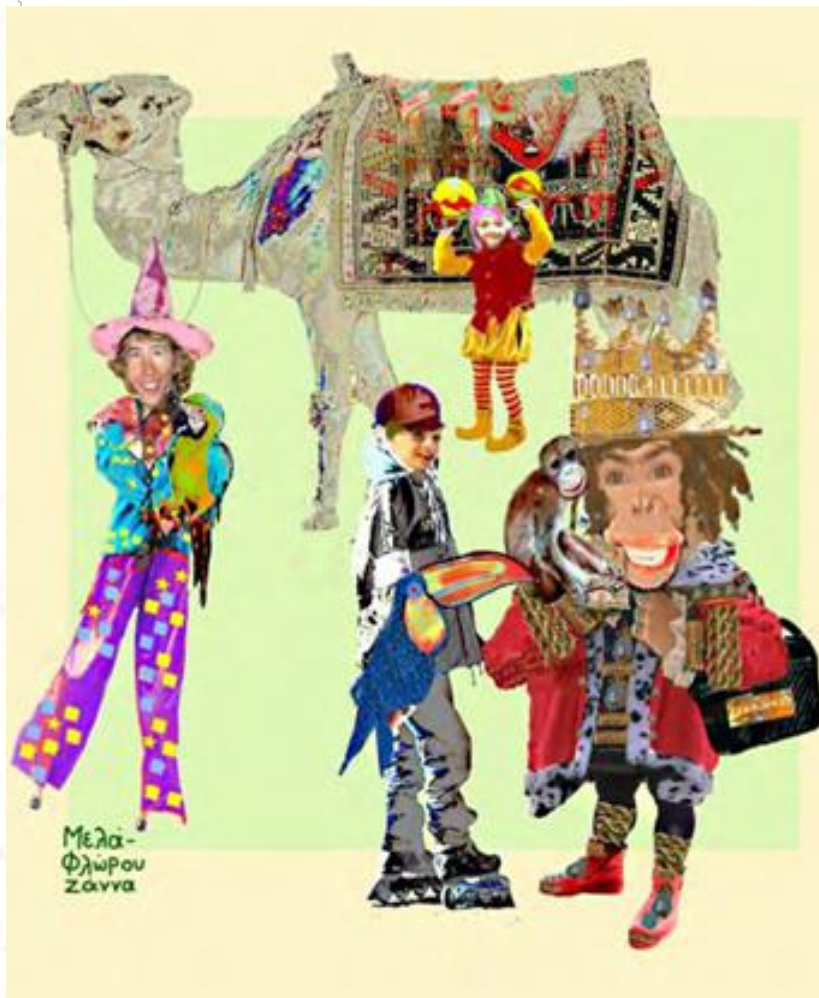
Η ξαφνική παρουσία του νεαρού Λη, όμως, αναγκάζει τον κουκουλοφόρο να προσπαθήσει να κρυφτεί -μάταια- πίσω από το μεγάλο σκουπιδοτενεκέ, τρομαγμένος...

— Ξύπνα, κοπελιά! Κοίτα τι σου έφερε ο Λη!



— Λέγε με κι εσύ «Αγριμάκι», όπως με φωνάζουν τα παιδιά στο σχολείο! Το συνήθισα.

— Καλά, καλά... Μερικοί σου κόλλησαν ένα παρατσούκλι κι εσύ το



δέχτηκες; Έλα τώρα, δεσ αυτό το παρδαλό πουλί με το μεγάλο, αστείο ράμφος που σου έφερα. Τουκάν είναι.

— Ουάου! Το έκλεψες, Λη;

— Μη λες ανοησίες! Μη λες ανοησίες! Είναι η ανταμοιβή μου. Βοήθησα πριν από λίγο το αφεντικό του μεγάλου τσίρκου να πιάσουμε μαζί το ληστή με την κουκούλα. Τον σύραμε στο τμήμα

της περιοχής. Εκεί του έβγαλαν φωτογραφίες με κολλημένο το κεφάλι του στον τοίχο. Του πήραν δαχτυλικά αποτυπώματα, πιέζοντας ένα-ένα τα δάχτυλά του, πρώτα μες στο μελάνι και μετά, σ' ένα λευκό χαρτί. Έγραψαν όλα του τα ονόματά στο κομπιούτερ, στη λίστα με τους ληστές... Κι ύστερα, με χειροπέδες στα δυο του χέρια, τον ρίξανε στη «στενή»... Σαν ποντικό στη φάκα!

Κοίτα κι αυτό το σπάνιο πιθηκάκι που κοιμάται στον ώμο μου! Τάρσιο το λένε. Κι αυτό μου το χάρισε!

— Τι όμορφο που είναι Λη... Θα τα πουλήσεις, ε;

— Γρρρ... Χρου... Μμμ... Οουου...

— Ακούς τα μουγκρητά, Αγριμάκι; Λιοντάρια, τίγρεις, πάντα, καμηλοπαρδάλεις, καγκουρό... Ό,τι φανταστείς! Ήρθε η ζούγκλα εδώ, με το γιγαντιαίο και διάσημο τσίρκο. Δίπλα μας έχει κατασκευώσει. Εκεί να δεις κλουβιά... Αμέτρητα σου λέω!

— Όστε εκεί χάθηκες, αδερφέ μου!

— Με είπες «αδερφό»; Μη με ξαναπείς «αδερφό» σου, γιατί δεν είμαι! Εγώ ξέρω ποιος είμαι... Εντάξει; Αλλά γιατί είσαι τόσο χλωμή; Πω πω! Για να δω... Ααα, δε σου 'πεσε ο πυρετός! Όχου! Ζεματάς... Αγριμούλα. Τι κρίμα... Κι ήθελα τόσο να πάμε στις πρόβες που κάνουν τώρα οι θεατρίνοι για την αυριανή παράσταση! Είμαι σίγουρος πως, άμα δεις τους ξυλοπόδαρους-νάνους, τους ακροβάτες-πουλιά να κάνουν τούμπες στον αέρα, θα ζωντανέψεις μεμιάς! Έχει και καλό φαΐ, εκεί. Άμα φας, θα συνέλθεις.

— Δεν πειράζει... Τώρα θέλω να κοιμηθώ λιγάκι. Να δω και τη συνέχεια στο όνειρό μου...

— Α, για στάσου... Γράφεις και σχεδιάζεις τα όνειρά σου; Α, γι' αυτό δε γίνεσαι καλά εσύ, γιατί δουλεύεις ασταμάτητα! Μα είναι παράλογο!



— Δε σου είπα Λη: Ήρθαν οι αλλόκοτοι επισκέπτες πάλι και χοροπηδούσαν τριγύρω μου... Εγώ ένα μονάχα κάλεσα! Αλήθεια σου λέω! Άκου, μόλις τώρα έδιωχνα έναν καλικάντζαρο! Τον διέταξα να τρυπώσει ξανά στο χώμα, όταν παρουσιάστηκε το φάντασμα ενός πειρατή. Άκου, μη φεύγεις. Άκουσέ με: «Εξαφανιστείτε κι οι δύο! Ακόμη εδώ είσαστε;» τους μάλωσα. Και μετά, και μετά, Λη, κάλεσα εκείνον για χιλιοστή φορά...



— Ποιον;

— Και μου απάντησε! Μου α-πά-ντη-σε!

— Ποιος; Όχου,... βραδιάτικα, Αγριμάκι. Μπας και φανερώθηκε ο τερατόμορφος γίγαντας, ο χιλιοπρόσωπος, μπροστά σου; Μήπως είχε νύχια γαμψά και φιδίσια ουρά; Ε; Αχ, πόσο αγριεύτηκα... Δε λέγεται...



— Δεν πιστεύεις σε τίποτα, «άπιστε Θωμά»;





— Σε πιστεύω. Πώς, πώς... Και τι σου απάντησε λοιπόν ο χιλιόματης θαυματοποιός;

— Του φώναξα: «Αν είσαι σπουδαίος μάντης, πώς με λένε; Βρες μου! Και τα γενέθλιά μου πότε έχω; Πες μου! Μάντεψε αν είμαι κόρη κάποιου βασιλιά. Ή αν ανήκω σε μια φυλή Ινδιάνων; Λες να κατάγομαι απ' τους Εσκιμώους του παγωμένου Βορρά ή να είμαι απόγονος ενός αιμοβόρου πειρατή; Απάντησε στο νέο ανθρωπάκι που το φωνάζουν «Αγριμάκι», χωρίς όνομα και ρίζες, κι ήρθε στη γη πριν από λίγα χρόνια – πες μου πόσα!» Άκου τι μου αποκάλυψε με την ψιθυριστή φωνή του. Άκου, άκου, Λη:



«Σε λένε Πριγκίπισσα Ζωγραφιά,
ομορφούλα μου κυρά. Γιορτάζεις.
Σαν σήμερα γεννήθηκες και χρό-
νια σου πολλά! Σε καλωσορίζω,
μικρή μου γήινη, στον κόσμο των
καλών πνευμάτων και των θαυ-
μάτων και φιλοδοξώ, φύλακας
ισχυρός και φίλος σου αληθινός
να γίνω εγώ παντοτινός... »
Επιτέλους Λη, έμαθα πως είμαι
μια Πριγκίπισσα τελικά.

— Μμμ... Και τον πίστεψες, Πρι-
γκιπέσα μου; Κι αν είναι ένα κακό
κι αιμοβόρο πνεύμα; Και σε μαρ-
μαρώσει αυτός ο... ισχυρός φύλα-

κάς σου; Ε; Και τι μορφή πήρε τελικά; Λες να ζωντανεύουν οι ζω-
γραφιές σου μες στον ύπνο σου ή ακόμη και στον ξύπνιο σου, μι-
κρή μου ονειροπαρμένη; Το μόνο σίγουρο είναι πως έχεις πυρετό.
Καις. Και ξανάρχισε η βροχή, δυνατότερη. Σκεπάσου με το νάιλον.
Η καλύβα μας μπάζει από παντού και θα βραχεί το παραμύθι σου...
Εγώ πάντως θα σε φωνάζω: «Πριγκίπισσα Καμία»! Άντε, καληνύχτα
τώρα.



2. Διάσημα τέρατα

— **Ξ**ύπνα Ζωγραφιά. Χθες βράδυ νύσταζες και δε σου είπα ότι

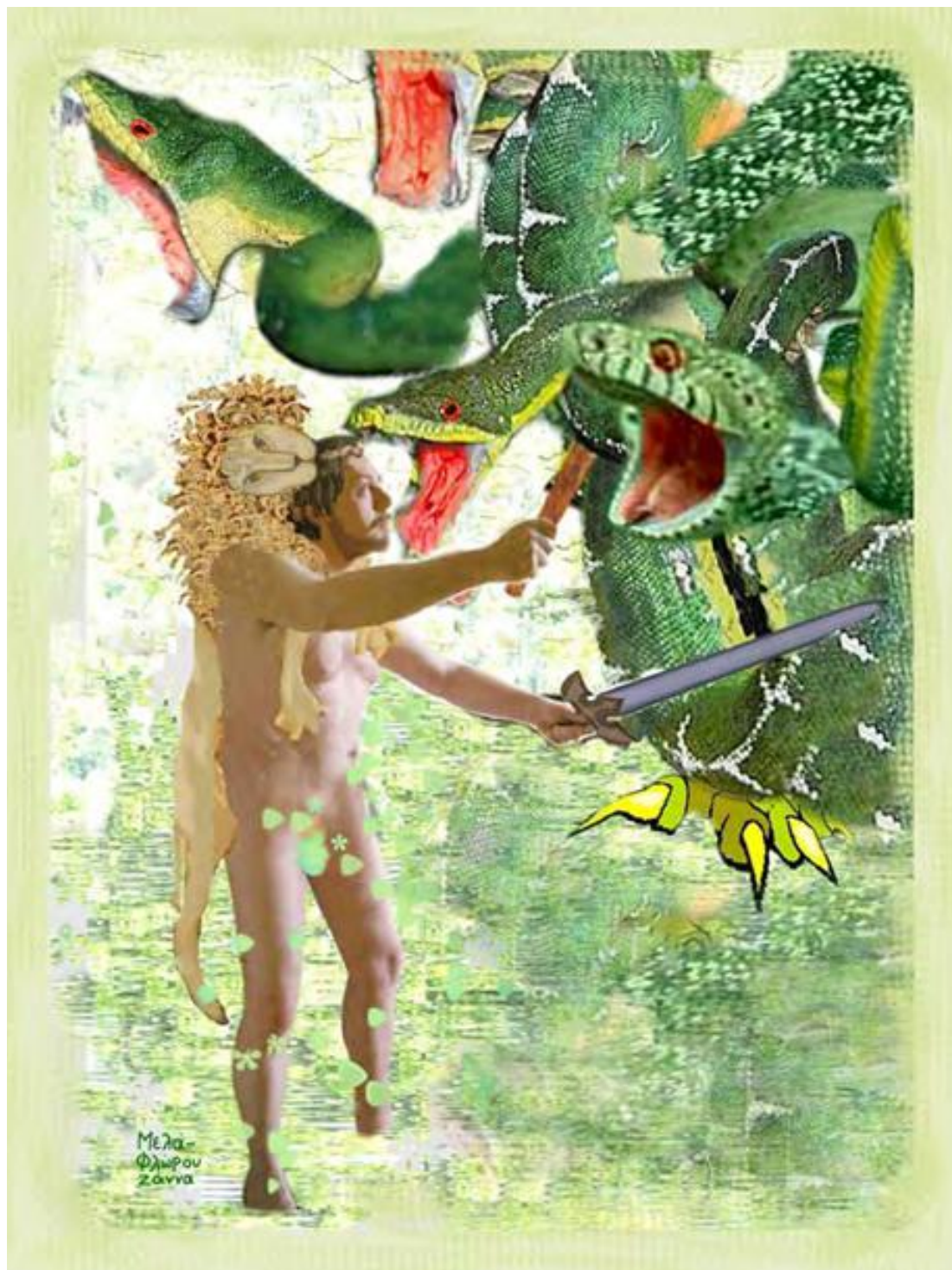


πούλησα τις ζωγραφιές σου και μάλιστα τις έδωσα σε καλά χέρια. Η νέα σου συλλογή σκέφτηκα να είναι πολύ πιο εντυπωσιακή... Τι θα 'λεγες ν' αρχίσεις με την τρομερή Μέδουσα Γοργώ; Να τη διατάξεις να μαρμαρώνει με τα μαγικά της μάτια μόνο, όλα τα κακά πλάσματα και να τα καταστρέφει μετά, με τα κοφτερά της δόντια, την πλατιά της γλώσσα και τα φιδίσια της μαλλιά. Καλό, ε;

— Πες πως είναι έτοιμη στο μπλοκ μου.

— Άκου τώρα, Αγριμάκι: Να σχεδιάσεις την τρομερή Λερναία Ύδρα ολοζώντανη! Ναι! Και τον Ηρακλή να κόβει και να καίει τους εννιά λαιμούς της, για να μη διπλασιαστούν τα κεφάλια της. Και να θάβει το μεσαίο της κεφάλι βαθιά μέσα στη γη, γιατί είναι αθάνατο... Και μετά να αναπαραστήσεις τη Λερναία Ύδρα να κατασπαράζει ένα σύγχρονο θηριό: τη Ρύπανση που γιγαντώνεται. Όλοι γι' αυτή μιλούν πια. Έτσι να τη ζωγραφίσεις! Σα μια οικολογική σκουπιδοφάγο.!

— Ναι, ναι, Λη. Είσαι σπουδαίος. Καλή ιδέα.



— Α, και να μην ξεχάσουμε, Πριγκιπέσα, τα σκίτσα της Σκύλας και της Χάρυβδης.

Τη μοχθηρή Σκύλα να τη φτιάξεις με τρία πανέμορφα κι άλλα τρία κακάσχημα κεφάλια γεμάτα δόντια ☹️ παγίδες και με δώδεκα χειρο-

πόδαρα να παραμονεύει μέσα σε μια σπηλιά για να καταβροχθίσει...
—άκου να γελάσεις— : σακούλες! Κι άλλα σκουπίδια, αντί ν' αρπάζει
τους συντρόφους του ατρόμητου Οδυσσέα μέσα απ' το καράβι του
καθώς αυτό θα πλέει μπροστά της.

Απέναντί της, βάλε κρυμμένη στη γαλήνια θάλασσα την πανούργα
ρουφήχτρα, Χάρυβδη. Αντί όμως να ανοίγει το στόμα της —που είναι
βάραθρο σωστό—, να καταπίνει ολάκερο το καράβι και μετά να το
ξερνάει με μανία διαλύοντάς το, μεταμόρφωσέ την κι αυτή σε... προ-
στάτη του περιβάλλοντος! Να φιλτράρει τα βρόμικα νερά από τις
πετρελαιοκηλίδες και τα απόβλητα όλων των κρυφών υπονόμων της
γης! Είναι πολύ της μόδας τα οικολογικά σχέδια, σου λέω.

Δεν πρέπει να λησμονήσεις και τις Σειρήνες που σκορπούσαν κι αυ-
τές το θάνατο στους ναυτικούς που τύχαινε να τις συναντήσουν.



Ζωγράφισε, λοιπόν,
δυο ανθρωπόμορ-
φα τέρατα πάνω σ'
επικίνδυνα, μισοβυ-
θισμένα βράχια, με
σκελετούς ναυα-
γών, μονάχα αιμο-
βόρων πειρατών,
ολόγυρά τους, να
προσπαθούν να
σαγηνεύσουν με τη
μαγευτική φωνή
τους, ποιον; Τον
Οδυσσέα!

Ο βασιλιάς της Ιθάκης, όμως, που είχε ακουστά για τούτα τα κακόφημα πουλιά, ξέρεις πώς ξέφυγε απ' την παγίδα τους; Διέταξε τους ναύτες του να βουλώσουν τα αυτιά τους με κερί, μέχρι να προσπεράσουν με ασφάλεια το στοιχειωμένο τούτο τόπο, κωπηλατώντας όσο πιο γρήγορα μπορούσαν... Εκείνος όμως προτίμησε να απολαύσει το τραγούδι τους σφιχτοδεμένος στο κατάρτι του καραβιού, όση ώρα θα παραληρούσε απ' τα μελωδικά μάγια των Σειρήνων... Εγώ θα σου ποζάρω για μοντέλο. Χι, χι! Και θέλω ανταμοιβή για τις σπουδαίες ιδέες μου! Να το θυμάσαι.





Εντάξει. Θα φτιάξω και το θη-
ρίο με τα πολλά κεφάλια, με
τα λιονταρίσια πόδια και τη
φιδίσια ουρά, τον περίφημο
Κέρβερο, το φύλακα του απί-
στευτου βασιλείου που είναι
κρυμμένο βαθιά μες στη γη κι
έχει βασιλιά τον Άδη! –το μυ-
θικό θεό του Κάτω Κόσμου.
Να φυλάει... Τα παιδιά; Αλλά
πώς να τον ζωγραφίσω σαν
έναν καλό κι έμπιστο φίλο των

παιδιών;

Τι λες και για έναν Κέ-
νταυρο; Από τη μέση και
πάνω θα ζωγραφίσω εσέ-
να και από τη μέση και
κάτω ένα άλογο.

Α, θυμήθηκα και ένα
άλλο, διάσημο πλάσμα,
ένα μονόφθαλμο γίγαντα!
Ναι, θα φτιάξω έναν τρο-
μερό Κύκλωπα, οπωσδή-
ποτε! Μα πώς να τους
μεταμορφώσω στο χαρτί
με καλοκάγαθες ψυχές;
Πώς; Πώς!





— Άσε να το σκεφτούμε, Ζωγραφούλι...

Κλείνοντας τώρα τη νέα συλλογή σου, δεν μπορείς ν' αφήσεις απ' έξω αυτόν που έδωσε τη νίκη στους Έλληνες:

Το Δούρειο Ίππο! Να το! Το πανύψηλο ξύλινο άλογο μες στα μαύρα σύννεφα, θαρρείς και ξεχωρίζει η μορφή του. Μυστική κρυψώνα για ανδρείους πολεμιστές, ήταν ειδικά φτιαγμένη η τεράστια κοιλιά του. Στην αρχή ζωγράφισε μια βασίλισσα, την ωραία

Ελένη, να την έχει απαγάγει ένα πριγκιπόπουλο, ο Πάρης και να σαλπάρουν για την πατρίδα του, την Τροία. Ξοπίσω τους να σκιστάρεις θυμωμένο το σύζυγό της, το βασιλιά της Σπάρτης, Μενέλαο, με τους συμμάχους του, όπως ο Αγαμέμνονας και ο Αχιλλέας, με πολλά ελληνικά καράβια, να προσπαθούν να πάρουν πίσω την όμορφη γυναίκα του, αλλά χωρίς επιτυχία! Το ξύλινο άλογο, να το παρατήσεις στην παραλία των εχθρών και τα ελληνικά πλοία φευγάτα –τάχα- με πλήρη για την επιστροφή στην πατρίδα τους. Καλοστημένο σχέδιο, ε; Ο Δούρειος Ίππος, βέβαια, παρά τριχα γλιτώνει το κάψιμο, αλλά τελικά, το δέχονται οι Τρώες σα δώρο για τους θεούς· έτσι μονάχα ανοίγουν οι πύλες και το σέρνουν μέσα στο απόρθητο κάστρο τους, γιορτάζοντας με χαρές και πανηγύρια τη λήξη του μακροχρόνιου πολέμου! Κρυμμένοι στο κούφιο σώμα του, οι Έλληνες καρτερούν την κατάλληλη στιγμή για να δράσουν. Και να, σα να τους βλέπω να ξεπροβάλλουν αθόρυβα απ' την κοιλιά του, με πρώτο τον πολυμήχανο Οδυσσέα και να τους πιάνουν όλους στον ύπνο... Στην άκρη του πίνακα, ζωγράφισε τον ελληνικό στόλο να επιστρέφει, βλέποντας το φωτεινό σύνθημα και τους στρατιώτες του να καταλαμβάνουν την Τροία... Πω πω, εργάρα θα γίνει αυτό! Θα βγάλουμε πολλά λεφτά... Έτσι;

— Ουφ! Νύσταξα...

— Αγριμούλα, μάντεψε τώρα σε ποιαν πούλησα όλα τα σχέδιά σου στα φανάρια. Στην καλή μας πελάτισσα που σε συμπαθεί πάρα πολύ... κι είναι και συγγραφέας...

— ... Και ζει στο κάστρο, ψηλά στο λόφο...

— Ναι, σ' αυτήν. Τώρα να τη δεις πώς ήταν ντυμένη: ολόδια μάγισσα των παραμυθιών! Κρυβόταν κάτω από ένα πανύψηλο, πλατύγυρο καπέλο... Πού να τη γνωρίσω έτσι. Μπορεί να πήγαινε πάλι σε κάποια εκδήλωση με τη γυαλιστερή της άμαξα, γιατί τη συνόδευαν ένα τσούρμο θεατρίνοι, με πλακάτ γεμάτα συνθήματα για τα δικαιώματα του παιδιού. Ακούω κι εγώ: «Λη, Λη... ».



Κι ενθουσιάστηκε τόσο με τις ζωγραφιές σου που βρέθηκα αμέσως με μια γερή ανταμοιβή και τούτο το δώρο στα χέρια: Με βιβλίο μοιάζει, στρογγυλό σαν τη γη! Της υποσχέθηκα πως θα σε πάω στον πύργο της μόλις τελειώσεις τα νέα σου σχέδια... Αααα! Σε περιμένει οπωσδήποτε, μικρή μου ζωγράφε! Κάτι σπουδαίο έχει να σου πει, μου τόνισε και κατάλαβα ότι θέλει να συνεργαστείτε σοβαρά οι δυο σας. Να την έβλεπες πώς κρυφογελούσε... Σωστή μάγισσα σου λέω!



3. Πριγκίπισσα του ονείρου



— ... **Τ**ότε μου εκμυστηρεύτηκε πως θα καταθέσει όλα τα σχέδιά σου στον παγκόσμιο διαγωνισμό παιδικής ζωγραφικής! Το φαντάζεσαι αυτό; Βιάσου λοιπόν και πού ξέρεις, μπορεί εσύ να κερδίσεις το πρώτο βραβείο! Να πάρεις και πλούσια δώρα απ' όλες τις χώρες του κόσμου, σε μια μεγάλη περιοδεία. Λες;... Λες να κερδίσεις εσύ; Το αξίζεις, ανθρωπάκι, γιατί δουλεύεις ασταμάτητα και με ενθουσιασμό, καταχωνιασμένη μες στα μουσεία και στις βιβλιοθήκες

και θα ανταμειφθεί σύντομα ο κόπος σου και το σπουδαίο σου ταλέντο. Σε περιμένουν τώρα οι νέες σου δημιουργίες, μικρή μου ονειροπαρμένη...

— Πες πως είναι έτοιμα. Δες τι ζωγράφισα τώρα: Το μεγαλύτερο πλοίο του κόσμου! Είναι ένα πελώριο, πλωτό νησί.



Μια ονειρική πολιτεία, γεμάτη με παιδιά που ψάχνουν τους δικούς τους... Μας περιμένει στο μέλλον, να σαλπάρουμε όλοι μαζί, σα μια παγκόσμια οικογένεια... Δεν είναι σπουδαίο έργο, Λη;

— Α! Να, εδώ είσαι 'συ, σωστή πριγκίπισσα. Και πλάι σου ένας ιππότης, εγώ. Θαυμάσια! Προβλέπω πως σύντομα θα τρίβουμε τα μάτια

μας και δε θα πιστεύουμε στην επιτυχία που μας επιφυλάσσει η νέα χρονιά... Έλα τώρα, κοιμήσου για να γίνεις καλά. Ξέρεις πόσο τρομάζω όταν σε βλέπω έτσι...



Μελα-
Φλώρου
Ζάννα

4. Αλλόκοτοι, απόκοσμοι επισκέπτες στη γη...

— Καλέ μου, Λη, ήρθαν πάλι. Ήρθαν... Δεν τους ακούς; Νάτος, ο τρομερός αρχηγός όλων των καλικάντζαρων, στην καλύβα μας: ο απόκοσμος Μαντρακούκος κι οι άλλοι...— Ωχ... Ησύχασε Αγριμούλα μου, σε παρακαλώ! Δεν υπάρχει κανένας άλλος εδώ. Μονάχα εμείς οι δύο είμαστε! Αλήθεια σου λέω.

— Κρύφτηκαν μες στη γη! Είμαστε συγκάτοικοι με όλους τους καλικάντζαρους. Η κατοικία τους είναι ακριβώς κάτω απ' το χώμα που πατάμε. Να και η πόρτα τους –η ρωγμή γης στην καλύβα μας. Να και η ξύλινη σκάλα τους, που οδηγεί σε άλλους κόσμους, παραμυθένιους μακριά απ' το πύρινο κέντρο της γης. Ξέρεις γιατί μου παραπονέθηκαν; «Επειδή μονάχα ένα δωδεκαήμερο βγαίνουν έξω. Δώδεκα μέρες όλες κι όλες στο τέλος του χρόνου ως την αρχή του νέου, πάνω στη γη!...»

— Έλα, ξάπλωσε, Πριγκιπέσα μου. Είσαι άρρωστη... Κοίτα την τώρα...

— Τους αρέσει η επιφάνεια της γης. Τους αρέσει να μπαίνουν κρυφά στα σπίτια μας από τις καμινάδες των τζακιών για να κλέψουν τηγανητές λιχουδιές και να μας πειράξουν λιγάκι...

— Κι εγώ ξέρεις τι τους απάντησα; «Μαντρακούκο, αρχηγέ, γίνετε



όλοι οι καλικάντζαροι καλοί και τότε δε θα φοβάστε τίποτε. Κανείς δε θα σας κυνηγά. Έτσι θα μπορείτε να μπαινοβγαίνετε ελεύθερα πάνω στη γη αιώνια και να χαίρεστε τον ήλιο. Εξαφανιστείτε τώρα και να μη σας ξαναδώ, πονηρά δαιμόνια».

«Μας ζητάς να γίνουμε **καλοί**, μικρή μας Πριγκίπισσα;» μου ψιθύρισαν. «Τι θα πει “καλό”, δε μας το έμαθε κανείς! Μονάχα τι είναι το κακό ξέρουμε. Γι’ αυτό προτιμούμε το χοντρό κορμό του δέντρου, που κρατάει τη γη... στη θέση της. Χι, χι... Επειδή είμαστε κακοί, αιώνες τώρα...»

— Αλλά τους αποστόμωσα: «Ποτέ δεν είναι αργά, εσείς οι καλικάντζαροι να γίνεται καλοί και θα ανταμειφθείτε γι’ αυτό με την ελευθερία σας. Εξαφανιστείτε τώρα όλοι!» «Όπως διατάξεις, Μεγαλειότητα», μου απάντησαν.

— Λη, έχουμε και νέες επισκέψεις... Άκου ποιοι ήρθαν τώρα... «Ατρόμητη μικρή,... Ακούσαμε το κάλεσμά σου. Ξέρεις πως ακουγόταν η φωνή σου στο υπερπέραν; Εγώ είμαι... Να σου συστηθώ: Είμαι... ένα φάντασμα, όπως βλέπεις. Το φάντασμα ενός καπετάνιου και πίσω μου οι σύντροφοί μου, ολάκερο το πλήρωμα. Σου αποκαλύπτω, μικρή μου κυρά, πως είμαστε οι ψυχές πειρατών...» Τους ακούς, Λη;

— Φαντάσματα πειρατών;
Μπα! Και τι ζητάτε όλοι εσείς στην καλύβα μας;



«Ήρθαμε για καλό σκοπό! Να σου εκμυστηρευτούμε το μεγάλο μυστικό μας. Οι καλικάντζαροι караδοκούσαν και σα βρήκαν την ευκαιρία, μας πλησίασαν και μας συμβούλεψαν με ποιον τρόπο θα πάψουν οι εφιάλτες να μας ταλαιπωρούν. Μας έπεισαν να σου ομολογήσουμε το χρυσό κρησφύγετο με όλους τους κρυμμένους θησαυρούς μας. Σου αποκαλύπτουμε, λοιπόν, το σπουδαιότερο λημέρι μας, με όλα τα λάφυρα αιώνων που μαζεύαμε... Μονάχα εάν τα επιστρέψουμε, λένε, αυτά τα παγανά, τα στοιχειά που ζουν μέσα στη γη, θα λυτρωθούμε όλοι εμείς οι πειρατές, απ' τους εφιάλτες που μας κυνηγούν και θα αναπαυθούν οι ψυχές μας αιώνια. Κι εκείνοι θα 'χουν γίνει καλοί καλικάντζαροι. Ναι, καλοί! Επιθυμούν να πράττουν από δω και πέρα μονάχα το καλό. Βαρέθηκαν να είναι



πονηρά δαιμόνια. Έτσι, θα μπορούν να βγαίνουν ελεύθερα πάνω στη γη όποτε θέλουν... Μέχρι τότε, όμως, σου ζητάμε την άδεια να μπούμε στο δράκο της χάρτινης ζωγραφιάς σου για να κρυφτούμε από όλους! Δεν αντέχουμε άλλο το κυνηγητό τους».



— Φαντάσματα, θα μπείτε στο δράκο μου μονάχα εάν μου παραδώσετε το χάρτη με την ακριβή τοποθεσία του ολόχρυσου νησιού σας...

«Ορίστε. Σου τον παραδίδουμε, μικρή κυρά. Στα χέρια σου κρατάς αμύθητους θησαυρούς κρυμμένους σε ένα άφαντο νησί στο στοιχειωμένο τρίγωνο, το καλυμμένο με ομίχλη... »

— Ζωγραφούλα, με ακούς; Κοιμάσαι για είσαι ξύπνια; Μπα! Παραμιλάς και περπατάς σαν υπνοβάτης, το ξέρεις; Έλα, ξάπλωσε, σε παρακαλώ!...

— Εντάξει, καπετάνιε! Ας περάσουν τώρα όλα τα φαντάσματα των πειρατών στο ζωγραφισμένο μου δράκο. *«Σ' ευχαριστούμε Πριγκίπισσα των αδικημένων, των καλικάντζαρων και τώρα και όλων των πειρατών. Πρόσεξε μονάχα, να μη σε αγγίξει κανένας πειρατής-φάντασμα, γιατί μπορεί να χάσεις τη δύναμή σου, τα χαρούμενα όνειρά σου και να μεταμορφωθείς σε μια ξύλινη μαριονέτα χωρίς θέληση».*

— Είδες, Λη, πού κρύφτηκαν μερικοί; Μεσ στο βιβλίο της μάγισσας!

— Πριγκιπέσα, φεύγω, πάω να σου βρω φάρμακο... Έλα, ξάπλωσε σε παρακαλώ. Πάρε και το δώρο της μάγισσας, τη στρογγυλή αυτή σφαίρα, αγκαλιά...





5. Ο μαγικός πλανήτης των εξήμισι δισεκατομμυρίων κατοίκων

Μ' ένα ζούληγμα, η στρογγυλή σφαίρα της γης φανέρωσε στην Αγριμούλα αμέτρητα φύλλα, με ολοζώντανες ζωγραφιές. Στάθηκε σε μία, όπου την υποδέχτηκε ένα παράξενο, μικροκαμωμένο φτερωτό πλάσμα, σαν ξωτικό, που την αποκάλεσε «εξηκοστή δισεκατομμυριοστή κάτοικο του πλανήτη».

— Μικρή μου Έξι Δις, ξέρω πως έχεις χάσει την οικογένειά σου κι αναζητάς τις ρίζες σου. Μέχρι να βρεις τους δικούς σου, όμως, θέλεις να γίνεις παιδί μου; Μείνε μαζί μου και θα ζεις βασιλικά, ζωή χαρισάμενη, στο ανάκτορό μου που είναι μες στην πολυτέλεια, τη χλιδή και τον πλούτο. Θα σε υπηρετούν πρόθυμοι αυλικοί, γελωτοποιοί θα σε διασκεδάζουν κι εκλεκτοί δάσκαλοι θα σε μορφώ-

νουν... Και τα δωμάτιά σου αμέτρητα! Κι οι θησαυροί σου αμέθρητοι!... Καλωσόρισες στη νέα σου χώρα, κόρη μου, Έξι Δις.

— Βασιλιά των ξωτικών,
σ' ευχαριστώ για την τιμητική σου πρόταση, μα το κόκκινο νέφος που καλύπτει το παλάτι σου, μου καίει το λαιμό και δεν μπορώ να σταθώ ούτε λεπτό εδώ!

— Όστε φεύγεις κι εσύ...

Όλους τους υπηκόους μου έδωξε το τέρας! Στην αρχή, ήταν ένας πολύ χαριτωμένος δράκος, όταν ξεπετάχτηκε μέσα απ' τους μαύρους καπνούς των φουγάρων μιας βιομηχανικής μου πόλης κι όλοι τον κάναμε χάζι. Από τότε, όλο και θεριεύει κι εξαπλώνεται σ' όλο το βασίλειό μου, μέρα τη μέρα...



6. Στα χιονένια παλάτια
των πολικών αρκούδων



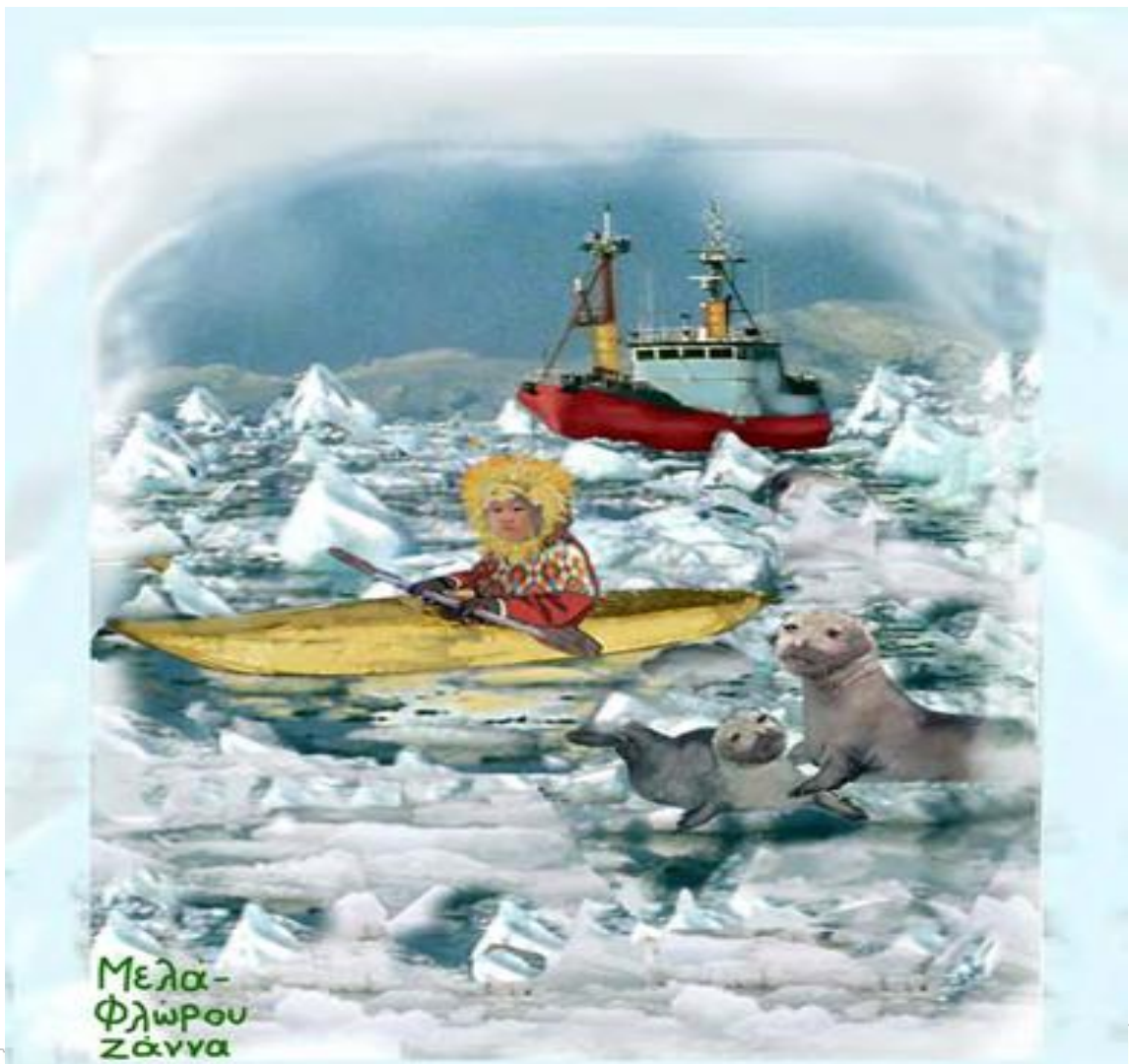


Η Ζωγραφιά, αποχαιρετώντας το ξωτικό, άγγιξε μια άλλη ιπτάμενη σελίδα και μεμιάς, ένωσε την παγωνιά του Βορρά σ' ολόκληρο το κορμάκι της, καθώς πυκνές νιφάδες χιονιού την προϋπαντούσαν στα κατάλευκα παλάτια των πολικών αρκούδων. Ένα αραγμένο έλκηθρο φανερώθηκε μπροστά της, μαζί με μια ντουζίνα σκυλιά, που αναπαύονταν στο χιόνι. Την υποδέχτηκε ένας νεαρός, που της συστήθηκε ως: «Ο άρχοντας των πάγων».

— Καλωσόρισες, μικρή μου ταξιδιώτισσα, στους υπερβόρειους. Τι σύμπτωση! Μας έφερες το πολυτιμότερο δώρο: τον ιερό ήλιο και την ατέλειωτη μέρα, που είχαν χαθεί πολύ καιρό από τον τόπο μας. Πέρασε μέσα σ' ένα από τα παραδοσιακά σπίτια

που φτιάχνω, για να παίζουν τα παιδιά της φυλής μας. Τα χτίζω με παγοκολώνες που κόβω με το μαχαίρι μου. Θα διαπιστώσεις, όμως, πως αν και είναι φτιαγμένα από πάγο, μέσα είναι... ζεστά!

Το κορίτσι χώθηκε σερνάμενο σε ένα ιγκλού, απ' τη μοναδική τρύπα που είχε για πόρτα. Μα όλα γύρω στο στρογγυλό δωμάτιο, της φάνηκαν γνώριμα: Η λάμπα που φώτιζε, τα δίχτυα του ψαρέματος, η δερμάτινη βαρκούλα-καγιάκ, τα σκαλισμένα, κοκάλινα αγαλματάκια, τα τρόφιμα και τα χοντρά ρούχα... Ακόμη και το σκύλο, που ήταν ξαπλωμένος σαν κατάλευκη γούνα στο παγωμένο πάτωμα, νόμισε πως τον ήξερε. Βγαίνοντας η μικρή, αγκαλιά με το σκύλο που την έγλειφε συνεχώς, ο άρχοντας των πάγων φώναξε ενθουσιασμένος:



— Εσύ πρέπει να είσαι η Πριγκίπισσα της υπερβόρειας φυλής μας και διάδοχος του παγωμένου θρόνου μας! Η καταγωγή σου είναι γραμμένη στα χλωμά σου μάγουλα, στα κατάμαυρα μαλλιά σου και στα λοξά ματάκια σου διακρίνω όλους τους ατρόμητους προγόνους μας αλλά και τον πατέρα σου, τον ξένο καπετάνιο-ψαρά, που κάποτε παρασύρθηκε κυνηγώντας μια φάλαινα κι έτσι βρέθηκε στην απόμακρη και μυστηριώδη περιοχή μας. Ο ήλιος τότε για να κρατήσει τον ξένο κοντά μας, έγινε αδύναμος και χάθηκε κάτω απ' τον ορίζοντα. Το κρύο ανέλαβε να παγώσει την επιφάνεια της θάλασσας. Σαν είδε ο μέλλων πατέρας σου και το πλήρωμά του πως το καράβι τους κινδύνευε να το σπάσει ο πάγος στα δύο, αναγκάστηκε ν' ακολουθήσει τη βάρκα της βασίλισσάς μας, περνώντας ανάμεσα από επικίνδυνα, μισοβυθισμένα παγόβουνα που έλαμπαν στο λιγοστό φως του Σέλατος και να αράξει το βαπόρι του στο πιο ασφαλές λιμάνι μας. Τότε γνώρισε από κοντά τη χαρισματική βασίλισσά μας, εντυπωσιάστηκε και τη ζήτη-



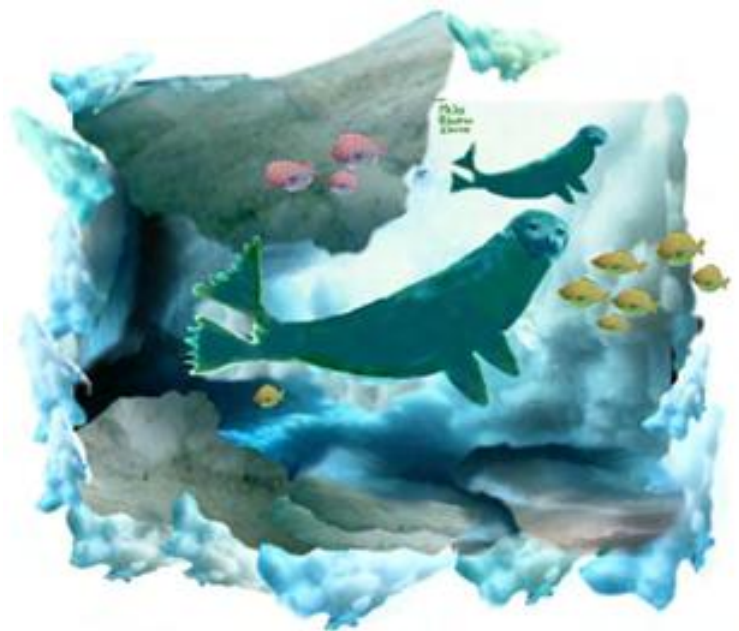
σε σε γάμο. Παντρεύτηκαν και περίμεναν το πρώτο τους παιδί, εσύ-
να, μικρή μου Πριγκιποπούλα. Όλη η φυλή μας πανηγύριζε τη γέν-
νησή σου. Μα έφυγες σύντομα μαζί με την οικογένειά σου. Και να
τώρα που επέστρεψες μεγάλη πια.

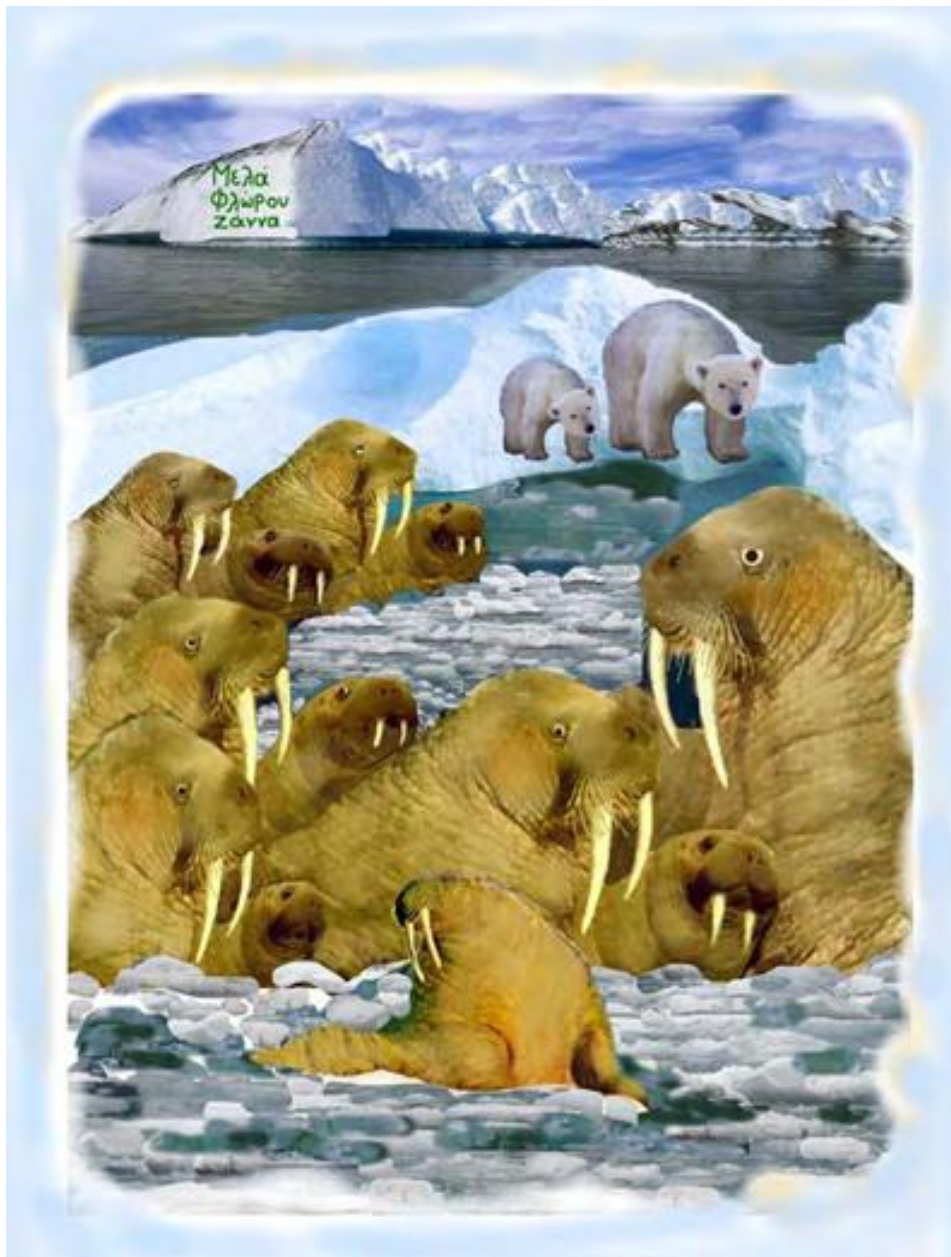


Βλέπεις τη φώκια που ξεπρο-
βάλλει το μουσούδι της για ν'
αναπνεύσει, από τις τρύπες
που ανοίγει, σκάβοντας με τα
δόντια της στον πάγο; Είναι
παιδί της αγαπημένης σου
φώκιας, που παίζατε μαζί μι-
κρά. Κρύφτηκε πάλι στο θα-
λασσινό σπήλαιο –ένα γαλή-
νιο καταφύγιο που σχηματί-
ζουν οι πάγοι– για να ψαρέ-
ψει με την ησυχία της. Κι αυτό
το τέρας με τα πολλά κεφάλια

και τα μακριά δόντια, που
σε κοιτάει μισοκρυμμένο
μες στο νερό είναι θαλάσ-
σιοι ίπποι ενωμένοι, δυνα-
τοί σε κάθε εχθρό τους.

Πριγκίπισσά μου, μείνε
μαζί μας και θα μαγευτείς
με όσα θαυμαστά θα
δεις...





Να γνωρίσεις και τον τόπο σου με όλα τα καλά του σύγχρονου πολιτισμού: Μηχανοκίνητα έλκηθρα θες; Τηλεοράσεις; Κινητά τηλέφωνα; Ακόμη και σύνδεση με το διαδίκτυο, το ίντερνετ διαθέτει η φυλή μας. Δες, δες, τη γειτόνισσά μου, μια αρκούδα, τη Χιονάτη.

— Ναι, ίσα που ξεχωρίζω την κατάλευκη γούνα της μέσα στους πάγους. Λιάζεται και χασμουριέται.



— Μικρή μου, την ξύπνησαν οι ζεστές ηλιαχτίδες απ' το λήθαργό της αλλά δεν απομακρύνεται, γιατί έχει έναν κρυμμένο θησαυρό στο σπιτικό της. Μάντεψε τι.

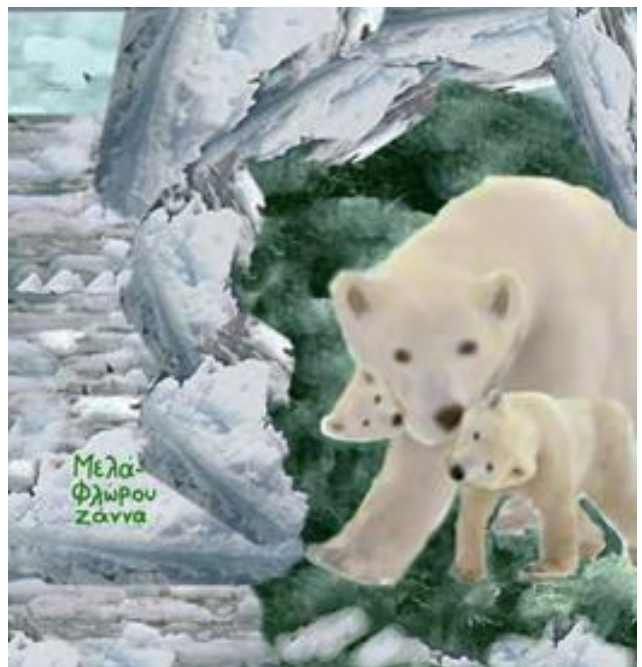
— Θησαυρό;

— Ναι! ... Αν και δεν κρυώνει με το πυκνό το χιόνι, αποσύρθηκε τους μήνες του χειμώνα στη φωλιά της, «μόνη»... Είχε μαζί και τα δίδυμα παιδιά της κρυμ-

μένα στην κοιλιά της. Τα γέννησε ενώ κοιμόταν και τώρα τα έχει συντροφιά και τα καμαρώνει. Τα γλείφει, τα καθαρίζει, τα ζεσταίνει και τα θηλάζει με το άφθονο και παχύ της γάλα κι ας μην τρώει τίποτα εκείνη. Αδυνατισμένη τη βλέπω αφού τρεφόταν μονάχα με το λίπος της. Σίγουρα θα πεινάει τώρα, αλλά πού να ξεμυτίσει μοναχή της.

Να τα! Τα παίρνει μαζί της, στην πρώτη τους βόλτα.

Παρακάτω θα ψαρέψει και θα τα θηλάσει πάλι στη ζεστή της αγκαλιά.



Κι αν θελήσει φωλιά, θα σκάψει στο χιόνι βαθιά. Ένα ακόμη θαύμα της φύσης: ο πολλαπλασιασμός κάθε είδους με τη γέννηση. Μα στον ουρανό μια σκιά κρυφογελά κι όλο εξαπλώνεται σαν πανίσχυρος βασιλιάς, χωρίς να βρίσκει αντίσταση καμιά.

— Άρχοντα, κοίτα! Κοίτα ψηλά στον ουρανό...

— Ξέρω, ξέρω... Είναι ο δράκος της ρύπανσης, Πριγκίπισσά μου. Βγάζει φωτιά απ' τα ρουθούνια του και λιώνει με το ζεστό του χνώτο τις χιονένιες φωλιές όλων των ζώων, μαζί και της Χιονάτης! Μονάχα όλες οι φυλές ενωμένες μπορούν πια να τον πολεμήσουν, για να σωθεί η νέα γενιά από την καταστροφική μανία του. Να είσαι σίγουρη, Υψηλοτάτη, πως δεν πρόκειται να τον αφήσουμε σε ησυχία.



7. Στα χιονένια παλάτια των πιγκουΐνων



Με ένα δυνατό φύσημα του δράκου, προτού προλάβει να αποχαιρετήσει τον Άρχοντα των Πάγων, ξεφύλλισαν τρελά οι αμέτρητες σελίδες του στρογγυλού βιβλίου που κρατούσε και η Έξι Δις μπορούσε να βρεθεί οπουδήποτε στο μαγικό πλανήτη. Ακόμη και πλάι-πλάι με τους ασπρόμαυρους πιγκουΐνους του παγωμένου Νότιου Πόλου, που γιόρταζαν τον ερχομό της πολικής μέρας και της νέας γενιάς τους, με τσουλήθρες στον πάγο κι ατέλειωτα παιχνίδια στη θάλασσα.

Το πρώτο μωρό τιτίβισε μέσα απ' το σπασμένο τσόφλι του αβγού του, αλλά αμέσως ο μπαμπάς του το κάλυψε με τη γούνα του, το χάιδεψε και του ψιθύρισε: «Καλωσόρισες, θησαυρέ μου. Η μανούλα σου γέννησε ένα αβγό τη μακριά, αξημέρωτη νύχτα όταν βασίλευε το πολικό κρύο, το πυκνό χιόνι κι ο



τσουχτερός χειμώνας. Μου το έδωσε να το κλωσήσω στη ζεστή κρύπτη ανάμεσα στα πόδια μου και την κοιλιά μου και να περπατώ προσεχτικά πάνω στους γλιστερούς πάγους χωρίς να το αποχωριστώ ούτε λεπτό.

Αμέσως μετά έφυγε ήσυχη πέρα μακριά στην παγωμένη θάλασσα για να ψαρέψει με

όλους τους θηλυκούς πιγκουΐνους που έκαναν το ίδιο. Εμείς –οι μέλλοντες μπαμπάδες– μαζευτήκαμε ο ένας πολύ κοντά στον άλλον, για να προφυλαχτούμε απ' το σκοτεινό και παγερό πολικό χειμώνα, την ίδια ώρα που στο



Βορρά είναι καλοκαίρι και σε μερικά μέρη «σκάει ο τζίτζικας» απ' την πολλή ζέστη. Ξυπνούσα λοιπόν με την έννοια να είναι το αβγό μου πάντοτε ζεστό και χαιρόμουν το πολύχρωμο φως του Σέλατος στο σκοτεινό μας ουρανό. Ουφ! Κάποτε ο ήλιος φανερώθηκε επιτέλους! Όλα πήγαν καλά κι έτσι γεννήθηκαν εσύ, γλυκούλι μου, συγχρόνως με χιλιάδες, άλλα μωρά της αποικίας μας! Το τι έγινε δεν περιγράφεται! Δες, ολόγουρά μας, τα σόφλια των αβγών και τα νεογέννητα να τιτιβίζουν και τις ζεστές αγκαλιές των μπαμπάδων να τα καλωσορίζουν.

Δες το θαύμα της φύσης σε όλο του το μεγαλείο. Αν πεινάς, να το πρώτο σου γεύμα! Μες στο στομάχι του μπαμπάκα, για το μωράκι του και δεν είναι ακατόρθωτο να σε ταΐσω εγώ, αν και νηστικός. Η

φύση έχει προβλέψει για όλα! Να τη, να τη, αυτή είναι η μαμά σου! Επέστρεψε μαζί με όλες τις μαμάδες... »

«Μανούλα, μανούλα! Εδώ είμαστε!»



«Σας βρήκα! Πόσο ευτυχισμένη είμαι που σας βρήκα! Καλέ μου σύντροφε, σε αποθύμησα κι εσύ μωρούλι μου, καλώς όρισες. Έλα, μικρό μου, μπες στη δική μου “φωλιά” να σε ταΐσω... Και στα γρήγορα μάλιστα να μη σ’ αγγίξει ο πάγος».

Η Αγριμούλα είχε αποξεχαστεί να χαζεύει τις οικογένειες των πιγκουΐνων που ξανάσμιγαν...

7α. Μια κρυμμένη πολιτεία...



...Πού να φανταστεί, όμως, πως ακριβώς κάτω από τα πόδια του θαλάσσιου ελέφαντα που λιάζεται με τις συντρόφους του και τα μωρά του, υπάρχει μια κρυμμένη πολιτεία μέσα στους πάγους, που την έχουν φτιάξει επιστήμονες για να είναι πολύ καλά προφυλαγμένοι απ' το πολικό κρύο. Της έχουν δώσει και τα ονόματα δύο διάσημων εξερευνητών των πόλων: του Αμούντσεν και του Σκοτ.

Μα να! Το παιδί εντοπίζει τους πομπούς που φοράνε μερικοί πιγκουΐνοι. Σίγουρα, κάποιος παρακολουθούν όλες τις κινήσεις τους! Πόσο παράξενα είναι κι αυτά τα απολιθωμένα κλαριά με τις στάμπες από φύλλα, που στοιβάζονται πάνω σε έλκηθρα...





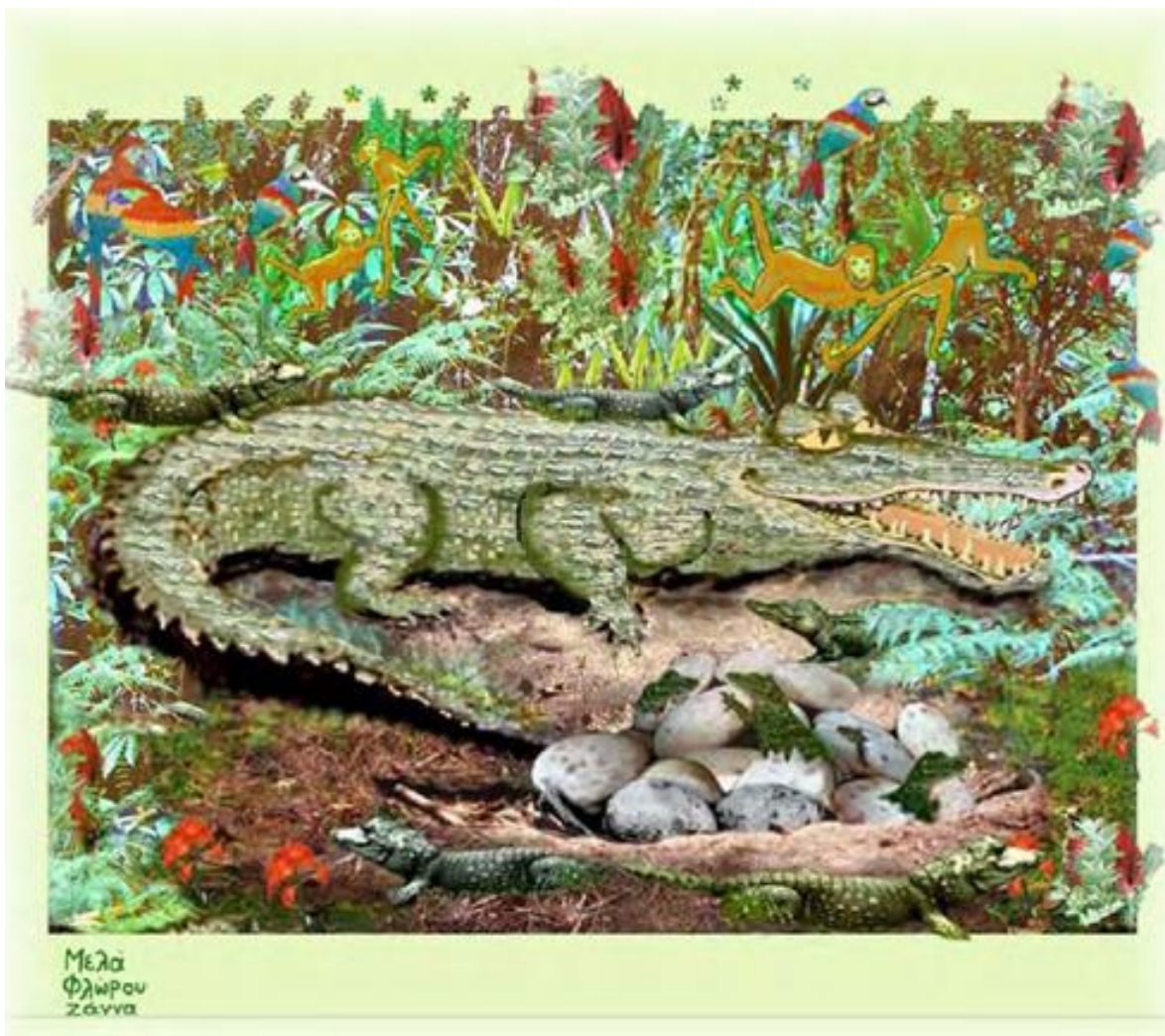
Είναι φανερό πως κάποιοι ανακάλυψαν τούτα τα ευρήματα αν και ήταν καταχωνιασμένα βαθιά μέσα στους πάγους, που μαρτυρούν πως ένα δάσος υπήρχε εδώ, στο πολύ-πολύ μακρινό παρελθόν...



8. Στα καταπράσινα παλάτια της ζούγκλας

Με το γύρισμα μιας σελίδας του ολοζώντανου βιβλίου, το Αγριμάκι βρέθηκε να πετά πάνω από ορμητικούς καταρράκτες και τροπικά δάση που όλο και πύκνωναν... ενώ στα δέντρα, πουλιά τιτίβιζαν, καθώς έπλεκαν τις φωλιές τους.

«Πριγκίπισσά μας, –ακούστηκε ένας ψίθυρος από τη ζούγκλα– σου αποκαλύπτω πως στο μέλλον, σα βουτήξεις στη λίμνη για να δροσιστείς, θα αγκαλιάσεις... έναν «κορμό δέντρου» που θα έχει δυο μεγάλα σαγόνια ενός κροκόδειλου γεμάτα σουβλερά δόντια! Μην τρομάξεις, γιατί το τρομερό ερπετό θα είναι μαγεμένο απ' το σπουδαίο ρόλο της μητρότητας και θα κάνει κούνια το τρομερό στόμα του για να μεταφέρει τα νεογέννητα στην υγρή κατοικία τους για το πρώτο τους μπάνιο. Τούτη τη στιγμή, όμως, είναι ακό-



μη αγέννητα. Δες τη μαμά τους, περιμένει υπομονετικά, άγρυπνη φρουρός, τον πολύτιμο φίλο της, τον ήλιο, το θαύμα του να κάνει ζεσταίνοντας την άμμο...

Και να, τ' ακούει να την καλούν κι απαντά στα χρυσά της... Σκίζουν τα μωρά τα δερμάτινα αβγά τους και βγαίνουν πολύ ζωηρά απ' την κρυμμένη φωλιά τους ... »



Μελά
Φλώρου
Ζάννα



Μελά-
Φλώρου
Ζάννα



8α. Πρωτόγονη οικογένεια

«... Στη συνέχεια, θα ανακαλύψεις ένα κρυφό πέρασμα μέσ' από τους θάμνους που οδηγεί σε ένα πανέμορφο, υγρό και μισοσκότεινο σπήλαιο με ζωγραφισμένα ζώα στα τοιχώματά του. Να βηματίζεις πολύ προσεχτικά, Πριγκίπισσά μας, για να μη σπάσεις το μαγευτικό, πέτρινο δάσος, που είναι καμωμένο από σταλακτίτες και σταλαγμίτες, όλα δημιουργήματα του αργού στάξιμου του νερού, σταγόνα τη σταγόνα. Εκεί μέσα ζει μια πρωτόγονη οικογένεια μιας εξαφανισμένης φυλής... »

Ένα κλάμα ακούστηκε βαθιά μέσα από το σπήλαιο κι ένα φως τρεμόπαιξε. Ήταν η φωτιά που άναψε το πρωτόγονο πλάσμα, τρίβοντας δυο πέτρες μεταξύ τους με λίγα ξερά φύλλα και κούτσουρα. Μυρίζοντας τον αέρα, ανακάλυψε αμέσως την κρυμμένη επισκέπτρια και της έγνεψε να φάνε μαζί, τεντώνοντας τις χούφτες τις γεμάτες θαλασσινά. Η μισή πίθηκος μισή άνθρωπος, αγγίζοντας τα μαλλιά του παιδιού, φώναξε ενθουσιασμένη:



«Πριγκίπισσά μας, καλωσόρισες! Εγώ σε νανούριζα στην αγκαλιά μου και θήλαζες το γάλα μου όταν ήσουν μικρή, μαζί με τα παιδιά



μου. Αχ, και να 'ταν η μητέρα σου εδώ... Θα ήταν απερίγραπτη η χαρά της. Μα η βασίλισσα της ζούγκλας έχει πάει να σώσει τα μεγάλα δόντια της ελεφαντίνας μας, απ' τους λαθρέμπορους που τα προορίζουν για κολιέ και σκαλισμένα αγαλμα-

τάκια για τους τουρίστες και να γλιτώσει το ελεφαντάκι της από τα δύσκολα μαθήματα για ακροβάτες... Και μετά, θα πάει να λευτερώσει το ζευγάρι κροκόδειλων απ' τις παγίδες των ξένων κυνηγών, που το θέλουν το δέρμα τους για να φτιάξουν τσάντες και παπούτσια πολυτελείας στη μακρινή τους χώρα... Πριγκίπισσά μου, ήμουν κάποτε αιχμάλωτη κι εγώ, μαζί με το πρώτο μου παιδί, σ' ένα μεγάλο τσίρκο. Κόσμος πολύς ερχόταν για να δει ολοζώντανη την πιθηκάνθρωπο «που καταλαβαίνει», δηλαδή εμένα, καθώς θεωρείται εξαφανισμένο το είδος μου εδώ και αιώνες. Το μωρό μου το συμπάθησε και το πήρε σπίτι του το ηλικιωμένο αφεντικό του Σούπερ Θεάματος... Ελπίζω να είναι καλά το χρυσό μου...

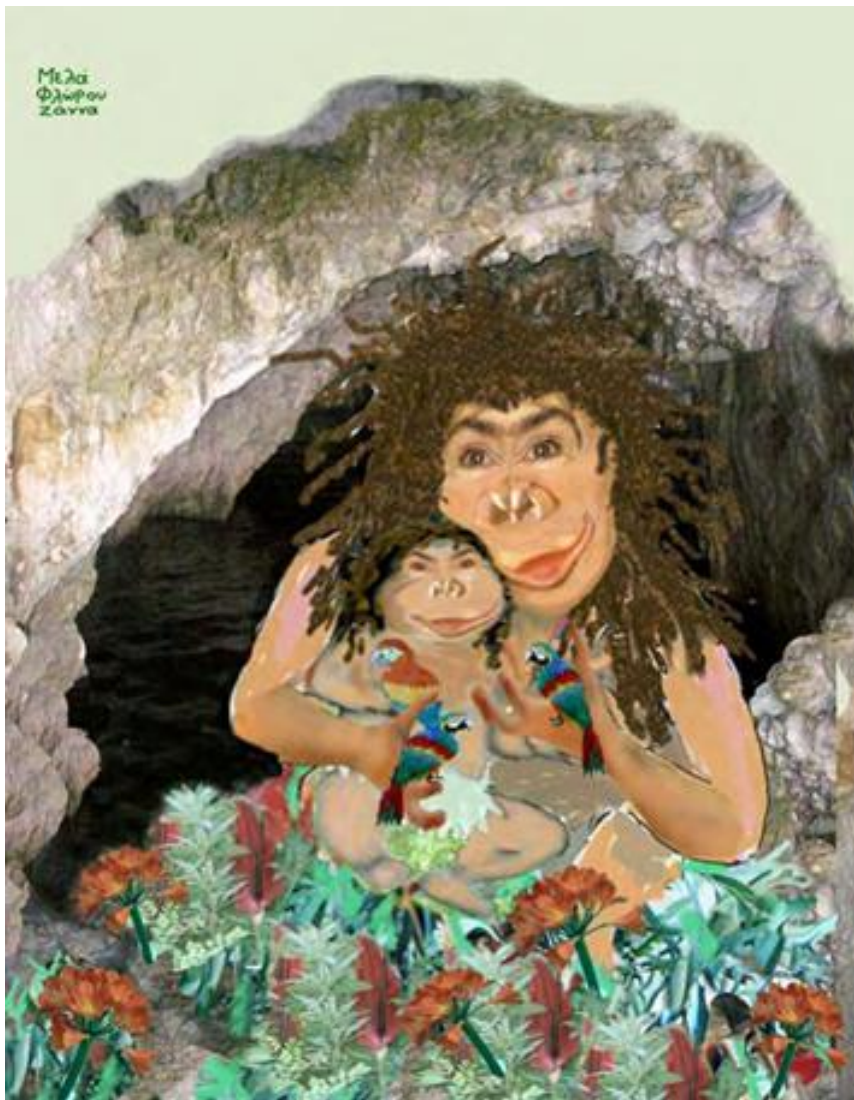
Που λες, ένα δειγματολόγιο απ' όλες τις φυλές του πλανήτη είχε περάσει τότε από μπροστά μου. Με χάζευαν και τους χάζευα. Όσο



όμως άστραφταν τα φλας πάνω μου, τόσο ανησυχούσα μήπως και χάσω για πάντα την ελευθερία μου κι εγώ –σαν το παιδί μου– κι έτσι υποκρινόμουν συνεχώς πως είμαι ένας πίθηκος χωρίς νοημοσύνη. Έβγαζα τη γλώσσα μου στους επισκέπτες, άρπαζα τα καπέλα τους, ξετύλιγα τα σαρίκια και τα τουρμπάν που φορούσαν στα κεφάλια τους, τραβούσα τις μπούργκες για

ν' αποκαλύψω ποιες κρύβονταν μέσα στα σουρωτά, ολόσωμα καλύμματα. Εκείνοι φυσικά έφευγαν θυμωμένοι για το ακριβό εισιτήριο που είχαν πληρώσει!

Όσπου μια νύχτα, κατάφερε να με λευτερώσει η μητέρα σου, με τη βοήθεια του πατέρα σου –ενός σπουδαίου εξερευνητή... Ας είναι καλά... Αλλά, τι κι αν δεν είσαι συ η χαμένη Πριγκιποπούλα μας; Μείνε μαζί μας να μας δώσεις χαρά με την παρουσία σου και να βρεις τη ζεστή αγκαλιά μιας οικογένειας, στην Εδέμ όπου ζούμε».



9. Η μάσκα του φύλαρχου Ευτυχισμένου

Η Αγριμούλα αποχαιρέτησε την πρωτόγονη τροφή της με την υπόσχεση πως θα ξαναπήγαινε να τη δει. Ξεφυλλίζοντας το μαγικό πλανήτη πέρασε πάνω από απότομες οροσειρές και ποτάμια και βρέθηκε στην καρδιά μιας ανεξερεύνητης περιοχής. Πού να φανταστεί όμως πως πολλά μάτια την παρακολουθούσαν κρυμμένα πίσω απ' τα πυκνά φυλλώματα του δάσους. Σαν προσπέρασε τα ξόανα-φρουρούς, την υποδέχτηκε ο μάγος της περιοχής ντυμένος με την τελετουργική στολή του, μπροστά στο μεγάλο σπίτι των καλών πνευμάτων, που ήταν φτιαγμένο από κορμούς δέντρων και χόρτα.



Μελά-
Φλώρου
Ζάννα

Ολόγυρά του στέκονταν πολεμιστές με βέλη και τόξα, βαμμένοι στα χρώματα του πολέμου:

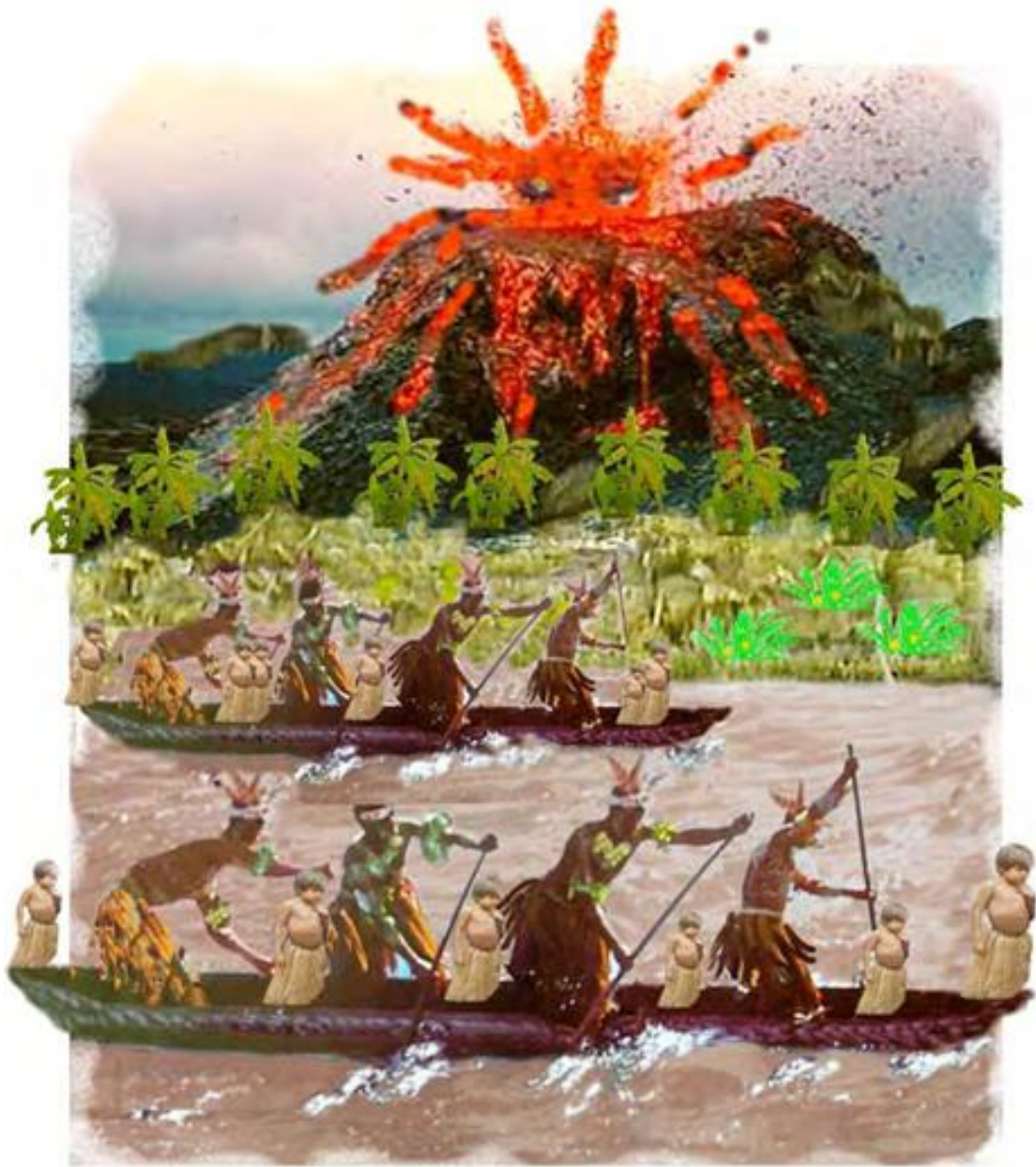
«Καλωσόρισες, κόρη του φύλαρχου Ευτυχισμένου. Σύμφωνα με τα έθιμά μας ο θρόνος της φυλής μας σου ανήκει. Σου παραδίδουμε την κορώνα του πατέρα σου, του μεγάλου αρχηγού

μας. Από την ημέρα της εξαφάνισής σου στο δάσος των παραδείσιων πουλιών, ο πατέρας σου ψάχνει να σε βρει, αφήνοντας τη φυλή του απροστάτευτη απ' το θηρίο του σεισμού, που ξερνάει στο χωριό μας φωτιά και λάβα. Να το, να το, πριγκίπισσά μου, ξύπνησε πάλι το θηρίο. Τι συμβουλεύεις να κάνει τώρα η φυλή σου;»



«Μα να φύγουμε μακριά, μάγε! Να μπουν όλοι στα κανό. Όλοι στα κανό!»





Μίλα
Φίλιππου
Ζάννα

Η Ζωγραφιά αγγίζοντας τα ιπτάμενα φύλλα, ξεφεύγει κι αυτή απ' το θυμό του τρομερού ηφαιστειου, καπνισμένη...

10. Ονειρικά κάστρα

... Τώρα, μια δυνατή έλξη την τραβά από το μυστηριώδες άπειρο και μ' ένα ταξίδι-αστραπή, περνώντας μέσα από συννεφένια τούνελ, βρέθηκε στα ονειρικά κάστρα μιας παράξενης πολιτείας, με πύργους υπέρλαμπρους κι εντυπωσιακούς, που όμοιούς τους δεν είχε ξαναδεί πουθενά.





Την περικύκλωσαν πλάσματα παραμυθένια, ζώα με ανθρώπινη λαλιά, που της τραγουδούσαν χαρούμενα: «Καλώς ήρθες στη χώρα μας, μικρή μας Ζωγραφιά».

Προσπέρασε όλα τα αρχοντικά ώσπου έφτασε σ' ένα κάστρο, στην άκρη του μυθικού αυτού τόπου. Την υποδέχτηκε ένα ρομπότ:



«Καλωσόρισες, Πριγκίπισσά
μας. Τι επιθυμεί η Μεγαλειό-
τητά σου;»

«Μα, τη χαμένη ταυτότητά
μου, ρομπότ! Που χρόνια
τώρα αναζητώ».

«Ορίστε, Υψηλοτάτη. Σ' την
παραδίδω».



10α. Η χαμένη ταυτότητα

«Επιτέλους!... Επιτέλους! Θα μάθω ποια είμαι, ρομπότ! Ποια είμαι τελικά ;
Μήπως ανήκω σε αριστοκρατική γενιά κι είμαι μια διάσημη πριγκίπισσα που έχει εξαφανιστεί κι οι δικοί μου ζουν σε ένα παλάτι; Ή μήπως η οικογένειά μου είναι πάμπτωχη και ζει σ' ένα τσαντίρι; Άραγε είναι καλό το όνομα που θα αποκτήσω; Ή οι γονείς μου είναι κακοποιοί κλεισμένοι στη φυλακή; Αχ... Με αγαπούν οι δικοί μου άραγε; Και με αναζητούν όλα τούτα τα χρόνια που γυρίζω χαμένη στους πέντε δρόμους; Περίμενα πώς και πώς τούτη τη στιγμή και να τώρα, που διστάζω να μάθω την αλήθεια που θα μου αλλάξει όλη τη μελλοντική μου ζωή... »



10β. Η μικρή Ινδιάννα

Μ' ένα φύσημα ο τρελοαγέρας της αρπάζει με ευκολία το χαρτί μέσα απ' τη χαλαρή της χούφτα, το κοιτάζει και σκάει στα γέλια. Μετά σοβαρεύεται και μιλά γλυκά στο παιδί:

«Ας υποθέσουμε, μικρό μου, πως η ταυτότητά σου γράφει πως είσαι... μια Ινδιάννα! Και το όνομά σου είναι... «Γοργοπόδαρη Ελαφίνα». Μια χαρούμενη

σκηνή, γεμάτη στολίδια και ζωγραφιές, σε περιμένει στο ινδιάνικο χωριό να γίνει σπίτι σου κι η φυλή των ερυθρόδερμων θα είναι και δική σου φυλή. Θα φορέσεις κι εσύ ρούχα με χάντρες και κρόσσια, θα ανατραφείς με τα έθιμά τους και σα μεγαλώσεις, θα γίνεις μια γενναία πολεμίστρια, ικανή κυνηγός και σοφή αρχηγός! Δέχεσαι, Αγριμούλα;»



Μέλα-
Φλώρου
Ζάννα



Μέλα-
Φλώρου
Ζάννα



10γ. Η μικρή Ελληνίδα

«Ας υποθέσουμε πάλι, πως η ταυτότητά σου γράφει ότι είσαι... μια Ελληνίδα! Και το όνομά σου είναι Αθηνά. Ίσως να είσαι απόγονος ενός Έλληνα σοφού και γεννήθηκες σ' ένα δίπατο σπιτάκι κάτω απ' το βράχο της Ακρόπολης των Αθηνών. Μεγάλωσες στο

γραφικό δρομάκι που έχει το όνομα του μυθικού θεού των βοσκών, του τραγοπόδαρου Πάνα και σε ξυπνούσε η γλυκιά μουσική της φλογέρας του. Τι λες, Αγριμάκι ή Πριγκίπισσα Ζωγραφιά ή Έξι Δις, ή Γοργοπόδαρη Ελαφίνα, ή Αθηνά; Δέχεσαι; Ε;»

«Αγέρα μου, πάψε να αστείεύεσαι. Πες μου, κατοικούσα πράγματι στην οδό Πανός όταν ήμουν μικρή; Πες μου σε παρακαλώ!»

«Μα και βέβαια θα σου πω, Ζωγραφούλι-Φούλι. Σαν ήσουν μικρό, έπαιζες κρυφτούλι μαζί με τ' άλλα παιδιά πάνω στην Ακρόπολη και κρυβόσουν πίσω απ' τις κόρες, τις διάσημες Καρυάτιδες, που



στηρίζουν τον ιερό ναό της θεάς Αθηνάς, το Ερέχθειο. Από το παράθυρο του δωματίου σου έβλεπες κάθε μέρα τον ξακουστό ναό, το μοναδικό Παρθενώνα! Χαίρεσαι, ε;»



«Πες μου τι απ' όλα είμαι τελικά; Εσκιμώα; Ινδιάννα; Κινέζα, Ελληνίδα... ; Τι; Τι!... »

106. Η μικρή Αμαζόνα



«Στα όνειρά μου έρχεται ένα παράξενο βασίλειο με ατρόμητες γυναίκες που καλπάζουν με τα άλογά τους ολόγυρά μου. Μήπως είμαι τελικά απόγονος της χαμένης φυλής των Αμαζόνων; Μου αρέσει να πολεμώ για το καλό, να μάχομαι για τους άλλους, να ξεπερνάω τα εμπόδια. Να βάζω στόχους και να τους κερδίζω με την αξία

μου... Ποια είμαι; Πρέπει να μάθω!»

Τα μπουμπουνητά, οι αστραπές, ο άνεμος κι η νέα καταιγίδα ξύπνησαν την Αγριμούλα, μα εκείνη ξαναβυθίστηκε στο λήθαργό της και σφίγγοντας το στρογγυλό βιβλίο της μάγισσας, βρέθηκε στο μέλλον με πολλά βραβεία κι ένα σωρό πλούσια δώρα στα χέρια...





11. Το νησί που ταξιδεύει

...**Ν**α το! Το νησί που ταξιδεύει! Φανερώθηκε μπροστά της το πολυώροφο, ζωγραφισμένο πλοίο της, μεγαλύτερο κι απ' την κιβωτό του Νώε! Γεμάτο παιδιά από όλες τις φυλές του κόσμου. Η Αγριμούλα διακρίνει στην πλωτή πολιτείας της, πολλούς εθελοντές. Να και ο Άρχοντας των Πάγων, η βασίλισσα των ζώων, η πιθηκάνθρωπος, ο βασιλιάς των ξωτικών... αλλά και άλλοι, όπως Γιαπωνέζοι Σαμουράι μαχητές. Να κι η συγγραφέας του κάστρου, μασκαρεμένη μάγισσα μοιράζει πανύψηλα καπέλα στα πιτσιρίκια και ζωγραφίζει μαζί τους μάσκες μαγισσών, νεράιδων και ξωτικών... Την περικυκλώνουν όλα και αγγίζουν τότε τη σκούφια της τότε τη μαγική σκούπα της για να δουν αν μπορούν να πετάξουν.



12. Το ολόχρυσο κρησφύγετο των πειρατών

«**Ι**ππότη Λη, ίσα που διακρίνουμε ένα νησί με πυκνή ομίχλη καλυμμένο. Χάθηκε πάλι».

«Ναι, παιδιά. Πλησιάζουμε στο στοιχειωμένο τρίγωνο... Βλέπετε; Άρχισαν να συμβαίνουν ανεξήγητα πράγματα... Η ναυτική πυξίδα μας τρελάθηκε. Η μαγνητική βελόνα της θα έπρεπε να έλκεται μόνο προς το Βορρά... Νάτος ο ύφαλος πάλι ! Άλλοτε εξαφανίζεται στη θάλασσα, ανύπαρκτος για όλους τους χάρτες, κι άλλοτε φανερώνεται. Σίγουρα αυτό είναι, παιδιά, το χρυσό κρησφύγετο με τους κρυμμένους θησαυρούς των ληστών της θάλασσας. Λάφυρα αιώνων αρπαγμένα από αιμοβόρους πειρατές, που για χρόνια λεηλατούσαν τον κόσμο απ' όπου κι αν περνούσαν, με κείνες τις φοβερές, μαύρες σημαίες με τις νεκροκεφαλές, ν' αρμενίζουν στα καράβια τους, σκορπώντας σε στεριανούς και ναυτικούς τον πανικό, ως προμήνυμα της καταστροφής που τους περίμενε».



«Κοίτα, Πριγκίπισσα Ζωγραφιά, μας οδηγεί το φάντασμα ενός πειρατή! Κι άλλο! Δες πόσα φαντάσματα πετούν ολόγυρά μας! Σκιές με χαμογελαστές τις άγριες φάτσες τους, με χατζάρους στα χέ-



ρια κι αιματοβαμμένες φορεσιές ξεπροβάλλουν μέσα απ' την πυκνή καταχνιά για να μας προϋπαντήσουν. Ανυπομονούν να ξαλαφρώσουν απ' το ασήκωτο φορτίο των αδικημάτων τους και να βρουν την πολυπόθητη ανάπαυση οι ψυχές τους».

Η αποβίβαση γίνεται με βάρκες στο φανερωμένο ύφαλο, σε απόκοσμες, σκοτεινές σπηλιές φαγωμένες από τα κύματα.

Και τι δε βρίσκουν εκεί οι εθελοντές...



καταχωνιασμένα, σε σεντούκια
ερμητικά κλεισμένα...
Ανάμεσα σε χρυσάφια,
ασήμια και διαμάντια αρπαγμένα...
Μέχρι και... παιδικά γέλια
μέσα σε ασκούς κρυμμένα!
Μαζί με δάκρυα χαράς
από παιδιά κλεμμένα...



Όσο οι φορτωμένες βάρκες επιστρέφουν στη βάση τους, τα παιδιά ψήνουν πίτες και κρύβουν χρυσά φλουριά για να τα μοιράσουν στους απογόνους των θυμάτων, στους κατοίκους όλων των λεηλατημένων περιοχών της γης. Τα φαντάσματα άρχισαν να γαληνεύουν και τώρα αναπαύονται ανάμεσα στους γλάρους που ακολουθούν το τεράστιο πλοίο-νησί καθώς αυτό αποχωρεί και το στοιχειωμένο τρίγωνο βρίσκει την ηρεμία του. Ο ύφαλος βυθίζεται αργά μέσα στη θάλασσα. Τα χταπόδια τρέχουν να χωθούν μαζί με τα ψάρια στις σπηλιές του, που έχουν γίνει το κοινόβιό τους.

«Καλά ταξίδια, παιδιά...
Στο καλό! Στο καλό... και να
ξανάρθετε!» εύχονται τα φαντάσματα, στήνοντας ξέφρενο χορό πάνω στα κύματα, χοροπηδώντας γεμάτα κέφι ίσα με τα βαριά, μολυβένια σύννεφα.



12α. Η γιορτή των παιδιών

Καθώς αναχωρεί το πλοίο για το γύρο του κόσμου, στον ουρανό πετούν αερόστατα, ελικόπτερα, μαγικά χαλιά... Έρχονται καλεσμένοι. Κρατούν μαγικά ραβδιά και σκορπίζουν παντού ιπτάμενες σελίδες γεμάτες παραμύθια. Είναι συγγραφείς και εικονογράφοι... Μάγοι αυθεντικοί!



Η Πριγκίπισσα Ζωγραφιά, ο ιππότης Λη και το ρομπότ τρέχουν να τους προϋπαντήσουν.



Αν και λείπουν ακόμη πολλοί από τους καλεσμένους, επικοινωνούν με όλα τα παιδιά σαν να είναι... εδώ, σαν να είναι... παντού, ενώ οι πρωταγωνιστές τους ξεχύνονται μέσα απ' τα βιβλία και τρέχουν ξοπίσω απ' τα παιδιά. Εκείνα αποξεχάστηκαν με τα παιχνίδια, τις λιχουδιές, τη μουσική και τρέχουν... Τρέχουν... Θαρρείς κι απόκτησαν φτερά και πετούν.



B. Μέρος

13. Ο βασιλιάς του θεάματος

— Αγγριμάκι, ξύπνα, σου 'φερα το φάρμακό σου.

Λη..., Λη..., ονειρεύτηκα ότι είμαι η νικήτρια του διαγωνισμού παιδικής ζωγραφικής. Άκου: θα περιοδεύω σ' όλο τον κόσμο και θα δημιουργώ παιδικές πολιτείες Σ.Ο.Σ.. Θα μου απονεύμουν τον τίτλο της Πρέσβειρας Καλής Θέλησης και τον τίτλο



του Ιππότη της Λεγεώνας της Τιμής. γιατί θα αφιερώσω τη ζωή μου στα ορφανά παιδιά όλου του κόσμου...

— Ααα... Αυτά... είναι πολύ σπουδαία μαντάτα! Μπράβο, Πριγκιπέσα μου. Η ασάβινη θέλησή σου, τα ταλέντα σου, οι σπουδές σου... θα σου επιτρέψουν να πραγματοποιήσεις και τα πιο τρελά όνειρά σου. Έλα, πιες το όλο, να πέσει ο πυρετός, να γίνεις καλά... Όλο!

Σε λίγο θα είσαι περδίκι.

Έτσι μπράβο. Μάντεψε τώρα, ποιον θα δω σε λίγο, μικρή μου μάντισσα; Πες μου λοιπόν...

— Απόψε θα συναντήσεις το βασιλιά του μεγάλου τσίρκου, τον Πέτρινο Ρήγα, που τον βοήθησες να συλλάβετε τον τρομερό ληστή με την κουκούλα, που τον απειλούσε με ένα πιστόλι.

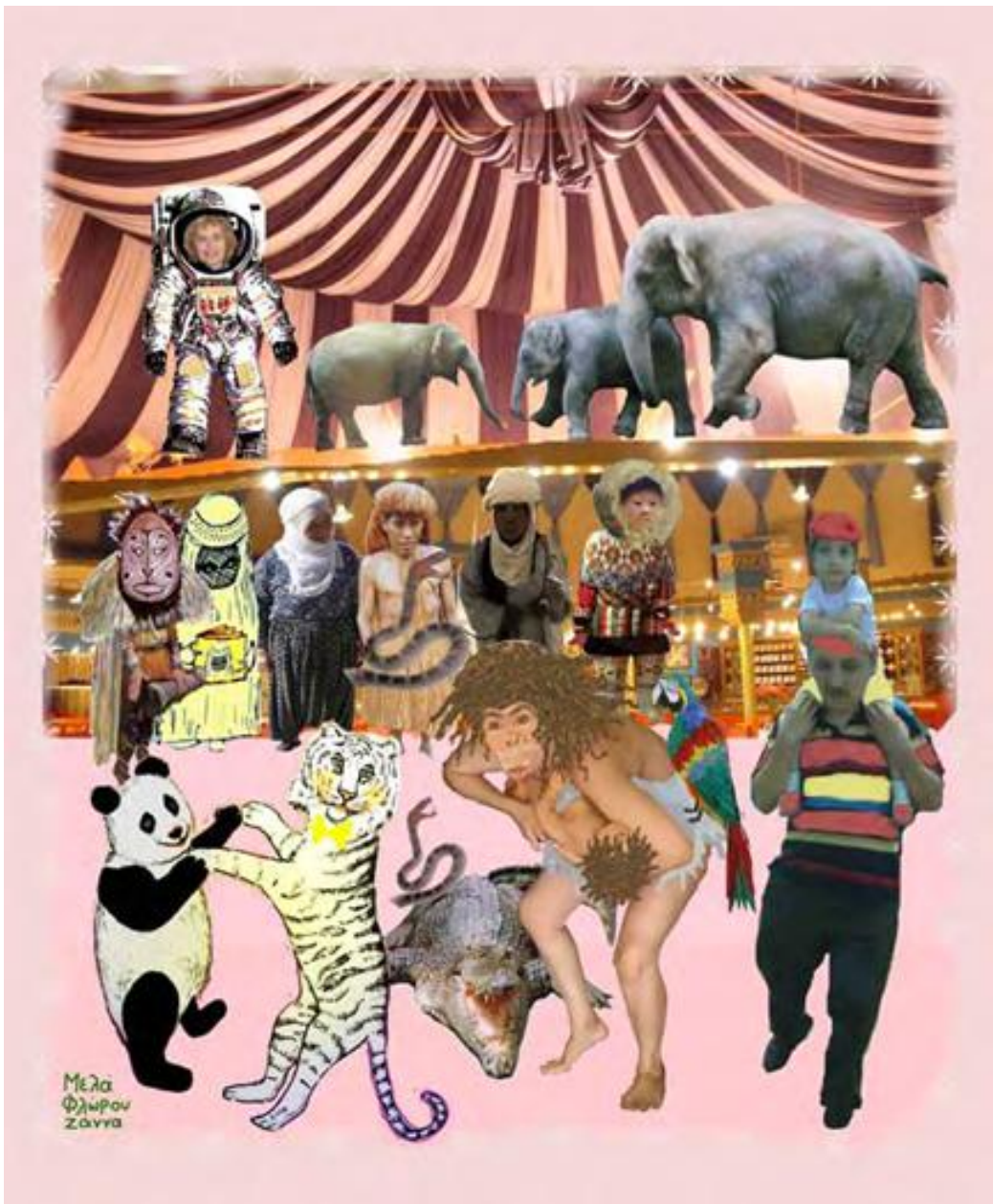
— Πράγματι, μικρή μου. Αυτόν σκοπεύω να δω.

— Ξέρεις, ο Ρήγας είναι το πανέξυπνο πιθηκάκι που είχε παγι-

δευτεί κάποτε από κυνηγούς στη ζούγκλα όπου ζούσε με τη μαμά του. Μεταφέρθηκαν κι οι δυο τους σ' ένα τσίρκο μαζί με άλλα, σπάνια ζώα απ' όλο τον κόσμο. Το ηλικιωμένο αφεντικό διασκέδαζε πολύ με το μικρό και το πήρε σπίτι του. Η μαμά του, όμως, όταν είδε τα φλας να αστράφτουν πάνω της, άλλαξε αμέσως συμπεριφορά.



Άρχισε να περπατά στα τέσσερα και να μιμείται τις κραυγές των άγριων πιθήκων...



Ένα δειγματολόγιο απ' όλες τις φυλές του πλανήτη είχε περάσει τότε από μπροστά της για να θαυμάσει το παράξενο θέαμα της πιθηκανθρώπου που καταλαβαίνει. Εκείνη όμως τους κορόιδευε όλους! Ξεκollούσε τα φτερά των παραδείσιων πουλιών που στόλιζαν τα καπέλα τους, ξετύλιγε τα σαρίκια που φορούσαν στα κεφάλια τους... πετυχαίνοντας κάποιο βράδυ να μείνει αφύλαχτο το κλουβί της, κι έτσι κατόρθωσε να δραπετεύσει με τη βοήθεια κάποιων φίλων της, προς την πολύτιμη ελευθερία της.

— Ακριβώς. Και πού να δεις τώρα, εκείνον το μικρό πιθηκάνθρωπο... Μετά την εξημέρωσή του από το ηλικιωμένο αφεντικό της Χώρας της Διασκέδασης που τον υιοθέτησε, το σχολείο που παρακολουθούσε για χρόνια και την τελευταία πλαστική επέμβαση, έγινε... μόνιμα χαμογελαστός. Ο Πέτρινος Ρήγας χαμογελάει ακόμα κι όταν είναι θυμωμένος! Αυτόν θα συναντήσω απόψε! Έφυγα!



13α. Η παγίδα του Πειρατή

Είναι νύχτα, φίλοι μου. Ο Λη δεν αισθάνεται το κρύο ούτε τη βροχή που ξανάρχισε να πέφτει με ορμή, γιατί προετοιμάζει κάθε του λέξη καθώς προχωρεί στον έρημο δρόμο, χωρίς να χάνει από τα μάτια του το βασιλιά πίθηκο, που χοροπηδά μπροστά του βυθισμένος σε σκέψεις. Τον προφταίνει με δυο δρασκελιές και:



— Αφεντικό... αφεντικό, άκου ένα καλό νούμερο που σκέφτηκα...

— ...Ωστε στο ρόλο του μποξέρ, ένα καγκουρό... Μπράβο, Λη! Έξυπνη η ιδέα σου.

— Υψηλότετε, το ζώο θα παίζει μποξ μ' έναν τετράπαχο γελωτοποιό κι ο χοντρός θα το βάζει στα πόδια, θα σφηνώνεται η παχιά κοιλιά του και δε θα χωράει να μπει ούτε να βγει από πουθενά, ενώ οι πόρτες θα ξηλώνονται στο πέρασμά του. Στο τέλος της παράστασης, όμως, θα έρχεται η μεγάλη έκπληξη: ο χοντρός θα γίνεται λιγνός και θα νικάει το δυνατό ζώο μεμιάς.

— Και πώς θα αδυνατίζει ο γελωτοποιός;

— Απλούστατα, βγάζοντας το ένα ρούχο μετά το άλλο, κύριε. Άκουσε και τούτο: Ένα πλάσμα πολυτάλαντο λείπει απ' τα νούμερα των θεάτρων σου. Ναι, κύριε Ρήγα, να προβλέπει πότε θα γίνει πλούσιος ο πελάτης! Γιατί είναι ανυπόμονος ο κόσμος, βασιλιά μου, και πολύ περίεργος για το άγνωστο μέλλον του. Εσύ θα περνάς μονάχα απ' το ταμείο σου



και θα γεμίζεις τις χούφτες σου με χαρτονομίσματα απ' τα πολλά εισιτήρια των επισκεπτών!

— Μπράβο, σπουδαίο νούμερο φαίνεται. Θα έχει μεγάλη επιτυχία. Αυτό που λείπει όμως απ' το υπερθέαμά μου είναι κάτι τρομακτικό που να κόβει την ανάσα και των πιο απαιτητικών θεατών... Αλλά τελείωσα τη δουλειά μου για σήμερα, νεαρέ... Είναι Παραμονή Πρωτοχρονιάς. Ώρα για διασκέδαση, λοιπόν. Γεια σου, μικρέ μου φίλε!





13β. Ένα πειρατικό καράβι στη στεριά

Ο Λη έχασε απ' τα μάτια του το χαμογελαστό πίθηκο. Θαρρείς κι άνοιξε η γη και τον κατάπιε! Μα και βέβαια, εδώ μέσα χώθηκε. Σ' αυτό το πειρατικό καράβι που είναι αραγμένο στη στεριά. Είναι μια λέσχη με τυχερά παιχνίδια, ένα καζίνο με ζάρια, χαρτιά και κουλοχέρηδες. Θέλει να μπει κι αυτός στη ζεστή, κατάφωτη αίθουσα, ο πορτιέρης όμως τον διώχνει μ' ένα άγριο βλέμμα και με μια απότομη κίνηση του χεριού του, ενώ χαιρετά χαμογελώντας με μια βαθιά υπόκλιση, που φτάνει ως το πάτωμα, κάποιο γνωστό πελάτη του, για να τσεπώσει ένα χοντρό φιλοδώρημα. Οι «καθώς πρέπει» κύριοι, με φράκο και ημίψηλο καπέλο προσπερνούν βιαστικά το μουσκεμένο παιδί για να μπουν στο κέντρο διασκέδασης.

Ο Λη χαζεύει τα τυχερά παιχνίδια στη σειρά, από το φιλιστρίνι του καραβιού. Βλέπει το Ρήγα –σαν μια σπουδαία γνωριμία, σαν ένα τυχερό λαχείο – να πληρώνει στο ταμείο και να παίρνει μάρκες για να παίξει. Νύσταξε να τον περιμένει τόση ώρα απ’ έξω και ζούριασε σ’ ένα βαθούλωμα του σκάφους. Επιτέλους! Νάτος! Ο Πέτρινος Ρήγας, ο πάντοτε χαμογελαστός. Τρέχει ξοπίσω του το παιδί:



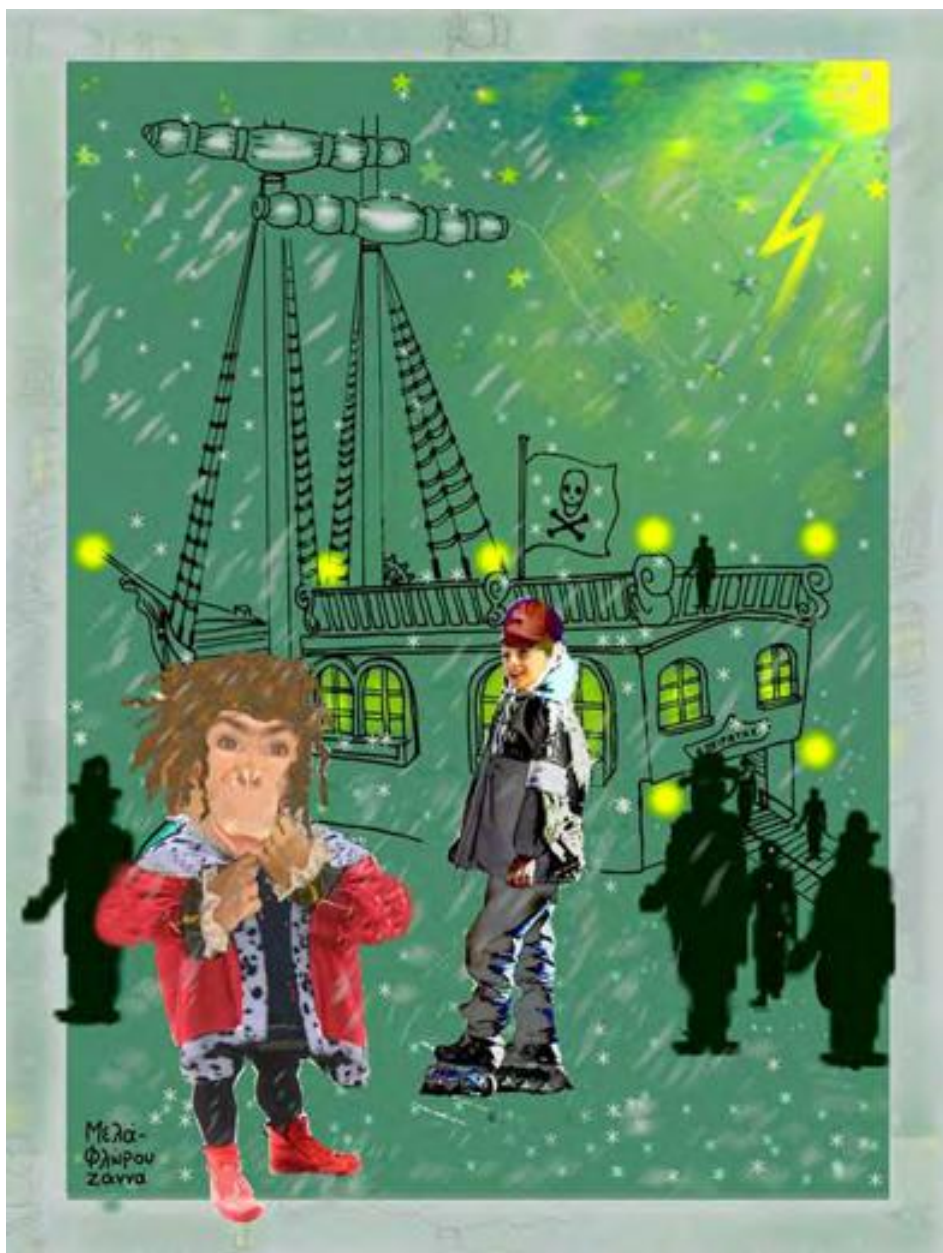
— Υψηλότατε, καλημέρα και καλή χρονιά... Σκέφτηκα κι άλλα σπουδαία νούμερα για τα θέατρά σου. Και μπορώ να παίξω κι εγώ... Ας πούμε... το ρόλο ενός γενναίου πολεμιστή Σαμουράι, ενός υπηρέτη του λαού... Επίσης μπορώ να υποδυθώ κι έναν ιππότη του βυθού, καβάλα σ’ ένα μεγάλο ιππόκαμπο, τριγυρισμένος από σαλάχια,



χταπόδια, σουπιές... και να ταΐζω... νεογέννητους καρχαρίες, αφεντικό. Θα δεις... είμαι γενναίος, είμαι ατρόμητος, είμαι τίμιος κι ανυπομονώ να φορέσω τη στολή του δύτη και... κι έχω κι άλλες καταπληκτικές ιδέες, Βασιλιά του Θεάματος... Θα με προσλά-

βεις υπάλληλό σου; Σε παρακαλώ...

Μα ο Χαμογελαστός Ρήγας ούτε που έβλεπε ούτε που άκουγε το νεαρό Λη.
Κι αυτή η βροχή δεν έλεγε να κοπάσει πια! Θαρρείς επίτηδες κι όλο δυνάμωνε. Οι απανωτές αστραπές, οι κεραυνοί κι ο δυνατός άνεμος τους ανάγκασαν να σκορπίσουν βιαστικά κι ο Πέτρινος Ρήγας να εξαφανιστεί μυστηριωδώς μες στα σκοτεινά δρομάκια.



14. Η συγγραφέας μπαίνει στην ιστορία μας



Εγώ είμαι, η Αγριμούλα ή Ζωγραφιά ή Έξι Δις, ή η Καμία που σας μιλώ, παιδιά μου. Τι σημασία έχουν τα ονόματα κι οι τίτλοι; Για να μπω κι εγώ στο παραμύθι που γράφω και να παίξω ένα ρολάκι στην ιστορία μας, ακολουθώ το μυστικό πέρασμα του μολυβιού μου. Μπήκα, έτσι όπως ήμουν στο σπίτι, με αχτένιστα τα μαλλιά και τη βρώμικη παλιόμπλουζά μου και πλησιάζω δειλά τη Χώρα του Θεάματος με μια βαλίτσα στο χέρι. Στριμώχνομαι ανάμεσα στο παρδαλό μπουλούκι με τους θεατρίνους. Στέκομαι πλάι σε κλόουν, φακίρηδες και πανύψηλους ξυλοπόδαρους ακροβάτες που ζητούν δουλειά και κάθομαι τελευταία πίσω απ' τις μάγισσες που περιμένουν υπομονετικά τη σειρά τους για να δώσουν εξετάσεις... Νιώθω ένα κοκαλιάρικο χέρι να με συνεφέρνει απ' τις σκέψεις μου. Γυρνώ και αντικρίζω ολοζώντανο το πλάσμα που είχα δημιουργήσει, πάνω στο χαρτί με τις μπογιές μου. Τα μάτια της είναι γουρλωτά και μεγάλα σαν της κουκουβάγιας, η μύτη της μακριά και γαμψή σαν του γερακιού, τα μαλλιά της σκληρά σαν του σκαντζόχοιρου και τα μάγουλά της κίτρινα σαν το λεμόνι... Το δέρμα της ζαρωμένο σαν μαραμένο σύκο. Φορά, όμως, ένα φόρεμα που λαμπυρίζει από φεγγάρια κι άλλα σχήματα που χάνονται και φανερώνονται κι ένα καπέλο που αλλάζει σχήμα και αυτό! Ανοίγει το φαφούτικο στόμα της:

— Νεραϊδούλα, είμαι το τρομερότερο φρικιό του κόσμου όλου!

Προβλέπω στη γυάλινη σφαίρα μου πως εγώ θα κερδίσω το ρόλο της Πυθίας που ζητάνε στο μεγάλο τσίρκο! Δε διάβασες τη μικρή αγγελία; Ορίστε τι λέει: «Ζητείται θεατρίνα για το ρόλο της μάγισσας σε τσίρκο. Μισθός ικανοποιητικός, φαγητό κι ένα τροχόσπιτο. Απαραίτητα προσόντα: Η υποψήφια θα πρέπει να είναι γριά κι άσχημη,



να έχει υποκριτικές ικανότητες και το ταλέντο της να πείθει τους πελάτες σε ό,τι αφορά το μέλλον τους... » Ε, σε εσένα δεν ταιριάζει ο ρόλος της μάγισσας, μαθητριούλα μου! Κοίτα με! Εμένα αναζητούν! Και με... βρήκαν! Άδικα λοιπόν χάνεις τον καιρό σου εδώ. Σήκω και γύρνα στα θρανία. Φύγε! Δίνε του! Δεν ακούς; Εμένα μονάχα θα προσλάβουν.

Πείσμως και δεν κούνησα σπιθαμή από τη θέση μου. Παρά μονάχα είπα:

— Φρικιό, εγώ θα κερδίσω το ρόλο, γιατί απλούστατα είμαι η συγγραφέας του παραμυθιού:

Η Αγριμούλα, όπως είναι το παρατσούκλι μου ή Ζωγραφιά, ή Έξι Δις, ή πριγκιπέσα... Εγώ μονάχα έχω τη δύναμη να μαντεύω τη ζωή των ηρώων μου και ν' αλλάζω το μέλλον τους όποτε το θελήσω! Ακόμη και το δικό μου. Είναι πανεύκολο λοιπόν να με προσλάβουν. Χα! Και θα σου το αποδείξω τώρα αμέσως!

Το δημιουργημά μου με κοιτούσε κοροϊδευτικά καθώς απομακρυνόμουν. Δεν πρόλαβα όμως να διαμαρτυρηθώ γιατί ένα παιδάκι μου έκλεισε κατάμουτρα την πόρτα του γραφείου των εξεταστών. Ποιος με είχε απορρίψει με την πρώτη ματιά; Ποιος; Είχα υποτιμήσει βλέπεις τη μεγάλη δύναμη της εμφάνισης! Αν φορούσα μια τουαλέτα... Αν... Θα είχα μια δεύτερη ευκαιρία. Αλλά η παλιόμπλουζά μου σίγουρα είχε ενοχλήσει τον εξεταστή. Εγώ όμως διέθετα τη μαγική δύναμη που ζητούσαν! Στο χέρι μου ήταν να κερδίσω τη θέση της μάγισσας Πυθίας, με την αξία μου. Γιατί ανησυχούσα λοιπόν;

Το δρόμο μου έκοψε πάλι εκείνο το παιδί, ελαφρύ σαν πούπουλο και τι όμορφα ντυμένο!

— Πώς σε λένε χρυσό μου; Το έσφιξα στην αγκαλιά μου και το φίλησα τρυφερά στο μάγουλο.
Κι εκεί, στο αχνό φως, πρόσεξα το πρόσωπο του μικρού... Κρατούσα στην αγκαλιά μου έναν άντρα κρυμμένο σ' ένα παιδικό κορμί!

— Με λένε Νακ κι είμαι ο διευθυντής της Χώρας της Ψυχαγωγίας, μου συστήθηκε ο νάνος.

— Ωχ! Ένα «ωχ» μου ξέφυγε και τον άφησα κάτω αμίλητη. Όστε αυτός με είχε απορρίψει με μια ματιά! Έγραψα αμέσως στο χαρτί μου τι ακριβώς έπρεπε να μου πει, μπας και διόρθωνα την γκάφα μου και με δεχόταν...



— Η Αγριμούλα δεν είσαι; Μα και βέβαια. Το καλύτερο παιδί του σχολείου μας!

Γύρισα και κοίταξα το μικροκαμωμένο διευθυντή του τσίρκου, που μου χαμογελούσε τώρα με ανοιχτές αγκάλες.

— Δε με θυμάσαι; Πηγαίναμε στο ίδιο σχολείο... Εγώ στην τελευταία τάξη...

— Ο Νακ! Μα και βέβαια σε θυμάμαι! Παίζαμε μαζί στα διαλείμματα.

Αγκαλιαστήκαμε και φιληθήκαμε συγκινημένοι, μπροστά σ' όλους τους θεατρίνους που μας παρακολουθούσαν σχολιάζοντας, με πρώτη και καλύτερη τη μάντισσα-φρικό: «Ο διαγωνισμός τελείωσε κυρίες μου! Ώρα να το διαλύσουμε. Τι περιμένουμε στην ουρά; Δεν είδατε πως πήρε τη θέση της Πυθίας ένα κοριτσάκι; Χωρίς εξετάσεις! Μάλιστα. Μονάχα με μια απλή γνωριμία! Βέβαια, άμα έχεις μέσον και λίγη τύχη... Σε τσίρκο είμαστε... Τι περιμένετε...»

— Αγριμούλα, αυτή είναι η συρμάτινη σφαίρα του τρόμου όπου τρέχω βολίδα με τη μηχανή μου! Να και τα δίδυμα ελεφαντάκια... Να και το θαλάσσιο λιοντάρι που σβουρίζει πρόθυμο πάνω στη σκηνή.

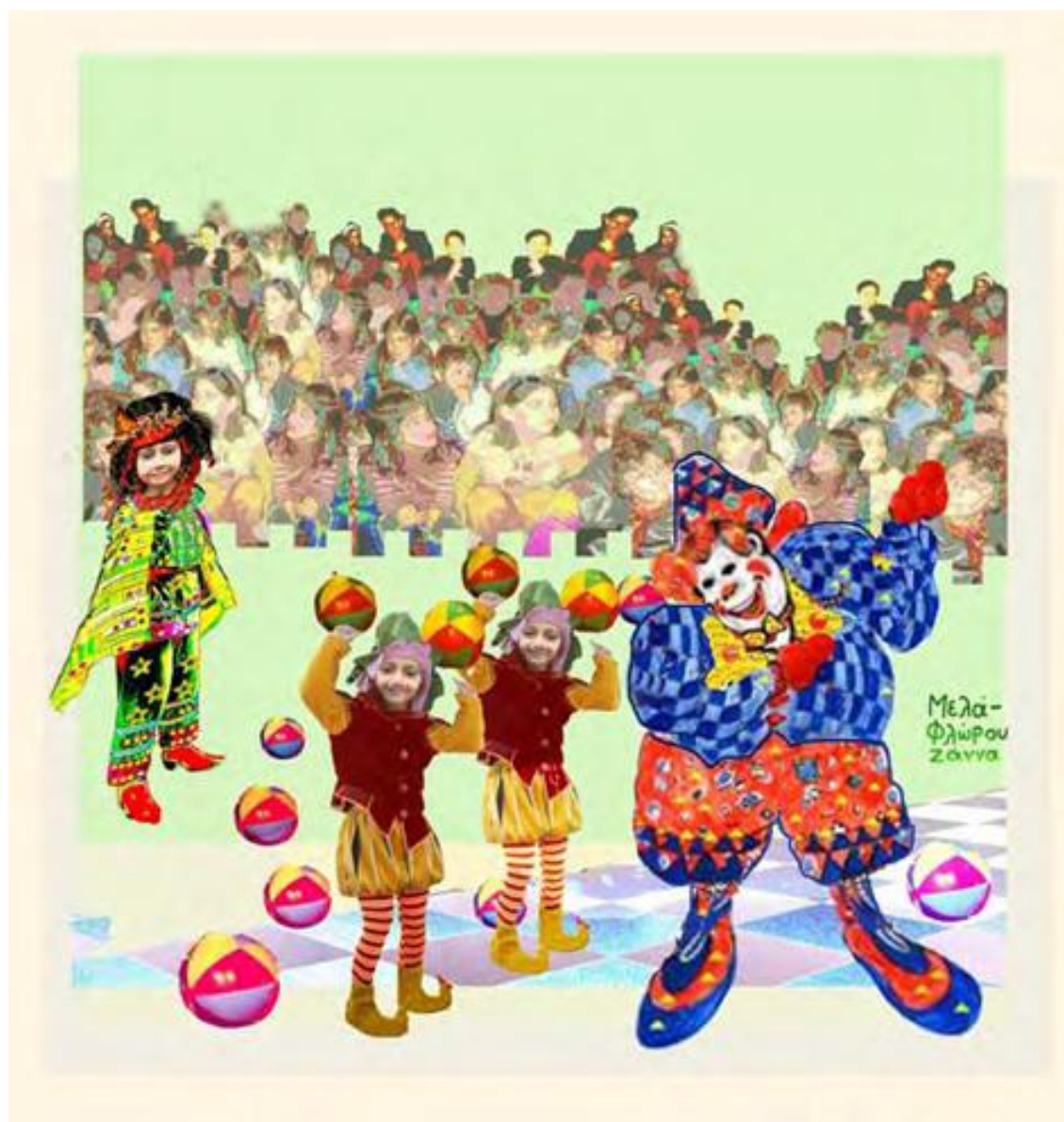
Τα ζώα δεν ξέρουν πως με μια σπρωξιά τους, μπορούν να ελευθερωθούν! Να και το ασπρόμαυρο ζευγάρι, η τίγρη και το πάντα που χόρεψαν βαλς· επιστρέφουν στα κλουβιά τους.



15. Ο Θησαυρός του Πειρατή-Πιράνχα

Είναι η ώρα που ετοιμαζόμαστε όλοι οι θεατήρινοι για την παράσταση. Κόσμος πολύς στο θέατρό μας. Σήμερα είναι Πρωτοχρονιά. Ένας χοντρός κλόουν εμφανίζεται στη σκηνή.

— Ποιος να είναι, Λη; Πώς τον λένε; Το πρόσωπό του είναι κρυμμένο πίσω από μια αστεία μάσκα. Φορά μια κόκκινη μύτη,



πορτοκαλιά περούκα και μικρό καπέλο. Τεράστια παπούτσια κι έναν παρδαλό φιόγκο...

— Ο Πέτρινος είναι, Αγριμούλα!

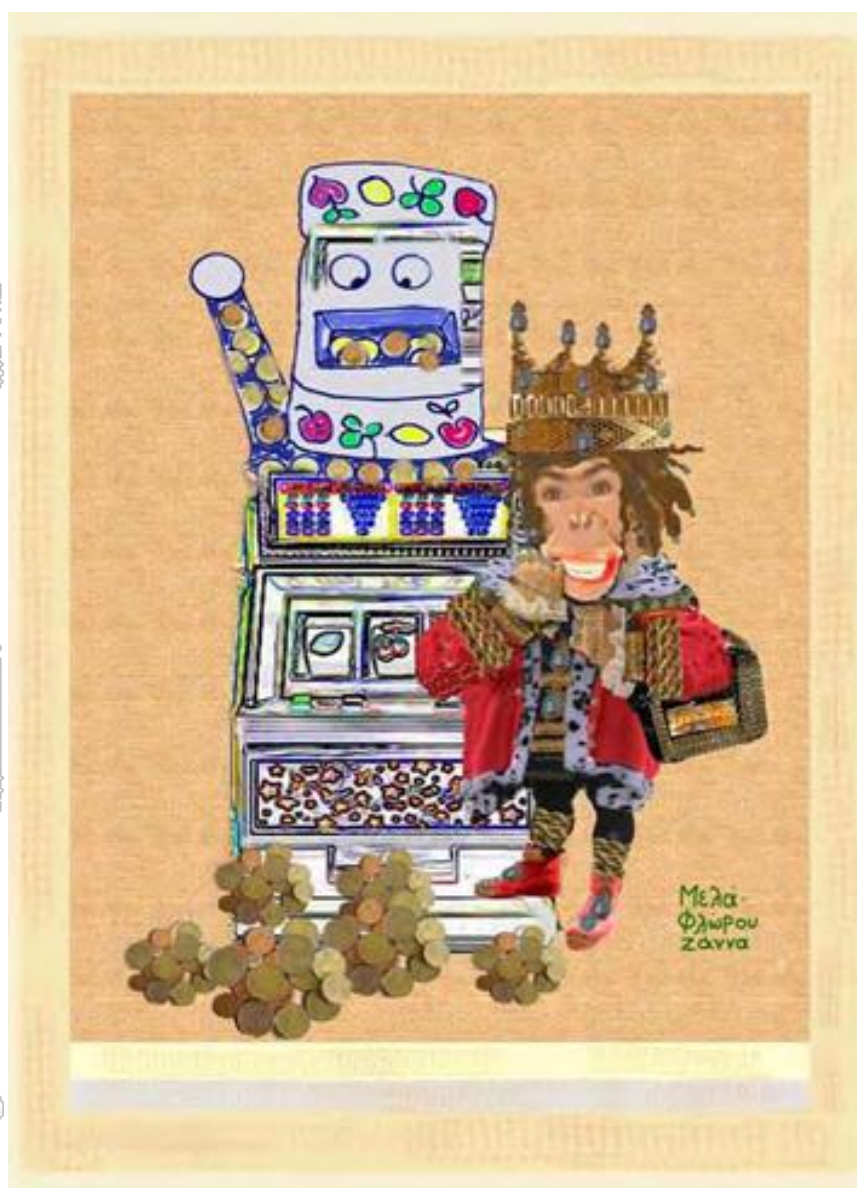
— Μπα! Πώς κι έτσι; Κάποιος φούρνος θα γκρεμίστηκε κι αποφάσισε να δουλέψει ο Ρήγας μας! Κοιμάται τη μέρα και διασκεδάζει τη νύχτα...

— Το κέφι του κάνει... ψιθυρίζουμε μεταξύ μας και κρυφογελάμε. Δεν πιστεύουμε λέξη από όσα λέει... ο Υψηλότατος. Παίζει! Το κοινό χειροκροτεί. Μπαλόνια πετάει ο Χαμογελαστός και συνεχίζει:

— Μικροί μου θεατές, θα σας πω μια αληθινή ιστορία, που μου συνέβη πέρσι, δηλαδή χθες το βράδυ, 31η Δεκέμβρη. Καθώς περιπλανιόμουν στην πόλη σας, είδα μπροστά μου φώτα, αμάξια και κόσμο να μπαίνει σ' ένα πειρατικό καράβι που ήταν αραγμένο στη στεριά. Ήταν το σπίτι των τυχερών παιχνιδιών, της τράπουλας και των κουλοχέρηδων. Χα! Ό,τι μου χρειάζεται για να περάσω κανά δυο ωρούλες, σκέφτηκα και να γυρίσω όταν θα έχουν σβήσει όλα τα φώτα στα τροχόσπιτα των θεατρίνων που με προσκαλούσαν να γιορτάσουμε τον ερχομό του νέου έτους. Εγώ όλο και έβρισκα κάποια δικαιολογία για να μην κάτσω στο τραπέζι μαζί με τους υπαλλήλους μου. Για να μη δώσω αύξηση στο προσωπικό.

Μόλις μπήκα λοιπόν στο πειρατικό καράβι, μου έγνεψε ένας «μεταλλικός κουλοχέρης» από μακριά: Σήκωσε το μοναδικό του χέρι και μου είπε: «Έλα να με ταΐσεις, πίθηκε!» «Πώς να σε ταΐσω;» ρώτησα. «Ταΐσέ με! Ταΐσέ με! Ταΐσέ με!» με διέταξε πάλι το ρομπότ. Άνοιξε το στόμα του και περίμενε. Τι σόι παιχνίδι είναι πάλι αυτό; Αναρωτήθηκα. Του πέταξα ένα νόμισμα και το κατάπιε χωρίς να μου

πει ένα ευχαριστώ. «Τι περιμένεις, πίθηκε; Ταΐσέ με!» με πρόσταξε πάλι το μηχανάκι. Βαριόμουνα, παιδιά μου, αλλά πού να τρέχω τώρα βραδιάτικα, παραμονή Πρωτοχρονιάς... Έβρεχε και με το τουλούμι... Ήταν ζεστά εκεί, κι είχε καλό κόσμο, αντάξιο μου! Με ωραία ρούχα: σμόκιν, καπέλα, γάντια... Χε, χε, Ήθελα και μια δικαιολογία για τους υπαλλήλους μου, έτσι, κάθισα με το ζόρι δίπλα στον αχόρταγο κλέφτη κι άρχισα να τον ταΐζω ανόρεχτα με τα λεφτά μου, κοιτώντας το ρολόι. Οι τσέπες μου άδειασαν αμέσως. Το ήξερα. Έκανα να φύγω, αν και ήταν ακόμα πολύ νωρίς! Και αυτή η βροχή...



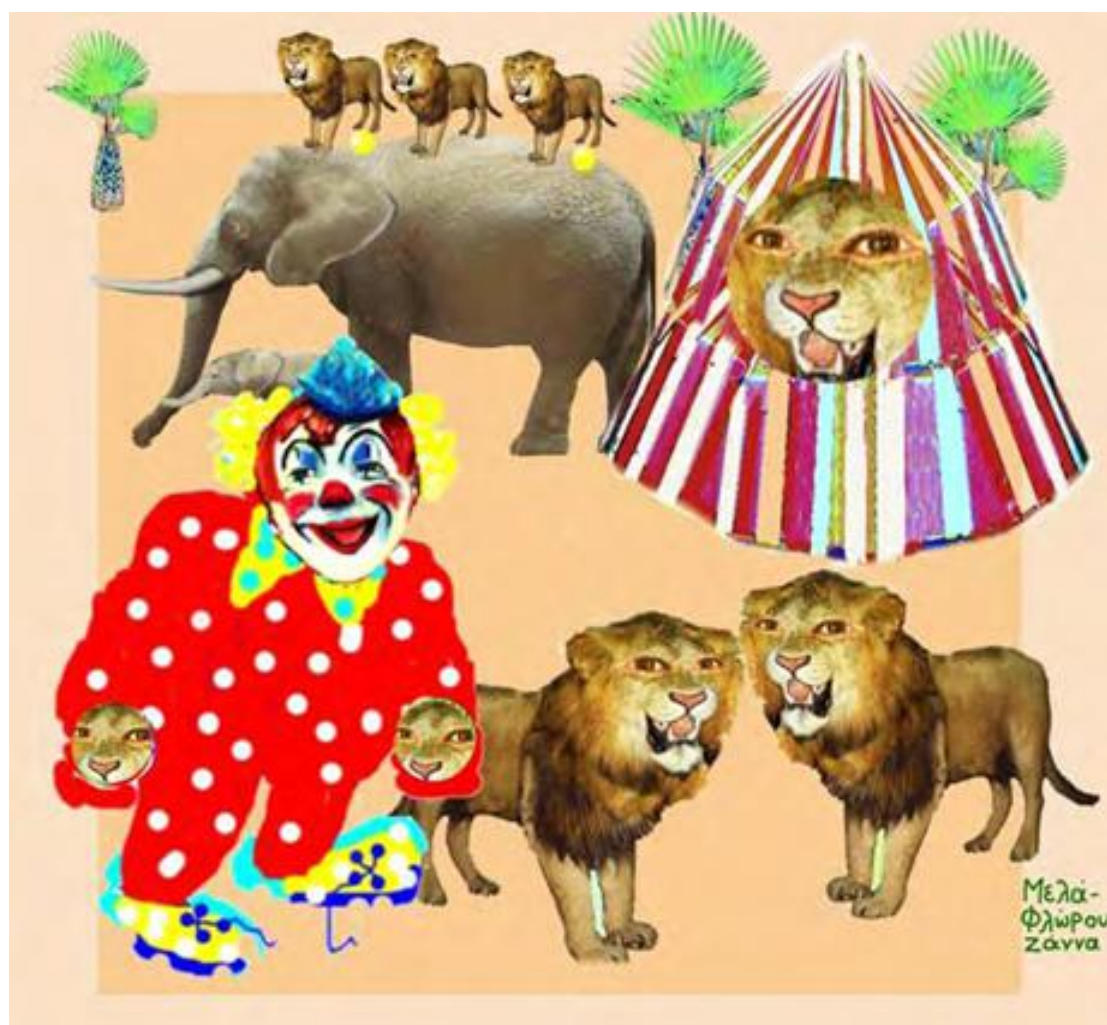
«Τώρα που θα κερδίσεις, φεύγεις, Μεγάλε Ρήγα; Μείνε λιγάκι ακόμα, Υψηλότατε...» Γύρισα και είδα τον Πειρατή, τον ιδιοκτήτη της λέσχης. Με χτύπησε φιλικά στην πλάτη και μου χάρισε το πιο γλυκό του χαμόγελο. Με κέρασε κι ένα ποτό. Τότε μου αποκάλυψε ψιθυριστά, κρυφά απ' τους άλλους παίκτες το μεγάλο του μυστικό:

«Αγαπητέ μου, Πέτρινε Ρήγα, Βασιλιά της διασκέδασης, τώρα θα ξεράσει το ρομπότ μου! Και ξερνάει μονάχα λεφτά! Χε, χε...» μου ψιθύρισε πάλι μελιστάλακτος ο Πειρατής. Απ' το πρωί καταβροχθίζει... είναι ώρα να τα βγάλει! Και συ φεύγεις; Πού θα βρεις καλύτερα; Όλα είναι κλειστά! Αλλά για πες μου, εσύ δεν ήσουν το πανέξυπνο ζώο που ανακάλυψε ένας εξερευνητής μέσα στη ζούγκλα; Ε; Εσύ και η μαμά σου δεν περπατούσατε στα τέσσερα; Τι μεταμόρφωση! Το σχολείο κάνει θαύματα. Σε έκανε αγνώριστο, φίλε μου! Μπράβο! Μεγαλούργησες με την κληρονομιά του θετού πατέρα σου. Σου αξίζουν συγχαρητήρια!» Με κολάκεψαν τα λόγια του πειρατή, παιδιά μου.

Τι σας έλεγα; Α, ναι. Λοιπόν, με κέρασε άλλο ένα ποτό ο Πειρατής-Πιράνχα και μου δάνεισε λεφτά να συνεχίσω να παίζω. Σε αντάλλαγμα, μου ζήτησε να βάλω ενέχυρο τα χρυσαφικά που φορούσα... Θα τα έπαιρνα πίσω όταν του επέστρεφα τα δανεικά. Τότε άνοιξε το σεντούκι με τα



ενέχυρα των πελατών. Ήταν γεμάτο αστραφτερούς θησαυρούς: Πω-πω! Είχε πανάκριβα ρολόγια, χοντρές αλυσίδες, διαμάντια... βραχιόλια και κολιέ καλοδουλεμένα, έργα τέχνης... Δίσταζα, παιδιά μου, να υποθηκεύσω κι εγώ τα χρυσαφικά μου, μα θυμήθηκα τα προφητικά λόγια της Πυθίας, της μικρούλας υπαλλήλου μου που πήρε αυτήν τη θέση με μέσο, χωρίς να δώσει εξετάσεις, η ψεύτρα, επειδή γνώριζε τον άνθρωπο που λύνει και δένει στην εταιρεία... Τι σημασία έχει τώρα πια; Τι έλεγα; Α, ναι! Ναι! «Η Ψευτοπυθία... να την! Τη βλέπετε που κρύβεται πίσω απ' τους ακροβάτες; Αυτή εκεί μου προφήτεψε: «Αφεντικό, Πέτρινε, μαντεύω πως σήμερα είναι η τυχερή σου μέρα! Σήμερα, τελευταία μέρα του χρόνου, αρχίζει η



ρέντα σου...» Και την πίστεψα! Εγώ, τι; Ένας πίθηκος είμαι... μακριά απ' τη ζούγκλα μου... Πού να ξέρω τι θα πει ψέμα! Έβγαλα λοιπόν τα πανάκριβα δαχτυλίδια και τις αλυσίδες που φορούσα σαν υπνωτισμένος και τ' ακούμπησα στα χέρια του Πειρατή. Σε αντάλλαγμα



πήρα ένα σακουλάκι με λίγα νομίσματα. Είχα πιστέψει πως θα κέρδιζα, όμως έχανα συνεχώς. Ο Πειρατής μόλις είδε πως έφευγα, με πλησίασε πάλι: «Τώρα φεύγεις, Βασιλιά του τσίρκου; Μα τώρα, αγαπητέ μου, είναι η ώρα που ξερνάει λεφτά ο «κουλοχέρης» κι εσύ φεύγεις! Α... Δεν το βλέπεις; Μπούκωσε το ρομποτάκι. Θα βγάλει όλα όσα έχει καταπιεί και θα είναι όλα δικά σου! Θα πάρεις πίσω και τα χρυσαφικά κι ό,τι σου έκλεψε μέχρι τώρα ο «παλιοκλέφτης», μου ψιθύρισε ο ενεχυροδανειστής εμπιστευτικά.



Το νέο ποτό που με κέρασε ήταν δυναμίτης. «Μονάχα μια υπογραφούλα θέλω από σένα και τίποτ' άλλο!» με καλόπιασε. Τώρα αυτός με καθοδηγούσε! Έπιασα το στυλό τρέμοντας κι έβαλα την υπογραφή μου, χωρίς να διαβάσω τι υπέγραφα! Τόσο ζαλισμένος ήμουν. Μαριονέτα στα χέρια του. Μόνον τότε εξαφανίστηκε από μπροστά μου. Τα υπόλοιπα δεν τα πολυθυμάμαι.

Έφτασα στο βασίλειό μου παραπατώντας, αλλά το τροχόσπιτό μου είχε κάνει φτερά! Η μόνη στολή που βρήκα ήταν αυτή του γελωτοποιού. Και τότε, είδα έκπληκτος ένα χαρτί με την υπογραφή μου. Ήταν το συμβόλαιο πως παραχωρούσα όλα τα δικαιώματα της Χώρας της Ψυχαγωγίας στον Πειρατή-Πιράνχα, τον ενεχυροδανειστή, για χρέη που χρωστούσα. Διάβασα ξαφνιασμένος πως είχα χάσει όλη μου την επιχείρηση στα τυχερά παιχνίδια μα δε θυμόμουν τίποτα! Το ποτό είχε κάτι ύποπτο μέσα... Χθες ήμουν πλούσιος, σήμερα είμαι φτωχός.



15α. Ο νέος ιδιοκτήτης της Χώρας της Διασκέδασης

Το κοινό χειροκροτεί το νέο ηθοποιό που εμφανίζεται στη σκηνή. Όλοι νομίζουν πως είναι ένα θεατρικό σκετς. Μα όχι, είναι ο νέος ιδιοκτήτης, ο Πειρατής-Πιράνχα!

— Γεια και χαρά σας, θεατρίνοι. Γεια σας, μικροί μου θεατές. Να σας συστηθώ: Εγώ είμαι το νέο αφεντικό όλης της Χώρας της Διασκέδασης, ο Πειρατής-Πιράνχα. Έτσι με λένε γιατί έχω ένα καζίνο με τυχερά παιχνίδια μέσα σ' ένα κουρσάρικο πλοίο: Τραπουλόχαρτα, ζάρια, κουλοχέρηδες στη σειρά... Οι κακές γλώσσες λένε πως ληστεύω τα θύματά μου και το σεντούκι μου γεμίζει με κλεμμένους θησαυρούς. Λένε ακόμη πως κάνω κι άλλες ύποπτες δουλειές, πως είμαι τοκογλύφος, ενεχυροδανειστής... Η αλήθεια είναι ότι διευκολύνω τους παίχτες μ' ενέχυρα και δάνεια. Από μόνοι τους μου ακουμπάνε ό,τι έχουν και δεν έχουν!



Φαίνομαι για κοράκι που μαδάει, που ξεπουπουλιάζει τα θύματά του;» τραγουδούσε ο κουρσάρος ενώ πετούσε σοκολάτες στο κοινό.

— Όχι! Φώναζαν όλα τα παιδιά ενθουσιασμένα.

— Φαίνομαι για πειρατής που ληστεύει ή για επικίνδυνο σαρκοβόρο ψάρι-πιράνχα; Τι λέτε, φίλοι μου;» συνέχισε ο πειρατής το τραγούδι του.

— Όχι! Απαντούσαν ενθουσιασμένοι οι μικροί θεατές.

— Καλά μου παιδιά, οι κακές γλώσσες λένε πως είμαι ένας σύγχρονος πειρατής... Όσο για τον Πέτρινο, το πάθος του για τα τυχερά παιχνίδια τον κατέστρεψε. Έχασε την επιχείρησή του μέσα σε μια βραδιά. Όλα αυτά τώρα είναι δικά μου! Όποιος συχνάζει στο λημέρι του πειρατή βγαίνει ξαλαφρωμένος.

Μεταξύ μας, φίλοι μου, αρκετοί παίχτες φεύγουν χαμένοι και ξανάρχονται χωρίς να το θέλουν! Τα πόδια τους, ανυπάκουα, τους φέρνουν στο καζίνο μου. Να φανταστείτε, χρυσά μου, με παρακαλούν να τους πετάω έξω απ' τη λέσχη μου γιατί δεν έχουν τη δύναμη να αντισταθούν στα παιχνίδια μου! Πόσο τους λυπάμαι!... Η παράσταση τελείωσε, αγαπημένοι μας θεατές. Καλό σας απόγευμα και να μας ξανάρθετε! Εδώ θα βρείτε το σούπερ θέαμα που ζητάτε! Τη μεγαλύτερη συλλογή σπάνιων ζώων του κόσμου, αλλά και τα πιο παράξενα όντα που υπάρχουν στον πλανήτη μας. Τα μεγαλύτερα ταλέντα είναι εδώ με τ' αστεία, τα ξεκαρδιστικά τους νούμερα για τη δική σας και μόνο διασκέδαση. Στη Χώρα μου θα βρείτε πο-

λύχρωμες ζωγραφιές με όλα τα ζώα, να στολίζουν μπλουζάκια, καπέλα, κούπες κι ό,τι άλλο εσείς επιθυμήσετε!... Ακόμη θα βρείτε θεσπέσιο φαγητό. Φίλοι μου, όλη η Χώρα της Διασκέδασης είναι στη διάθεσή σας!

Σιγά σιγά η αίθουσα άδειαζε. Το νέο αφεντικό, ο Πειρατής πλησίασε τους υπαλλήλους του για να τους γνωρίσει από κοντά έναν-έναν.



Θηριοδαμαστής:

— Εγώ είμαι ο Θηριοδαμαστής, αφεντικό Πιράνχα. Στα παρασκήνια κρύβω ένα μυστικό που, αν αποκαλυφθεί, θα με μαξιλαρώσουν, θα μου πετάξουν αβγά και ντομάτες οι ανυποψίαστοι θεατές, αλλά από μένα δεν πρόκειται να μάθει ποτέ κανείς πώς μετατρέπω τα βαριεστημένα, δίδυμα ελε-

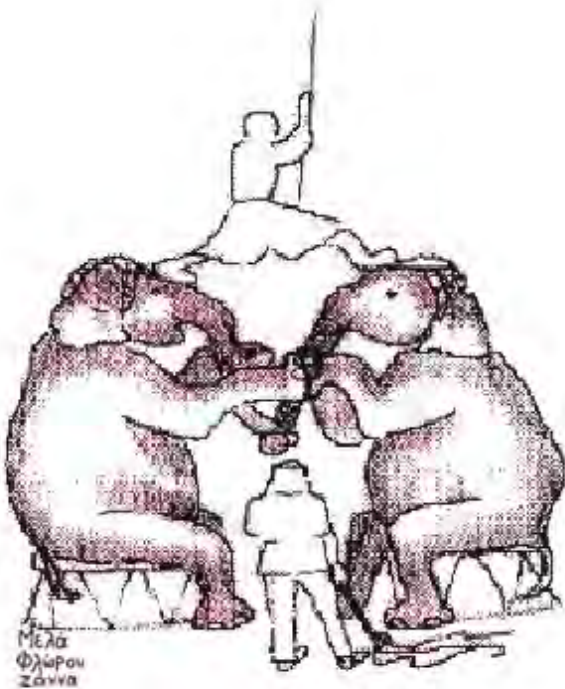
φαντάκια, το τεμπέλικο θαλάσσιο λιοντάρι, το απρόθυμο καγκουρό σε υπάκουα, χαρούμενα κι εργατικά ζωάκια, κάθε πρωί κι απόγευμα την ίδια ώρα ακριβώς, για να διασκεδάσει το κοινό που κόβει ένα ακριβό εισιτήριο. Ζητώ αύξηση και νέο συμβόλαιο...

Συγχαρητήρια, Θηριοδαμαστή!
Πέρασε απ' το ταμείο να πάρεις ένα δώρο κι ό,τι άλλο ζητήσεις...

Μελά-
Φλώρου
Ζάννα



Μελά-
Φλώρου
Ζάννα





Θαλάσσιο λιοντάρι:

— Πειρατή-Πιράνχα, είμαι ετοιμόγεννη. Προτιμώ την απέραντη θάλασσα απ' τη βρόμικη, μικρή πισίνα σου για να γεννήσω το παιδί μου. Δε θέλω να το κάνουν κι αυτό

ακροβάτη. Λευτέρωσέ μας, αφεντικό!

— Πράγματι, θαλάσσιο λιοντάρι, οι θεατές χειροκροτούν τα επικίνδυνα νούμερα και χασμουριούνται στο δικό σου. Τι άλλο ξέρεις εκτός από το να πιάνεις τις μπάλες με τη μύτη σου και να κρατάς ισορροπία;

— Τίποτα άλλο δεν ξέρω! Είμαι έξω απ' τα νερά μου, αφεντικό.

— Θαλάσσιο λιοντάρι, θα σε λευτέρωνα εσένα και το παιδί σου γιατί δεν είναι της μόδας η εκπαίδευση των ζώων, μα οι θεατές αποφασίζουν τι θέλουν και τι δε θέλουν να δουν! Αν διαμαρτυρηθούν, να 'σαι σίγουρη πως την επόμενη μέρα θα σε λευτερώσω! Μέχρι τότε... Κάνε υπομονή! Χε, χε...



Νάνος:

— Αφεντικό Πιράνχα, εγώ είμαι ο διευθυντής του τσίρκου, ο Νακ. Είμαι μικρός μα και μεγάλος. Θα σου κοπεί η ανάσα, μόλις καβαλήσω τη μηχανή μου κι αρχίσω να τρέχω μες στη συρμάτινη σφαίρα του τρόμου! Το νούμερό μου κερδίζει το πιο δυνατό χειροκρότημα των θεατών. Βλέπω την αγωνία ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους! Ζητώ

αύξηση και νέο συμβόλαιο για τον καινούριο χρόνο και βοηθό το νεαρό Λη, να δουλεύει μαζί μου...

— Συγχαρητήρια, Νακ! Θα έχεις ό,τι ζήτησες! Πέρασε απ' το ταμείο να πληρωθείς και να πάρεις το δώρο σου.



Πιθηκάνθρωπος:

— Πειρατή-Πιράνχα,... ζητάω δουλειά. Δώσ' μου ένα οποιοδήποτε νούμερο. Θέλω να δουλέψω για το μεροκάματο...

— Πέτρινε, θα έχεις μεγάλη επιτυχία στο ρόλο του χοντρού καραγκιόζη : Ο Φαταούλας που τρώει! Όμως για

να πετύχει το νούμερό σου, θα πρέπει να χοντύνεις κι άλλο. Να τρως, να τρως ασταμάτητα, μέχρι σκασμού. Ένα ηλεκτρικό πιρούνι θα σε ταΐζει μέχρι να φτάσεις τα πεντακόσια κιλά. Ναι, καλά άκουσες! Πεντακόσια κιλά! Τόσο παχύ σε θέλω! Όταν βγαίνεις στη σκηνή, οι πόρτες του τσίρκου να ξηλώνονται στο πέρασμά σου, οι ζυγαριές να σπάνε απ' το ασήκωτο βάρος σου... Να βρεις παιχνίδι το φαΐ. Θέλω να γίνεις το πιο αστείο νούμερο του θεάτρου μου! Χα, χα, χα. Και να θυμάσαι, πίθηκε, η πο-σό-τη-τα! Αυτή είναι που παχαίνει. Ο νους σου να είναι πάντα στο φαΐ. Ξεκίνα από τώρα! Θα κάθεται δίπλα σ' έναν κουλοχέρη-ρομπότ. Εσύ θα τρως φαγητά κι αυτός λεφτά...

— Αφεντικό Πειρατή, λυπήσου με! Μπορώ να κάνω οτιδήποτε άλλο εκτός απ' αυτό. Μπορώ να καθαρίζω τους στάβλους σου, να στολίζω τα δίδυμα ελεφαντάκια, να πετώ μπάλες στο θαλάσσιο λιοντάρι. Μπορώ να κάνω το γητευτή που γοητεύει χιλιάδες μέλισσες χωρίς να τον τσιμπούν, αλλά δεν μπορώ να παχύνω άλλο. Όχι αυτό! Τρομάζω με την ιδέα και μόνο του λόφου των φαγητών που θα πρέπει να τρώω, χωρίς να πεινάω... Θα φουσκώνω, θα φουσκώνω σαν μπαλόκι και δε θα μπορώ πια να περπατήσω... Μη φεύγεις, σε παρακαλώ. Άκουσέ με, ένα λεπτό... »

Πυθία:

— Αφεντικό Πιράνχα, σκοπεύω να ξαναρχίσω το σχολείο και θα δουλεύω τ' απογεύματα μόνο...»

— Όστε συ είσαι η Αγριμούλα! Ε; Σε φωνάζουν και Πριγκίπισσα Ζωγραφιά και Έξι Δις και... Θα σου ταίριαζε καλύτερα ο ρόλος της

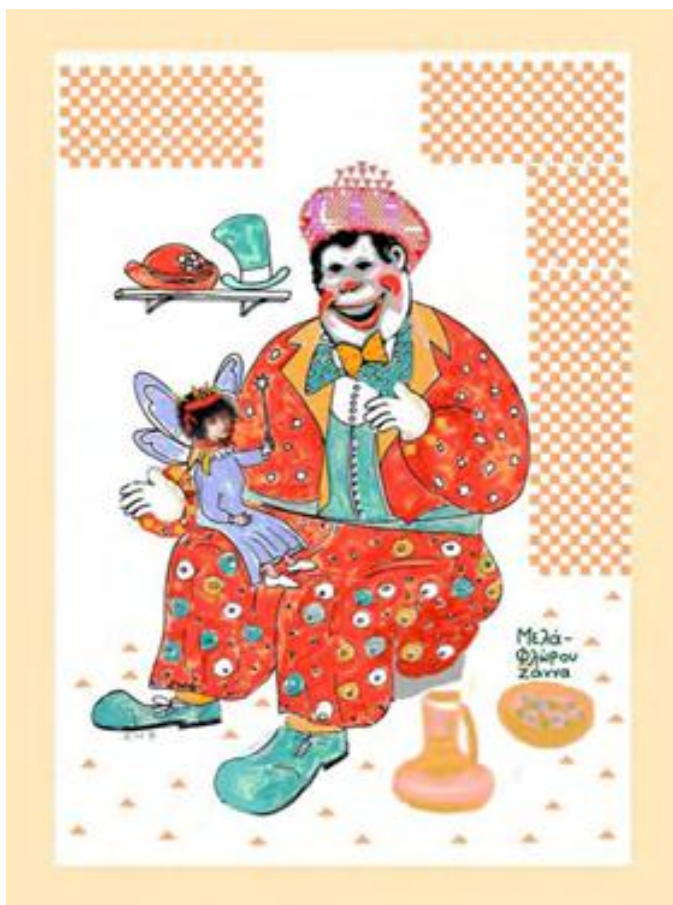


νεράιδας ή της πριγκίπισσας του τσίρκου παρά της μάντισσας! Εσύ μάντισσα! Εσύ με... μαντικές ικανότητες! Ας γελάσω!. Χα! Χα! Χα! Ααα χα, χα, χα. Έμαθα τελικά πως μπήκες με μέσο, γερό πονηρούλα... Ε; Γιατί γνώριζες από παλιά το Νακ, το διευθυντή. Μμμ... Και τελικά έπιασες δουλειά χωρίς εξετάσεις! Απαράδεκτο! Και για να τελειώνουμε με σένα, κατεργάρα, η φωτογραφική μηχανή σου κατάρχεται! Δε σου επιτρέπω να μπαίνεις στα παρασκήνια και να κατασκοπεύεις το θηριοδαμαστή στο σπουδαίο έργο του. Χάσου τώρα! Ξεκουμπήσου από μπροστά μου και να μην ξανακούσω καμιά ζαβολιά από σένα, ποτέ πια! Ακόμη εδώ είσαι;

16. Η συγγραφέας μεταμορφώνεται

Έτσι, παιδιά μου, ο χαμογελαστός πίθηκος φοράει τη μάσκα του κλόουν και ξεκαρδίζεται στα γέλια κάθε απόγευμα, την ίδια ώρα ακριβώς. Παίζει μποξ με το καγκουρό, πετά πολύχρωμες μπάλες στο θαλάσσιο λιοντάρι, τρώει ασταμάτητα μέχρι σκασμού και καπνίζει. Το αστείο νούμερό του: «ο Βασιλιάς των χοντρών κλόουν» έχει μεγάλη επιτυχία όταν το βάζει στα πόδια κυνηγημένος από το δυνατό ζώο. Οι πόρτες ξηλώνονται στο πέρασμά του, σφηνώνεται σε στενούς διαδρόμους και δε χωράει να μπει, ούτε και να βγει από πουθενά! Κάποιος πρέπει να τον βοηθήσει... Η υγεία του Πέτρινου κινδυνεύει.

Συνήθως γράφω το παραμύθι τη νύχτα, κρυφά απ' όλους και πάντα μέσα στο τροχόσπιτό μου. Όλα τα καταγράφω σε ένα δίσκο και δεν αφήνω ίχνη στον ηλεκτρονικό υπολογιστή που αγόρασα με την πρώτο μου μισθό. Κι ούτε λέω λέξη σε κανέναν, είμαι πολύ προσεχτική πια. Το νέο αφεντικό, ο Πειρατής με παρακολουθεί συνεχώς. Έχει μάτια παντού. Έτσι, καλύτερα ν' αλλάξω μορφή, να γίνω αγνώριστη. Πατώ τα μαγικά πλήκτρα του κομπιούτερ μου, κουνώ το «ποντίκι» του και γράφω: Από μάντισσα Πυθία που με



ξέρουν όλοι στο τσίρκο, μεταμορφώνομαι σε μια μικρή, φτερωτή νεράιδα...



Ένα δυνατό, ξεκαρδιστικό γέλιο οδηγεί τα βήματά μου. Και τότε βλέπω το Βασιλιά των Χοντρών Κλόουν, ολομόναχο στο καμαρίνι του, ντυμένο με παρδαλά ρούχα να βάφεται. Με βλέπει μέσα απ' τον καθρέφτη, σκύβει και με παίρνει αγκαλιά.

— Καλώς το μου. Εσύ ξέρεις να γελάς, μικρή μου νεράιδα; Γέλασε να σ' ακούσω!

— Χα, Χα, Χα...

— Μμμ, δε γελάς χαρούμενα... Θέλεις εξάσκηση! Θα καθίσεις να δεις την παράσταση που αρχίζει τώρα αμέσως; Πόσο θα ήθελα να είχα μια κορούλα σαν κι εσένα! Να της μάθω όλα τα κόλπα της δουλειάς. Να με συμβουλευεί πότε-πότε να μην κάνω βλακείες! Να, μέσα σε μια βραδιά όλη η επιχείρησή μου πέταξε και πήγε στην τσέπη του Πειρατή...

— Ένα παραμύθι είναι όλα, Πέτρινε! μου ξέφυγε η αλήθεια.

Γύρισε και με κοίταξε παραξενεμένος ο πιθηκάνθρωπος.

— Ποια είσαι εσύ, μικρή μου; Η αδελφή του Νακ; Καμιά μάγισσα μήπως; Αχ! Με καταστρέψανε με τις προβλέψεις τους οι ψεύτρες...

— Πέτρινε, μονάχα ένας συγγραφέας έχει τη μαγική δύναμη να προβλέπει και να αλλάζει το μέλλον των ηρώων του. Κανένας



άλλος! Όλοι οι άλλοι είναι κάλ-
πικοί! Θα είχαν κερδίσει το πρώ-
το λαχείο αν προέβλεπαν στ'
αλήθεια το μέλλον... αλλά μετα-
ξύ μας, είναι αδύνατον! Το χει-
ρότερο είναι να πιστέψεις σε
μια λανθασμένη πρόβλεψη και
να χάσεις έτσι το σωστό δρόμο
που σου δείχνει η λογική..., καυ-
χήθηκα τεντώνοντας το κορμάκι
μου.

— Δηλαδή, νεραϊδούλα μου,
έχεις εσύ τη δύναμη ν' αλλάξεις

την τύχη μου; Γίνεται να πάρω πίσω την επιχείρησή μου; Οι κουλοχέ-
ρηδες με καταστρέψανε, μικρή μου.
Δε βλέπω πια την όμορφη δύση του
ηλίου, ούτε την ανατολή απ' τη στενα-
χώρια. Κοίτα...

Μου έδειξε τους νέους του φί-
λους: ένα μπουκάλι κρασί κι ένα τσι-
γάρο με την πρωινή φωτιά! Κάτω στο
πάτωμα ένα τασάκι γεμάτο αποσίγα-
ρα. Κάτι έφαγε ο κλόουν και σκουπί-
στηκε στον παρδαλό του φιόγκο που
ήταν γεμάτος λεκέδες.



— ...Ήμουν στεναχωρημένος, μα ήρθες εσύ και μου έδωσες την ελπίδα... Ο Πειρατής-Πιράνχα με διατάζει να τρώω συνεχώς... Κάνε κάτι να σταματήσει ο εφιάλτης που ζω και να ξυπνήσω... αδύνατος! Εντάξει; Περιμένω!

Ο γελωτοποιός ξαναέβρισκε τη δύναμή του και το κέφι του με την παρουσία μου.

— Λοιπόν, αδυνάτισέ με αν μπορείς! με πρόσταξε κι έσκασε στα γέλια ο πιθηκάνθρωπος.

Τον άγγιξα. Τότε ο χοντρός καραγκιόζης αισθάνθηκε μια μεγάλη ζέστη κι άρχισε να γδύνεται. Πετούσε το ένα πουκάμισο μετά το άλλο, γεμάτος έκπληξη. Έβγαζε, έβγαζε χωρίς σταματημό ρούχα, ρούχα σωρό... Ο παραφουσκωμένος ντολμάς ξετυλιγόταν ώσπου έμεινε σχεδόν... πετσί και κόκαλο! Απελευθερωμένος απ' το ασήκωτο βάρος του, πέταξε σαν πουλί πάνω στο τεντωμένο σχοινί:

— Απίστευτο! Είναι απίστευτο... Είμαι ευτυχισμένος! Είμαι τρισευτυχισμένος και χωρίς λεφτά! Χωρίς το τσίρκο μου. Πώς είναι δυνατόν; Νιώθω την απόλυτη ευτυχία! Ζω! Ζω αληθινά, όπως τότε μες στη ζούγκλα...

Ο ακροβάτης χοροπηδούσε ανάλαφρος κι ευκίνητος με την εκπληκτική άνεση ενός πιθήκου, ξετρελαμένος από χαρά, λες και είχε ξαναγεννηθεί.



17. Η συγγραφέας παγιδεύεται



Πετώ μες στα παρασκήνια, προσπαθώντας ν' ανακαλύψω τα καλά κρυμμένα μυστικά της εκπαίδευσης των ζώων, όταν μια πόρτα ανοίγει κι ένα χέρι με τραβάει με δύναμη μέσα. Και τότε έρχομαι πρόσωπο με πρόσωπο με τον Πειρατή-Πιράνχα!

— Ψευτοπυθία! Ξέρω ποια είσαι πραγματικά! Είσαι η συγγραφέας αυτής της ιστορίας, με τα πολλά ονόματα: Αγριμούλα, Έξι Δις, Πριγκίπισσα Ζωγραφιά... μεταμορφωμένη σε νεράιδα τώρα...

Τα έχασα!.. Όλα τα είχε μάθει το νέο αφεντικό και με περίμενε πανέτοιμος!



— Με ενημέρωσαν πως συνεχίζεις να βγάζεις φωτογραφίες τα σπάνια ζώα μου, μέσα στα κλουβιά τους και σκοπεύεις να διαμαρτυρηθείς για την κακή μεταχείρισή τους. Σ' έχω προειδοποιήσει να σταματήσεις! Το απόρρητο υλικό κατάσχεται! Έχω κι ένα σκύλο δεμένο με χοντρή αλυσίδα· μήπως θα τον λύσεις και αυτόν;

Έχω και μερικά κοτόπουλα σε μικρά κελιά φυλακισμένα. Ούτε χοροπηδούν, ούτε τραγουδούν, ούτε στριφογυρίζουν, στοιβαγμένα το ένα επάνω στο άλλο... που μας δίνουν

φρέσκα αβγά κάθε μέρα· θα τα λευτερώσεις για να βόσκουν ελεύθερα;

— Πειρατή-Πιράνχα...

— Λέγε με Περιστέρη! Σου αρέσει το νέο μου όνομα;... Ο Σύμβουλος Επιτυχίας μου πρότεινε να αλλάξω αμέσως το «Πειρατής» και το «Πιράνχα» με το όνομα «Περιστέρης» που έχει καλή φήμη. Χα, χα, χα... Λοιπόν, κυρία συγγραφέα, κατάφερες και παραβίασες όλα τα μέτρα ασφαλείας και κανένας συναγερμός δε χτύπησε! Αλλά είναι αδύνατον –όση δύναμη κι αν διαθέτεις– να καταφέρεις να χωρέσεις μέσα σ' αυτό το μπουκάλι! Είναι αδύνατον! Αποκλείεται! Απλά δεν μπορείς! Λοιπόν; Κυρία Πολύξερη; Αν είσαι ικανή... Απόδειξέ το! Τώρα! Μπες! Φοβάσαι, ε; Δειλιάζεις...

Με παρακινούσε επίμονα και πιεστικά ο κύριος Περιστέρης κι έτσι μπήκα στο μπουκάλι χωρίς να το πολυσκεφτώ. Ξέρετε τι έγινε μετά, παιδιά μου; Έκλεισε το πώμα το αφεντικό, ο Πειρατής-

Πιράνχα ή κύριος Περιστέρης!

— Το έξυπνο πουλί από τη μύτη πιάνεται! μου είπε τονίζοντας μία-μία τις λέξεις κι άρχισε να γελάει κατενθουσιασμένος με την γκάφα μου.

— Γελάει καλύτερα όποιος γελάει τελευταίος του απάντησα εγώ στριμωγμένη για τα καλά.

«Ένα παραμύθι είναι. Ας αφεθώ στην τύχη μου, σκέφτηκα, να δω πού θα με πάει...»



Αν δεν ήταν ο Νακ να με λευτερώσει κρυφά, ακόμη εκεί θα ήμουν! Σαν τζίνι φυλακισμένο μέσα σε παλιό λυχνάρι... Του φαινόταν ανεξήγητο του Νακ το γεγονός πως, ενώ είμαι η συγγραφέας, μεταμορφωμένη τώρα σε μια μικροκαμωμένη νεράιδα, καθόμουν φυλακισμένη... περιμένοντας την εξέλιξη του παραμυθιού! «Γιατί δεν πατούσα, λέει, τα μαγικά μου πλήκτρα να λευτερωθώ σπάζοντας το μπουκάλι; Ή να κάνω κάτι άλλο: Να πείσω τον Περιστέρη να με λευτερώσει, τάζοντάς του ένα θησαυρό;» Στην απορία του αυτή δεν ήθελα να δώσω καμία εξήγηση. Πολύ απλά γιατί το παραμύθι, σε καθοδηγεί πότε-πότε...



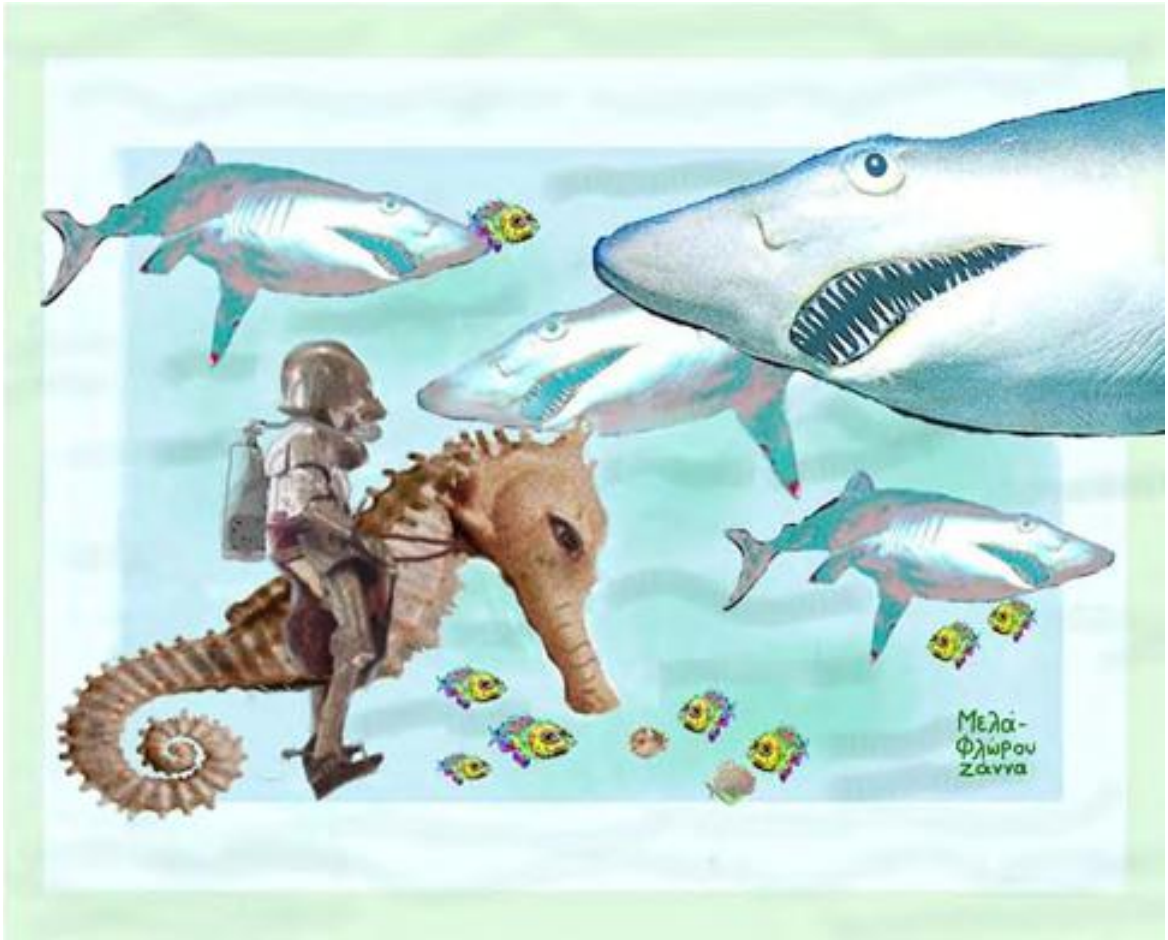
18. Το τέλος της ιστορίας μας



Τον Λη τον προσέλαβε τελικά σα θεατρίνο ο κύριος Περιστέρης. Έχει ένα ολόδικό του τροχόσπιτο και είναι ευτυχισμένος. Βιαζόταν όμως να μάθει τη συνέχεια της ζωής του στο βιβλίο που μόλις είχα γράψει. Το άρπαξε με ανυπομονησία και ξεφυλλίζοντάς το, διάβασε:

...«Ο Λη πηγαίνει τώρα σχολείο χωρίς σκασιαρχεία. Τις ελεύθερες ώρες του

κάνει καταδύσεις και ταΐζει νεογέννητους καρχαρίες. Ντύνεται μαχητής Σαμουράι και μαθαίνει πολεμικές τέχνες. Είναι ενθουσιασμένος με την καινούργια του ζωή».



Ο Λη πέταξε χάρμω το βιβλίο χωρίς να μάθει τη συνέχεια του παραμυθιού μας:

Θα γυρίσει τον κόσμο όλο σαν καπετάνιος, μ' ένα πλοίο μεγάλο σα νησί, γεμάτο παιδιά απ' όλες τις φυλές.

Στην τελευταία σελίδα ήταν γραμμένο: Το νέο αφεντικό του τσίρκου, ο Πειρατής- Πιράνχα ή κύριος Περιστέρης βρίσκεται στη φυλακή για τοκογλυφία, απάτες κι άλλες αξιόποινες πράξεις... Τα σεντούκια του με τους κλεμμένους θησαυρούς ανοίχτηκαν, όλα τα αντικείμενα αξίας καταγράφηκαν και περιμένουν τους κατόχους τους. Τα σπάνια ζώα αφέθηκαν στο φυσικό τους περιβάλλον. Τα άρρωστα έμειναν στο σπίτι των πονεμένων ζώων, ένα καταφύγιο για ζώα βασανισμένα από θηριοδαστές και μαστίγια. Την επιχείρηση της Χώρας του Υπερθεάματος τη διοικούν προσωρινά οι εργαζόμενοι ηθοποιοί.





Ο Πέτρινος είναι συνταξιούχος τώρα, αλλά χαίρεται να εκπαιδεύει τη νέα γενιά των ακροβατών. Τους διδάσκει πώς να αποφεύγουν τα δίχτυα που είναι απλωμένα στην ξηρά –τις παγίδες των μοντέρνων πειρατών. Τα καλοκαίρια τα περνά στην αγαπημένη του σπηλιά, στη ζούγκλα. Ψάχνει να βρει τους δικούς του... Ανεβοκατεβαίνει στα ψηλά δέντρα και κρύβεται ανάμεσα σε συγγενείς του πιθήκους. Διασκεδάζει όταν τους κάνει το δάσκαλο. Στο χρήμα δίνει την αξία που του ταιριάζει. Είναι ευτυχισμένος

και χωρίς αυτό. Ανακάλυψε το κρυφό μονοπάτι της ευτυχίας και χαίρεται κάθε στιγμή της ζωής.

Σύντομα θα γίνει η δίκη για να ξαναπάρει πίσω την περιουσία του, που την έχασε πίνοντας το παράξενο ποτό που του προσέφερε ο Πειρατής-Πιράνχα ή Περιστέρης μέσα στο πειρατικό καράβι, τη λέσχη τυχερών παιχνιδιών...





Η πρωταγωνίστρια του παραμυθιού μας, η Αγριμούλα, τελικά θα βραβευτεί απ' την επιτροπή ως η μοναδική νικήτρια του παγκόσμιου διαγωνισμού παιδικής ζωγραφικής, θα περιοδεύσει σ' όλο τον κόσμο και θα γνωρίσει παγκόσμια αναγνώριση χάρη στα παιδικά χωριά Σ.Ο.Σ. που θα φτιάξει επάνω στο νησί που ταξιδεύει, με παιδιά απ' όλες τις φυλές του πλανήτη και μ' ένα



πλήθος εθελοντών. Ναι, το μεγαλύτερο πλοίο του κόσμου, όπως το φαντάστηκε και το ζωγράφησε η Αγριμούλα, θα γίνει πραγματικότη-



τα! Για την κοινωνική προσφορά της, η μικρή ηρωίδα θα κερδίσει με το σπαθί της τον τίτλο της Πρέσβειρας Καλής Θέλησης και τον τίτλο του Ιππό-

τη της Λεγεώνας της Τιμής. Όπως επιθυμούσε, θα αφιερώσει τη ζωή της στα δικαιώματα των παιδιών όλου του κόσμου.

Στο πλάι της θα είναι πάντα ένας ακούραστος κι υπομονετικός εθελοντής, ο γενναίος ιππότης Λη.

ΤΕΛΟΣ



Μελα-
Φλώρου
Ζάννα



Η συγγραφέας εγώ, στη γη γερά πατώ και στα σύννεφα ανάλαφρα πετώ. Πετώ κι ονειρεύομαι. Καθώς ονειρεύομαι και πετώ μια νέα ιστορία δημιουργώ...



Τίτλος: Ένας Ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής είναι εδώ

Κείμενο και Εικονογράφιση: Ζάννα Μελά-Φλώρου

Σελίδες: 148

ISBN: 978-960-92058-5-6

Copyright: 2009, Ζάννα Μελά-Φλώρου

Ηλεκτρονική Έκδοση :

site: <http://www.openillustratedbook-mela-florou.net>

blog: <http://www.openillustratedbook-mela-florou.blogspot.com>

Κριτικές για το βιβλίο

«Ένας Ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής
είναι εδώ»
από τους:

-[Αναγνωστόπουλος Βασίλης](#),

Ομ. Καθηγητής Πανεπιστημίου Θεσσαλίας

-[Κανάβα Ζωή](#), συγγραφέας

-[Μερίκα Λένα](#), συγγραφέας

-[Μουρίκη Κατερίνα](#), συγγραφέας

-[Μπίνιου Αθηνά](#), συγγραφέας

-[Παπαθανασόπουλος Θανάσης](#), συγγραφέας

-[Παπαμόσχου Ηρώ](#), συγγραφέας

-[Πατεράκη Γιολάντα](#), συγγραφέας

-[Τζιάλα-Μάντζιου Ελευθερία](#), συγγραφέας, ζωγράφος,
σχολική σύμβουλος



Κριτική του κ. Β. Δ. Αναγνωστόπουλου

...Διάβασα με πολύ ενδιαφέρον το «Ανοιχτό Εικονογραφημένο Βιβλίο» με τίτλο «Ένας Ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής είναι εδώ» και το βρήκα πρωτότυπο από πολλές πλευρές: εικονογράφηση, δομή, περιεχόμενο, ψυχολογία. Επίσης η αφήγησή του είναι τρυφερή, ανάλαφρη και παιγνιώδης. Κάτι μεταξύ ονείρου και πραγματικότητας, με έντονο ανιμισμό, την εμψύχωση της ζωγραφιάς. Μου άρεσε το ιστορικό και μυθολογικό του υπόβαθρο, καθώς και το ονειρικό ταξίδι σε όλη τη γη. Επίσης η συμβολική αναζήτηση της "χαμένης ταυτότητας", ο ζωικός κόσμος, τα παιδιά κ.λπ. Βιβλίο καμωμένο με φαντασία και κέφι. Μακάρι να έφτανε στα χέρια των παιδιών, για να ξεπλύνει τα μάτια τους από τα σκουπίδια και να χαρούν πραγματικά τον όμορφο κόσμο της Φύσης! Συγχαρητήρια! Να συνεχίσετε...

Β. Δ. Αναγνωστόπουλος,
Ομ. Καθηγητής Πανεπιστημίου Θεσσαλίας
24/5/2010

Κριτική της κας Ζωής Κανάβα

Πρόκειται για ένα σύγχρονο παραμύθι. Υπάρχουν αρκετά παραμυθιακά στοιχεία, όπως μάγισσες, δράκοι κ.λπ. που δικαιώνουν τούτο το χαρακτηρισμό. Επίσης κι η δομή του, που προσεγγίζει κάπως τη δομή του παραδοσιακού παραμυθιού, χωρίς όμως ν' ασχολείται με τα δια-



χρονικά προβλήματα, με τα οποία καταπιάνεται το παραδοσιακό παραμύθι. Κυρίως ενδιαφέρεται για όσα ταλανίζουν το σύγχρονο άνθρωπο: ρύπανση, βία, πόλεμοι, απώλεια της γονικής παρουσίας και προστασίας κ.λπ. Ακόμη και το αίτημα της κεντρικής ηρωίδας να μάθει ποια είναι, δεν αποτελεί υπαρξιακή αναζήτηση στο διαχρονικό ερώτημα, «τι είναι ο άνθρωπος;» που έτσι κι αλλιώς απάντηση δεν υπάρχει. Διότι ο άνθρωπος δεν είναι· γίνεται. Το ενδιαφέρον της εστιάζεται σε πολύ συγκεκριμένα πράγματα: Ποιοι είναι οι γονείς της; Ποια η πατρίδα της; Πότε γεννήθηκε; Ποιο το όνομά της; Ερωτήματα που αφορούν αποκλειστικά την ίδια.

Κεντρικοί ήρωες του έργου είναι δυο παιδιά: ένα αγόρι, ο Λη κι ένα κορίτσι, που δεν γνωρίζει το όνομά του, όπως δε γνωρίζει τους γονείς του και την πατρίδα του. Μένουν σε μια σκηνή, χωρίς να έχουν καμιά συγγένεια μεταξύ τους. Έτσι το έφεραν οι περιστάσεις, που δεν αναφέρονται και ζητά από το φίλο της να τη φωνάζει αγριμάκι, όπως τη φωνάζουν οι συμμαθητές της στο σχολείο· ενδεχομένως από δική της αδυναμία να ενταχθεί στην ομάδα τους, ίσως και λόγω διαφοράς γλώσσας, κουλτούρας κ.λπ.

Το κορίτσι είναι άρρωστο, καίγεται από τον πυρετό, μα τις ώρες που δεν κοιμάται ζωγραφίζει. Και ζωγραφίζει τα όνειρά του. Κάθε ζωγραφιά διηγείται μια ιστορία, η οποία χωρίς να χάνει την αυτονομία της, πλουτίζει και βοηθά την εξέλιξη του παραμυθιού που συμπυκνώνεται στην αναζήτηση μιας απάντησης σχετικής με το αίτημα της ηρωίδας: «ποια είναι ή ποιος ο σκοπός της ζωής της», όπως ήδη αναφέρθηκε.



Τα προηγούμενα βιώματά της, προφανώς ιδιαιτέρως σκληρά, απωθημένα στο υποσυνείδητό της, ποιος ξέρει από ποιους μηχανισμούς της ψυχής για να μπορέσει να σταθεί στα πόδια της, ξαναέρχονται στον ύπνο της ως εφιάλτες, άλλοτε με τη μορφή κάποιου φοβερού ληστή και άλλοτε κάποιου απαίσιου τέρατος, που πολύ θα ήθελε, αν γινόταν, να τους άλλαζε τη διάθεση κι αντί κακό να κάνουν μόνο το καλό.

Η επιθυμία της να μάθει ποια είναι, σε κάποιο της όνειρο πήρε τη μορφή ενός καλού πνεύματος με μαντικές ικανότητες, που της αποκάλυψε όχι μόνο τη μέρα που γεννήθηκε, αλλά και ότι ήταν η πριγκίπισσα Ζωγραφιά και την καλωσόριζε στον κόσμο των καλών πνευμάτων, ενώ της υποσχέθηκε πως φιλοδοξούσε να γίνει φίλος της αληθινός και προστάτης της.

Ο Λη γέλασε όταν του διηγήθηκε αυτό το όνειρο και θέλοντας να την πειράξει, αλλά και να την προσγειώσει, δήλωσε πως στο εξής ο ίδιος θα τη φώναζε «Πριγκίπισσα καμία», φυσικά δεν τη φώναζε ποτέ έτσι. Τη φώναζε απλά πριγκηπέσσα, χωρίς το καμία και με άλλα τρυφερά προσωνύμια, δείχνοντάς της με αυτό τον τρόπο, τη θέση που είχε στην καρδιά του. Επιπλέον εκτιμούσε ιδιαιτέρως το ταλέντο της και την ενθάρρυνε να ζωγραφίζει, καλλιεργώντας της έτσι την ελπίδα, ότι μπορεί μια μέρα με τις ζωγραφιές της να κερδίσει την παγκόσμια αναγνώριση. Καθώς μάλιστα συνέπιπταν οι καημοί τους για ένα κόσμο πιο όμορφο και πιο ειρηνικό, της έδινε ιδέες τι να ζωγραφίσει· κυρίως πρόσωπα και τέρατα απ' την Ελληνική Μυθολογία, αλλά σε νέους ρόλους.



Τη Λερναία Ύδρα π.χ. ως οικολογική σκουπιδοφάγο. Στον ίδιο ρόλο να ζωγραφίσει και τη Σκύλα και τη Χάρυβδη. Κι αντί να καταπίνουν καράβια, αὐτανδρα μάλιστα, βάζοντας σε δοκιμασία το λαρύγγι τους, ας κάνουνε κάτι πιο εύκολο και πιο σημαντικό: να φιλτράρουν τη θάλασσα απ' ό,τι βρώμικο καταλήγει στην αγκαλιά της. Κι αν αυτό δεν τους είναι αρκετό, υπάρχουν κι οι νάιλον σακούλες. Κάθε σακούλα μια χασιά, χωρίς το φόβο να τους καθίσει στο λαιμό. Επιπλέον, τούτο το είδος αφθονεί σε θάλασσες και ωκεανούς, καθώς έχουν το προνόμιο να μη γερνούν ποτέ· κατέχουν απ' την κούνια τους το ελιξήριο της αιώνιας νεότητας· δεν πρόκειται συνεπώς να τους λείψουν.

Αλλά και οι Σειρήνες να χαρίζουν τα τραγούδια τους μόνο σ' ανυποψίαστους πειρατές, πριν προλάβουν με τα ρεσάλτα τους να σκορπίσουν το πένθος και τον πόνο.

Σε νέο ρόλο να εικονίσει και τον Κέρβερο· αρκετά όσο τεμπέλιασε στον κάτω κόσμο, μπροστά στην πύλη του Άδη. Τώρα να γίνει φύλακας και φίλος των παιδιών, γλυκύτατος. Και μόνο σ' όποιον βάλει με το νου του να τα βλάψει, να του δείχνει τα σουβλερά του δόντια. Ατέλειωτες οι ιδέες του Λη· κι η φίλη του τις βρίσκει όλες εξαιρετικά ενδιαφέρουσες. Για κάποιες όμως απ' αυτές είναι σχεδόν βέβαιη, πως δε θα καταφέρει να τις ζωγραφίσει. Να αποδώσει εικαστικά τα εικονιζόμενα πρόσωπα μεταμορφωμένα από κακά σε καλά. Φοβάται ίσως μη και δεν είναι αληθινή η μεταμόρφωσή τους, αλλά ένα πασάλειμμα, για να ξεγελιούνται ίσα ίσα αυτοί που θα τα βλέπουν.

Ο Λη δεν υποτιμά τη δυσκολία. Μα πιστεύει στις ικανότητές της και ότι με λίγη προσπάθεια μπορεί να την περάσει.



Για να την ενθαρρύνει, να διασκεδάσει ίσως και την κόπωσή της, που την κατανοεί απολύτως, προσπαθεί να την πείσει πως με αυτές τις ζωγραφιές θα κερδίσουν περισσότερα χρήματα και ότι βρήκε κιόλας τον αγοραστή. Είναι μια συγγραφέας που γνωρίζει κι εκτιμά τη δουλειά της και μάλιστα εξέφρασε την επιθυμία να τη γνωρίσει, προσωπικά φυσικά και να συνεργασθούν. Δείγμα αυτής της επιθυμίας, είναι κι ένα δώρο που της έστειλε με το Λη· ένα βιβλίο, στρογγυλό όπως η γη, με μια υπόσχεση: ότι τα σχέδιά της θα τα έστελνε σ' ένα παγκόσμιο διαγωνισμό ζωγραφικής για παιδιά.

Ο Λη, δεν περιορίστηκε στο να μεταφέρει αυτή την υπόσχεση. Βάλθηκε να περιγράψει στη φίλη του και τις προοπτικές που θ' ανοίγονταν στην περίπτωση που αναγνωριζόταν η δουλειά της. Τα όνειρά της δε θα φυλακίζονταν στα όρια μιας εικόνας. Θα έπαιρναν το χρώμα της χαράς. Και ήξεραν κι οι δυο τους ποιο ήταν το χρώμα της χαράς. Μάλιστα το κορίτσι, όσο ο φίλος της το περιέγραφε με λόγια, προσπάθησε να το αποδώσει με το μόνο τρόπο που για την ώρα ήξερε και μπορούσε: το φυλάκισε μέσα σε μια ζωγραφιά με τα χρώματα της δικής της ψυχής.

Ζωγράφισε μια ονειρική πολιτεία γεμάτη παιδιά που ψάχνουν τους δικούς τους. Ανάμεσά τους κι ο Λη ως ιππότης και πλάι του εκείνη φωτεινή και χαρούμενη ν' ατενίζουν μ' αισιοδοξία το μέλλον. Αλλ' αυτή η χαρά, δεν κράτησε πολύ. Γιατί στο μεταξύ, ο πυρετός ξανάρχισε ν' ανεβαίνει κι η Ζωγραφιά άρχισε πάλι να έχει παραισθήσεις.

Με ανοιχτά τα μάτια έβλεπε να την περιτριγυρίζουν καλικάτζαροι με τον αρχηγό τους το Μανδρακούκο, που της παραπονιόταν πως



ήταν άδικο να μπορούν μόνο για δώδεκα μέρες ν' ανεβαίνουν στη γη και όλο τον υπόλοιπο χρόνο να ζουν στα έγκατά της, ροκανίζοντας το στύλο που τη στήριζε.

Εκείνη δεν έδειχνε να τους φοβάται. Αντίθετα, έπιανε κουβέντα μαζί τους και σα να γνώριζε την αιτία της κατάστασής τους, τους σύστηνε να πάψουν να πειράζουν τους ανθρώπους, όσο καιρό βρίσκονταν ανάμεσά τους, να γίνουν φιλικοί μαζί τους και θα ξανάβρισκαν την ελευθερία τους. Ελεύθερος, είναι μόνο όποιος αγαπά.

Μέσα στο παραμιλητό της η ηρωίδα μας, έβλεπε κιόλας τούτα τα δαιμόνια μεταμορφωμένα σε νέους ρόλους.

Ο Λη, που την άκουγε της σύστησε να ξαπλώσει, κι ο ίδιος βγήκε απ' τη σκηνή τους για να της αγοράσει κάποιο αντιπυρετικό φάρμακο. Την ώρα της απουσίας του, η Ζωγραφιά, ανάμεσα σε ύπνο και σε ξύπνιο, βάλθηκε να ξεφυλλίζει το βιβλίο που της έστειλε η συγγραφέας. Οι ζωγραφιές που υπήρχαν στις σελίδες του, την ταξίδευαν σε διάφορες γωνιές του πλανήτη και σε διαφορετικές ιστορικές εποχές, προωθώντας με αυτό τον τρόπο την εξέλιξη του παραμυθιού με νέα μοτίβα, που ίσως δεν προοικονομούσαν τη συνέχεια, μα προστάτευαν την αφήγηση από το να γίνεται επίπεδη. Ενώ ταυτόχρονα αποκάλυπταν στον αναγνώστη, όπως και στην ηρωίδα άλλωστε, ένα νέο κόσμο που από τη στάση της μπροστά στην πρόκλησή του δοκιμαζόταν κι η δική του κρίση.

Όπου κι αν πήγαινε η Ζωγραφιά, ζώα και άνθρωποι και όντα φανταστικά παντού την αναγνώριζαν ως ξεχωριστή και επιθυμούσαν να μείνει μαζί τους. Της υπόσχονταν, πως κοντά τους θ' ανακάλυπτε όχι μόνο την ταυτότητά της αλλά και το νόημα της ζωής.



Αυτές οι προσκλήσεις αποτελούσαν, κατά κάποιον τρόπο, και προκλήσεις, προτάσεις στο αρχικό ερώτημα περί του νοήματος, χωρίς κατ' ανάγκη να λειτουργούν για την ηρωίδα μας δεσμευτικά. Δοκιμαζόταν απλά η ελευθερία της, άρα η ευθύνη της και κατ' επέκταση η ελευθερία και η ευθύνη του αναγνώστη στο βαθμό που τον αφορούσαν.

Και το πρώτο μέρος του παραμυθιού, τελειώνει με μια πανηγυρική συνάντηση «επί τω αυτώ» όπως μαθαίναμε στη γεωμετρία, με όλα τα πλάσματα του Θεού και της ανθρώπινης φαντασίας, που πανάρχαιοι φόβοι και ελπίδες τους έδωσαν υπόσταση και το κορίτσι γνώρισε στα ονειρικά του ταξίδια. Ήταν την ώρα που ο Λη επέστρεφε στη σκηνή κρατώντας το πολύτιμο φάρμακο που θα έριχνε τον πυρετό της φίλης του.

Το δεύτερο μέρος, ξεκινά με τη Ζωγραφιά να διηγείται στο φίλο της το τελευταίο της όνειρο, που ήταν όραμα του ξύπνιου μάλλον κι ευσεβής πόθος και των δύο.

Ο πραγματιστής όμως Λη, φροντίζει να την προσγειώσει, μόλο που δεν αρνήθηκε να μετέχει στη χαρά της. Το αντίθετο. Έτσι, αφού χάρηκαν μαζί τούτο το όραμα, που το κορίτσι το έζησε ως όνειρο, της έδωσε το φάρμακο και θέλησε να την ενημερώσει για τις προοπτικές που ξανοίγονταν για την ώρα: τη συνεργασία του με το τσίρκο, για την παρουσία του οποίου κοντά στη σκηνή τους, η συγγραφέας φρόντισε να ενημερώσει τον αναγνώστη, προοικονομώντας το τέλος του παραμυθιού, ενώ ταυτόχρονα αποτελούσε και την αρχή του.

Γιατρεμένη η Ζωγραφιά, αναζητά κι αυτή δουλειά στο τσίρκο στο ρόλο της Πυθίας. Πιστεύει, πως αυτό το ρόλο μπορεί να τον



παίζει καλύτερα απ' τον καθ' ένα με την ιδιότητα της συγγραφέως, ιδιότητα που κανείς δεν μπορεί να της αμφισβητήσει, αφού ουσιαστικά αυτή είναι η δημιουργός του παραμυθιού που βρίσκεται ακόμη σε εξέλιξη. Η δύναμή της, από αυτή την άποψη, είναι αδιαμφισβήτητη* έτσι κι αλλιώς ο συγγραφέας ελέγχει απολύτως τη μοίρα των ηρώων του. Παρόλα αυτά, όσοι διεκδικούσαν αυτό το ρόλο, την κατηγόρησαν πως προσελήφθη χάρη στη γνωριμία της με τον διευθυντή του τσίρκου, ένα νάνο, με τον οποίο ήσαν συμμαθητές στο σχολείο που φοιτούσαν και όχι χάρη στα προσόντα της.

Η πρόσληψή της ωστόσο, θα μπορούσε να προκαλέσει και στον αναγνώστη την απορία, καθώς στο μεταξύ είχε γνωρίσει τις ιδέες της, από την πορεία του παραμυθιού και ότι στο τσίρκο, κατά κανόνα, παραβιάζεται βάνουσα η φύση κι αυτή η παραβίαση προσφέρεται για ψυχαγωγία με το αζημίωτο, κάτι που οι θεατές αδυνατούν να καταλάβουν. Κι όχι μόνο γιατί ευχαριστιούνται με όσα βλέπουν, αλλά και γιατί εξαγοράζεται η προσοχή τους και με προσφορές που δεν έχουν να κάνουν με το συγκεκριμένο θέαμα.

Ο αναγνώστης όμως, που δε μετέχει σε όλα αυτά, έχοντας κάπως νιώσει το περί δικαίου αίσθημα παρακολουθώντας την εξέλιξη του παραμυθιού, περιμένει την ανατροπή. Και δε θ' αργήσει να έρθει.

Το κακό κι η εκμετάλλευση, χάρη στο ρόλο της Ζωγραφιάς ως Πυθί-
ας, κάποια στιγμή παίρνουν τέλος, όπως συμβαίνει σε όλα τα παρα-
μύθια και μάλιστα με τρόπο ευρηματικό* κι όλοι ζουν καλά κι ο ανα-
γνώστης φυσικά καλύτερα.

Αν επιχειρούσαμε να κάνουμε μια γενική αξιολόγηση του συγκεκρι-
μένου παραμυθιού, το πρώτο για το οποίο θα μιλούσαμε είναι η



εικαστική απόδοση των ευρημάτων μιας φαντασίας, για τα οποία ο προσεκτικός και με κάποια πείρα αναγνώστης θα μπορούσε να γράψει ισάριθμα δοκίμια. Και δε μιλούμε πια για τον πλούτο των γνώσεων που θ' αποκομίσει, είτε έχουν να κάνουν με τη φύση είτε με την ιστορία.

Όσο για το χρωματικό πανηγύρι, καθώς και για την ποικιλία των τεχνικών που χρησιμοποίησε η συγγραφέας, δηλώνουμε αναρμοδιότητα να πούμε οτιδήποτε. Απλά το αποτέλεσμα χαιρόμαστε. Όμως, μπορούμε να μιλήσουμε για την πανέμορφη γλώσσα του, φυσικά για τη δομή του, που όπως ήδη ειπώθηκε ξέμακρα θυμίζει τη δομή του παραδοσιακού παραμυθιού, αλλά και για τις ευρηματικές εικόνες που συνθέτουν τα μοτίβα του. Πρόκειται για ένα συναρπαστικό και χορταστικό ανάγνωσμα για όσους προτιμούν τα ηλεκτρονικά βιβλία.

Γιατί, ξεχάσαμε να το πούμε, το βιβλίο «Ένας ιππότης της λεγεώνας είναι εδώ», το βρίσκει κανείς μόνο στο internet. Και μάλιστα χωρίς κανένα περιοριστικό όρο. Η ανάγνωση είναι ελεύθερη.

Ζωή Κανάβα, συγγραφέας

3/2/2011



Κριτική της συγγραφέως κας Λένας Μερικά

Ζάννα μου,

Τι καταπληκτικά πράγματα είναι αυτά; Και πόσα πολλά! Μπράβο σου! Τα διαβάζω σιγά σιγά και θαυμάζω τις εκπληκτικές σου ζωγραφιές. Να 'σαι πάντα καλά, να μας εντυπωσιάζεις με το εκρηκτικό ταλέντο σου!

Διάβασα τον Ιππότη και τον απήλαυσα πολύ!

Είσαι πολυτάλαντη. Γράφεις, ζωγραφίζεις, επιμελείσαι και κάνεις και ανάπτυξη ψηφιακού περιεχομένου για το διαδίκτυο! Μπράβο! Έχεις οργιαστική φαντασία, ανακατεύεις αριστοτεχνικά μυθοπλασία και πραγματικότητα, μαζί με πληροφορίες ιστορικού, περιβαλλοντολογικού και ανθρωπολογικού περιεχομένου και μηνύματα για την προστασία του περιβάλλοντος! Όλα αυτά πλαισιωμένα από ευφάνταστες και πολύ ταιριαστές εικονογραφικές συνθέσεις!

Σε φιλώ και σε συγχαίρω,

η θαυμάστριά σου

Λένα Μερικά

23/1/2011

Κριτική της κας Κατερίνας Μουρίκη

Διάβασα τα βιβλία σας και τα χάρηκα ιδιαίτερα. Ο λεπτός χαρακτήρας σας και η ευαισθησία σας για το περιβάλλον, είναι διάχυτα στις όμορφες ιστορίες σας. Να έχετε πάντα πλούσιες εμπνεύσεις για να μας χαρίζετε τα ωραία έργα σας.



Βρίσκω το χρόνο να σας ευχαριστήσω και για το βιβλίο «Ένας Ιππότης της λεγεώνας της τιμής» που μου προσφέρατε και να σας πω, ότι πραγματικά με εντυπωσίασε.

Πρόκειται για μια ονειροφανταστική ιστορία μιας ταλαντούχας μικρής ζωγράφου που την αποκαλούν "Αγριμάκι". Ζει σε μία καλύβα και τούτο τον καιρό βασανίζεται από υψηλό πυρετό που της δημιουργεί παραισθήσεις. Η μικρή όμως, νιώθει σα να ζει σε ένα κατάδικό της παραμύθι και αφήνεται να ταξιδέψει μέσα στο χρόνο με τη βοήθεια του νεαρού φίλου της, Λη.

Ο Λη φέρνει τη Μαϊμού και το Τουκάν από το Τσίρκο της περιοχής. Ένας επίδοξος ληστής караδοκεί έτοιμος ν' αρπάξει...

Ο χιλιοπρόσωπος όμως γίγαντας, φίλος και φύλακας πιστός της μικρής, της αποκαλύπτει ότι η ίδια δεν είναι ένα φτωχό κοριτσάκι αλλά μια πριγκίπισσα που είναι ταγμένη να βοηθήσει τον κόσμο με τις ζωγραφιές της.

Ο Λη, την παροτρύνει να ζωγραφίζει σκηνές από την Ελληνική Μυθολογία αλλά μέσα από μια διαφορετική οπτική γωνία, που θα προσφέρει λύση και κάθαρση στα προβλήματα της εποχής μας. Οι ζωγραφιές αυτές με τη βοήθεια του χιλιομάτη γίγαντα θα μπορούν να ζωντανέψουν και να σώσουν τον πλανήτη από τους κινδύνους που τον απειλούν. Η Μέδουσα πετρώνει όσους είναι κακοί κι επικίνδυνοι για τους πολίτες, η Λερναία Ύδρα κι η Χάρυβδη τρώνε τη ρύπανση, τα σκουπίδια και τις πετρελαιοκηλίδες αντί ανθρώπους κ.λπ.

Έτσι, η μικρή ευφάνταστη ζωγράφος συνεχίζει να ανατρέχει σε γνωστούς ελληνικούς μύθους και να χρησιμοποιεί τα διάφορα τέρατα ως ήρωες ταγμένους στη σωτηρία της ανθρωπότητας. Οι ζωγραφιές -



άρα και οι μύθοι- ξεδιπλώνονται στα μάτια του αναγνώστη, ο οποίος απολαμβάνει μία πλούσια γευσίγνωσία μυθολογικής αναδημιουργίας. Οι Σειρήνες και ο Οδυσσέας συναντιούνται με τον Κέρβερο, τον Κένταυρο, τον Πολύφημο.

Η συγγραφέας, μέσω της ηρωίδας της, κάνει μία γενική εικαστική σάρωση στην Ελληνική μας Μυθολογία συγκεντρώνοντας μέσα στις 112 εικονογραφημένες σελίδες, όλες σχεδόν τις μυθολογικές αναφορές που μαγεύουν ένα παιδί. Ο Δούρειος Ίππος, ο πολυμήχανος Οδυσσέας, και άλλοι γίνονται μοντέλα για τη νέα ζωγραφική της συλλογή.

Τα έργα της τα παρουσιάζει στον παγκόσμιο διαγωνισμό παιδικής ζωγραφικής. Έχει ζωγραφίσει τον Μαντρακούκο, τον αρχικαλικάντζαρο...

Το βιβλίο με την πρώτη ματιά κερδίζει την προσοχή του αναγνώστη, χάρη στην ιδιαίτερα πρωτότυπη σύνθεση των εικόνων. Μια τεχνική κολλάζ που το είδος της είναι σπάνιο για τα παιδικά μας βιβλία, ο δε τρόπος επεξεργασίας θα έλεγα ότι είναι μοναδικός, γι' αυτό και σας χαρακτηρίζει ανεπανάληπτα.

Το κείμενο συνάδει απόλυτα με τις εικόνες σας. Το ύφος απόλυτα προσωπικό, έως ανατρεπτικό, δεν υποτάσσεται στις συνηθισμένες αρχές και φόρμες των παιδικών αναγνωσμάτων. Χρησιμοποιώντας έναν άμεσο και χειμαρρώδη λόγο, αφήνετε τους ήρωες να συνομιλούν άνετα, με μεγάλες ατάκες που αναλύουν τη σκέψη τους σα να τη ζωγραφίζουν. Η ηρωίδα σας, με την πυρετώδη ονειροφантаσία της κατάφερε να με ξαφνιάσει και να με ταξιδέψει μπρος και πίσω μέσα στο χρόνο.



Μου χάρισε ένα ταξίδι ονειρικό, που συχνά παίρνει μορφή αλληγορικής κι ωστόσο ξεκάθαρης αφήγησης. Μια αναγνωστική περιπλάνηση με σταθμούς σε λιμάνια άλλοτε μυθικά, γεμάτα από μορφές της Ελληνικής Μυθολογίας μας κι άλλοτε σε λιμάνια πλούσια από πραμάτειες της λαϊκής μας παράδοσης. Μα την άλλη στιγμή, το τοπίο αλλάζει για να δεις κατάματα προβλήματα του καιρού μας όπως το οικολογικό (ρύπανση, διαταραχή του κλίματος κ.λπ.), την αιχμαλωσία των ζώων ή την εξαφάνιση των ειδών, αλλά και τοπία ντυμένα με τα πέπλα της νύχτας. Τα τυχερά παιχνίδια των καζίνων, το ξεπούλημα των περιουσιών μέσα σε μια στιγμή αλλά και την υπερκαταναλωτική μανία του σύγχρονου ανθρώπου.

Προβλήματα διαχρονικά. Άλλα ντυμένα με το ανάριο ένδυμα του μύθου και άλλα απογυμνωμένα σαν την αλήθεια, περνούν σα μια ονειροφανταστική παρέλαση μπροστά από τα μάτια του αναγνώστη. Το κείμενο ξετυλίγεται ελεύθερα, σα ποτάμι που τρέχει παρασύροντας διάφορα φερτά υλικά. Υλικά πλούσια που ενώ με την πρώτη ματιά δεν φαίνονται, η κατάλληλη προσέγγιση και επεξεργασία φέρνει στο φως τη λάμψη και την αληθινή τους αξία.

Στα χέρια ενός φωτισμένου παιδαγωγού (δασκάλου ή γονιού), το βιβλίο είναι μια πρώτη ύλη για αξιοποίησή του μέσα στην τάξη. Τα θέματα που θίγει είναι τόσα πολλά και ποικίλα που θα μπορούσαν να επεξεργάζονται και να δίνουν ιδέες στα παιδιά για όλη τη σχολική χρονιά.

Εύχομαι καλή τύχη στο βιβλίο σας και πλούσιες εμπνεύσεις σε σας.

Κατερίνα Μουρίκη, συγγραφέας.

31/1/2011



Κριτική της κας Αθηνάς Μπίνιου

Η Ζάννα Μελά Φλώρου, μας χάρισε το 2009 ένα καινούριο έργο, το «Ένας Ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής». Είναι ένα άριστα επιμελημένο βιβλίο, που περικλείει πρωτότυπες ταξιδιωτικές περιπέτειες. Η ηρωίδα, το Αγριμάκι αρχικά, γίνεται η Πριγκίπισσα Ζωγραφιά αργότερα. Το κορίτσι αυτό, έστω κι αν δεν είχε όνομα και ρίζες, ούτε οικογένεια δυνατή να το στηρίζει, εντούτοις οι δυσκολίες δεν το εμπόδισαν να προοδεύσει. Τουναντίον, αγωνίστηκε, έψαξε τη γνώση μέσα στα βιβλία, καλλιεργήθηκε πολιτιστικά με επισκέψεις στα μουσεία, κάνοντας ό,τι μπορούσε να εξελιχθεί σε άνθρωπο με ευγενικά ιδεώδη.

Η μικρή πρωταγωνίστρια κρύβει σπουδαία ταλέντα, όπως να ζωγραφίζει εξαιρετικά. Πλάθει στο νου της ένα ονειρεμένο νησί όπου όλα τα παιδιά συμβιώνουν μέσα σε ζεστό περιβάλλον, έστω και χωρίς τους φυσικούς γονείς. Η επιμονή και η υπομονή της τη βοηθούν να κατακτήσει το σκοπό της ζωής της. Το κοινωνικό της έργο γίνεται πραγματικότητα, και αναγνωρίζεται από την πολιτεία. Έτσι αποδεικνύει ότι οι αξίες δεν επηρεάζονται από το ποιος είσαι, αλλά από το αν δουλεύεις τίμια με αγάπη και σεβασμό προς το συνάνθρωπό σου. Η πολυτάλαντη Ζάννα Μελά Φλώρου έγραψε ένα βιβλίο που ξεχειλίζει τρυφερότητα για μικρούς, αλλά και για μεγάλους. Η συγγραφέας μας δίνει ωραίες στιγμές. Ωραίες εικόνες. Ξυπνά ειρηνικά αισθήματα. Το νέο της βιβλίο, όπως και τα προηγούμενα, είναι όντως αξιόλογο για την πνευματική καλλιέργεια των παιδιών.

Η εικονογράφηση έχει δουλευτεί με προσοχή και καλό γούστο από την ίδια τη συγγραφέα και καταξιωμένη ζωγράφο, που χρησιμοποίησε κολλάζ, σε συνδυασμό με ηλεκτρονικές εικόνες.



Αθηνά Μπίνιου, συγγραφέας.

Περιοδικό "Διαβάζω", τεύχος 506, Απρίλιος 2010

Κριτική της κας Ηρώς Παπαμόσχου

Το βιβλίο αυτό, έχει την ιδιαιτερότητα ότι ολόκληρο είναι γραμμένο και εικονογραφημένο σε ηλεκτρονική μορφή γι' αυτό και δικαίως η συγγραφέας και εικονογράφος το κατατάσσει στις «Ιπτάμενες Σελίδες».

Ανατρέχοντας σε ήρωες και τέρατα της μυθολογίας μας, καθώς και σε δημιουργήματα των λαϊκών μας παραδόσεων, ισορροπώντας μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας, η συγγραφέας πλάθει μικρές ιστορίες για ν' αναδείξει κάποιες αξίες.

Το βιβλίο μοιάζει με ταξίδι, μέσα από τις σελίδες του οι μικροί αναγνώστες μαθαίνουν τις ιδιαιτερότητες διαφόρων τόπων της γης· οι παγωμένοι πόλοι με τις αρκούδες και τους πιγκουίνους μπερδεύονται με την καταπράσινη ζούγκλα, τα άγρια ζώα τις πρωτόγονες φυλές και τα έθιμά τους.

Το παραμυθένιο ταξίδι συνεχίζεται - με τη σχετική πλούσια εικονογράφηση - κι οι αναγνώστες ακολουθούν βήμα προς βήμα την Αγριμούλα, την πρωταγωνίστρια, που σαν παραμύθι κι αυτή μπορεί και μεταμορφώνεται.

Μπερδεύονται με πειρατές και πειρατικά καράβια, με τσίρκα θαυμαστά, κάστρα ονειρικά και παντοδύναμους ρηγάδες· και μέσα από αυτή την σχεδόν αιωρούμενη ατμόσφαιρα αναδεικνύεται η αγωνία



για την προστασία της φύσης κι η αγάπη για τα πλάσματά της, ιδιαίτερα για τα πιο αθώα πλάσματά της, τα παιδιά.

Στο τέλος έρχεται η δίκαιη επιβράβευση της Αγριμούλας, με τον τίτλο «του Ιππότη της Λεγεώνας της τιμής» που της απονέμεται, για τις προσπάθειές της και την κοινωνική της προσφορά.

Αυτά γενικά ως προς το κείμενο του βιβλίου. Και βέβαια... δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η συγγραφέας γράφοντας και στοιχειοθετώντας ένα βιβλίο από το Α ως το Ω μόνη της σε ηλεκτρονική μορφή, έκανε έναν άθλο.

Ηρώ Παπαμόσχου, συγγραφέας.

Ιούνιος 2010

[Προλόγισμα του κ.Θανάση Παπαθανασόπουλου](#)

στο βιβλίο της Ζάννας Μελά-Φλώρου:

«Ένας Ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής είναι εδώ»

Περιηγήθηκα το βιβλίο της Ζάννας Μελά-Φλώρου με την ψυχική διάθεση που μου χάρισε ο ονειρικός κόσμος του ίδιου. Γιατί από την πρώτη του ακόμη σελίδα, ως την τελευταία, γίνεται φανερό πως η συγγραφέας είναι μαθητευόμενη των παιδικών ονείρων και των αγνών μυθικών οραμάτων. Των οραμάτων εκείνων που εμπνέουν και φρονηματίζουν τις νεανικές, άπλαστες ακόμα ψυχές, που γυρεύουν αποκούμπι ζωής στο όνειρο και στο ιστόρημα που τρέφει με άρτο ζωής τη νεανική λυρική φρόνηση.



Το καλό αυτό βιβλίο, έχει τον ευφάνταστο τίτλο «Ένας ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής είναι εδώ», και ευρίσκεται από την άποψη της δίκαιης αξιολόγησης στο ίδιο ύψος της πνευματικότητας των σημαντικότερων λαϊκών παραμυθιάδων. Κι αυτό γιατί η πραγματικότητα της αληθινής ζωής εμπλέκεται με αληθοφάνεια με την άλλη πραγματικότητα του ονείρου, του μύθου και της καλής διάθεσης του αεικίνητου και δημιουργικού φασματικού κόσμου της φαντασίας.

Το παράδειγμα του κλασικού παραμυθιού, με θαυμαστή τεχνική εμβολιάζεται στον κόσμο του σύγχρονου παραμυθιού της τεχνολογίας, δίνοντάς μας ένα νέο σύνολο φανταστικής ζωής, που μπορεί να γίνει με λίγη θέληση ακόμα και πραγματική.

Η συγγραφέας ξεκινάει από πραγματικές αφετηρίες, για να φτερουγίσει στις νέες πραγματικότητες που τεχνουργεί η φαντασία της, που και αυτή όμως έχει ως αφετηρία την πραγματικότητα. Έτσι βλέπουμε τον μαγικό πλανήτη των εξήμισι δισεκατομμυρίων κατοίκων να κατοικείται κι από άλλα όντα του ζωικού και του φυτικού κόσμου και όλα μαζί τα όντα αυτά να συμπλέουν και να συμβαδίζουν προς την λυρική μοίρα τους, μαζί με τον πειρατή Πιράνχα, τον Νάνο και τον Πιθηκάνθρωπο, τον θηριοδαστή, τον Πέτρινο και τον Ιππότη. Θα πρέπει εδώ, ζώντας κι εγώ χαρούμενος και ελπιδοφόρος μέσα στη φανταστική-πραγματική κοινωνία, να μην λησμονήσω κι ένα άλλο κατόρθωμα της συγγραφέως κας Ζάννας Μελά-Φλώρου. Κι αυτό, είναι η εξαιρετική ζωγραφική απόδοση του περιεχομένου του παραμυθιού της.

Μα όποιο από τα στοιχεία του κι αν προτάξουμε, (το διηγηματικό ή το καλλιτεχνικό), ένα είναι το βέβαιο: ότι η κα Ζάννα Μελά-Φλώρου είναι συγγραφέας παιδικών αναγνωσμάτων, που εκπολιτίζουν τον άπλαστο ψυχικό κόσμο των παιδιών, που φρονηματίζουν την αγνή



διάθεσή του και που το οδηγούν στο να συναντήσει το ίδιο τη μοίρα του με ευθυκρισία και αληθοφάνεια. Οι έπαινοι που αξίζουν στη συγγραφέα είναι πολλοί και εύχομαι να συνεχίσει αυτή την ευγενική παιδαγωγική αποστολή με τρόπο εύληπτο, ελληνικό και χαριτωμένο.

Θανάσης Παπαθανασόπουλος, συγγραφέας.

Περιοδικό "Διαβάζω", τεύχος 508, Ιούνιος 2010

[Κριτική της κας Γιολάντας Πατεράκη](#)

Ένα βιβλίο γραμμένο με πολλή φαντασία και πλούσια διακοσμημένο με χρωματιστές εικόνες, ζωγραφισμένες, φωτογραφημένες κι όχι μόνο, αλλά φτιαγμένες, «κατασκευασμένες», θα μπορούσε κανένας να πει, από την ίδια τη συγγραφέα - εικονογράφο, με μεράκι, π ο λ ύ μεράκι! Γωνίτσα -γωνίτσα, εικονίτσα στην εικονίτσα, κόβοντας, "ράβοντας", προσαρμόζοντας φορέματα, παπούτσια, φτερά, μάτια, στόματα, θεριά, ασπίδες κι ό,τι άλλο περιλαμβάνει σαν περιεχόμενο αυτό το βιβλίο οφείλεται στην αγάπη με την οποία έντυσε τη φαντασία της η Ζάννα και την πρόσφερε στα μάτια που θέλουν και μπορούν να την εκτιμήσουν.

Το περιεχόμενο πλούσιο σε υλικό, δίνει στον αναγνώστη ερεθίσματα" για να του γεννηθούν ερωτηματικά και απορίες σε ποικίλα θέματα, ώστε να ψάξει πιο λεπτομερώς εκείνα πού τον ενδιαφέρουν.

Αν κανένας προσπαθούσε να κατατάξει αυτό το βιβλίο σε κάποια σειρά, πιστεύω πως θα το χαρακτήριζε κάτι σαν: "Μικρή Παραμυθία Εγκυκλοπαίδεια" γιατί μ' έναν απλό, κατανοητό από το παιδί λόγο, το ταξιδεύει σε μαγικούς πλανήτες, σε χιονένια παλάτια αρκού-



δων και πιγκουίνων και καταπράσινα παλάτια ζούγκλας, σε ονειρικά κάστρα, σε κρησφύγετα πειρατών απ' όπου δε λείπουν οι περιπέτειες, οι παγίδες, οι έξυπνες λύσεις στολισμένες με χιούμορ και ευαισθησία.

Στη μικρή -χωρίς προσδιορισμένη εθνικότητα και πατρίδα- ηρωίδα, οφείλεται το περιεχόμενο του βιβλίου -απόκτημα της ζωηρής της φαντασίας- που κατάφερε να το ζωγραφίσει με τα πιο λαμπερά χρώματά της και τις υπέροχες εικόνες της και να κερδίσει έτσι σ' έναν Παγκόσμιο Διαγωνισμό Ζωγραφικής, πράγμα που της έδωσε τη δυνατότητα να κάνει αληθινό το όνειρό της: να γίνει, «Πρέσβειρα Καλής Θέλησης» και να πάρει και τον τίτλο, «της Λεγεώνας της Τιμής» υπερασπιζόμενη πάντα τα δικαιώματα των παιδιών.

Γιολάντα Πατεράκη, συγγραφέας.

Περιοδικό "Διαβάζω", τεύχος 506, Απρίλιος 2010

[Κριτική της κας Ελευθερίας Τζιάλλα-Μάντζιου](#)

Αγαπητή κα Ζάννα, εύχομαι υγεία και χαρά.

Με πολύ ενδιαφέρον διάβασα το βιβλίο σας: «Ένας ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής είναι εδώ». Ενθουσιάστηκα για τη γραφή και τη φαντασία σας.

Έχετε συλλάβει στους μύθους σας το πνεύμα της παγκοσμιότητας και την αξία του πλούτου των ανθρώπινων συναισθημάτων.

Σας συγχαίρω.

Ελευθερία Τζιάλλα-Μάντζιου, Συγγραφέας- Ζωγράφος

ε. τ. Σχολική Σύμβουλος, Ιωάννινα, Δεκέμβρης 2011





Μελαι-
Φλώρου
Ζάννα





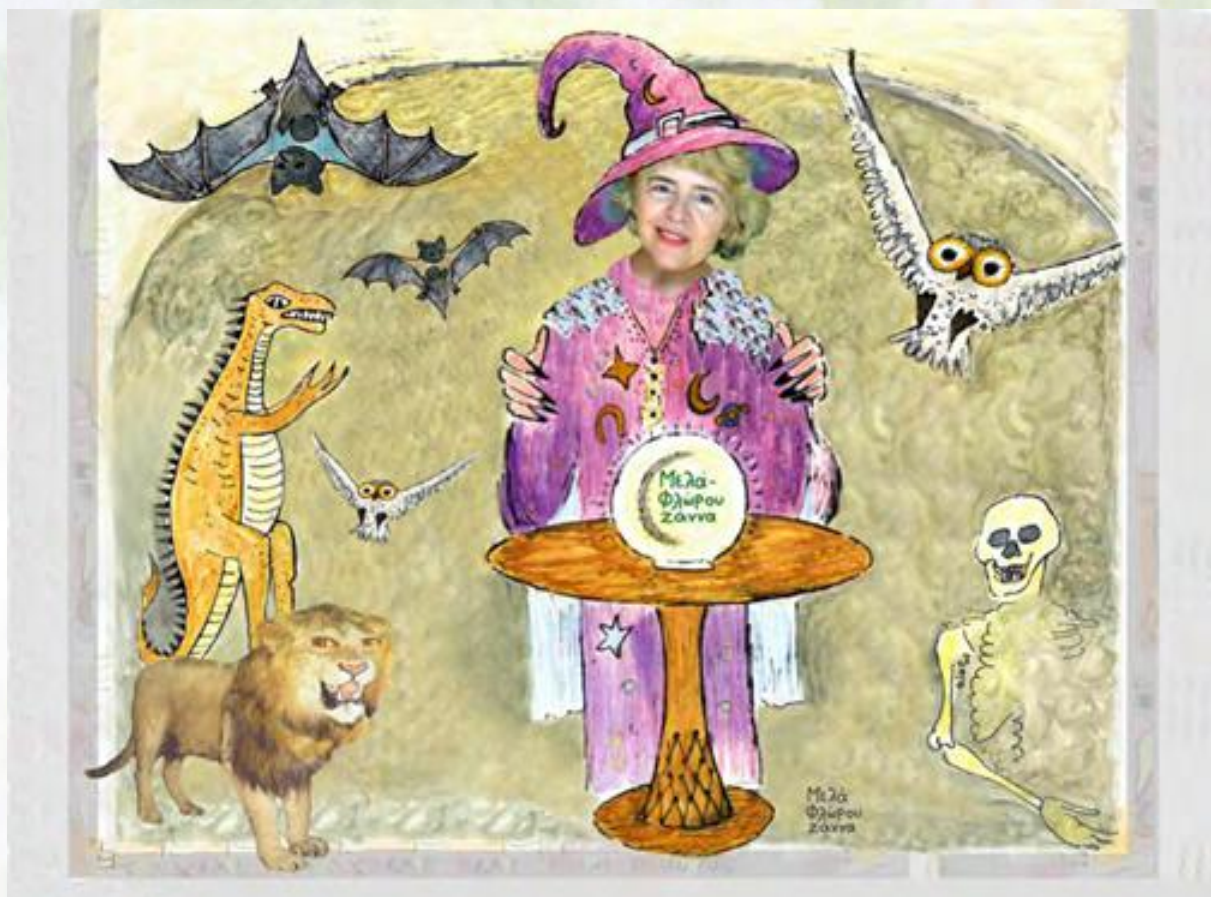








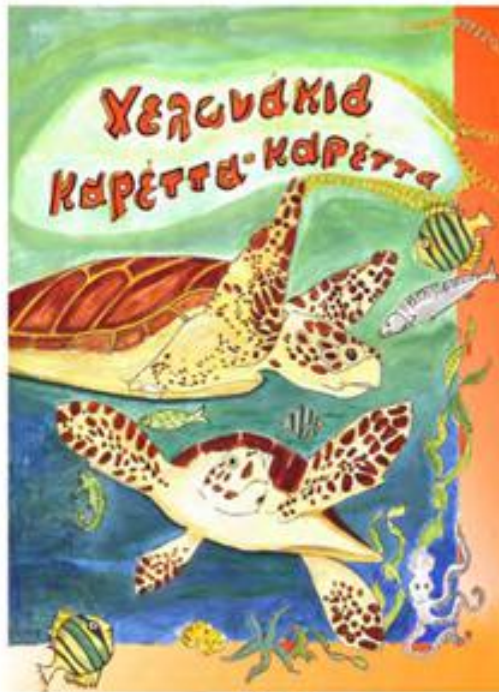








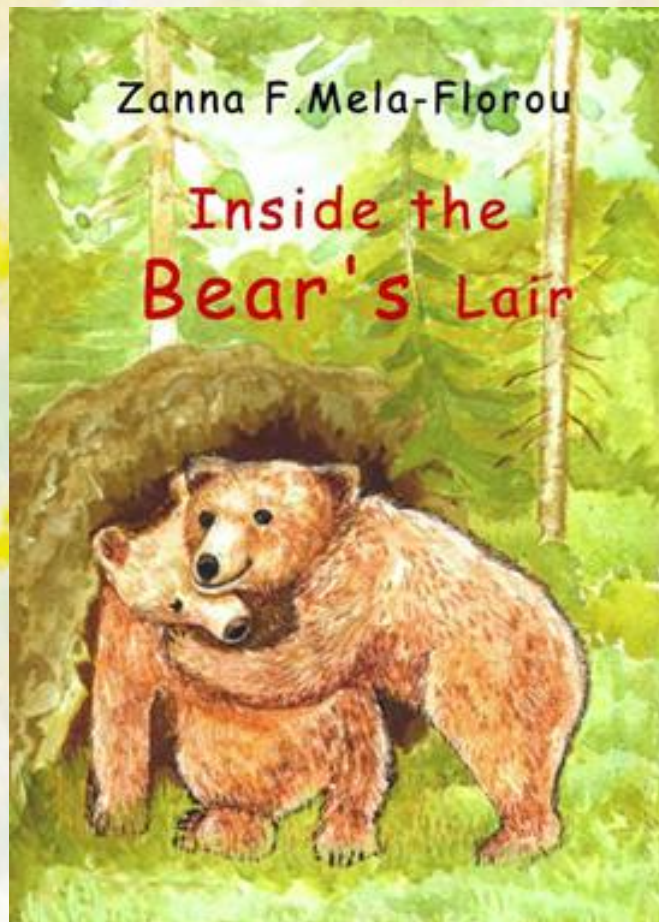
Ζάννα Φ. Μελά - Φλώρου



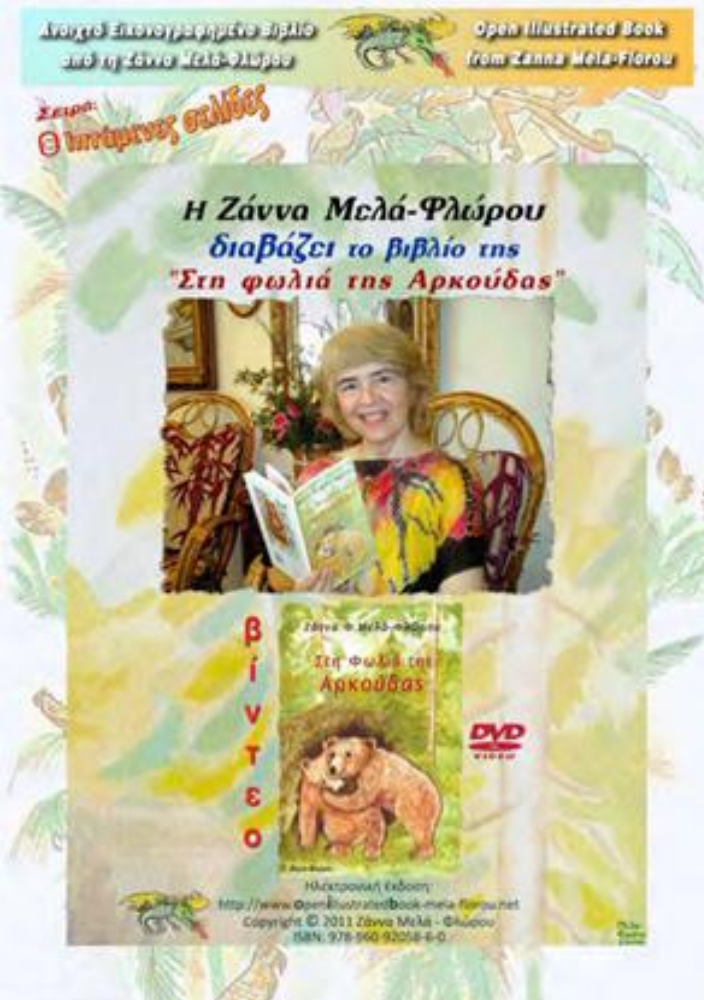
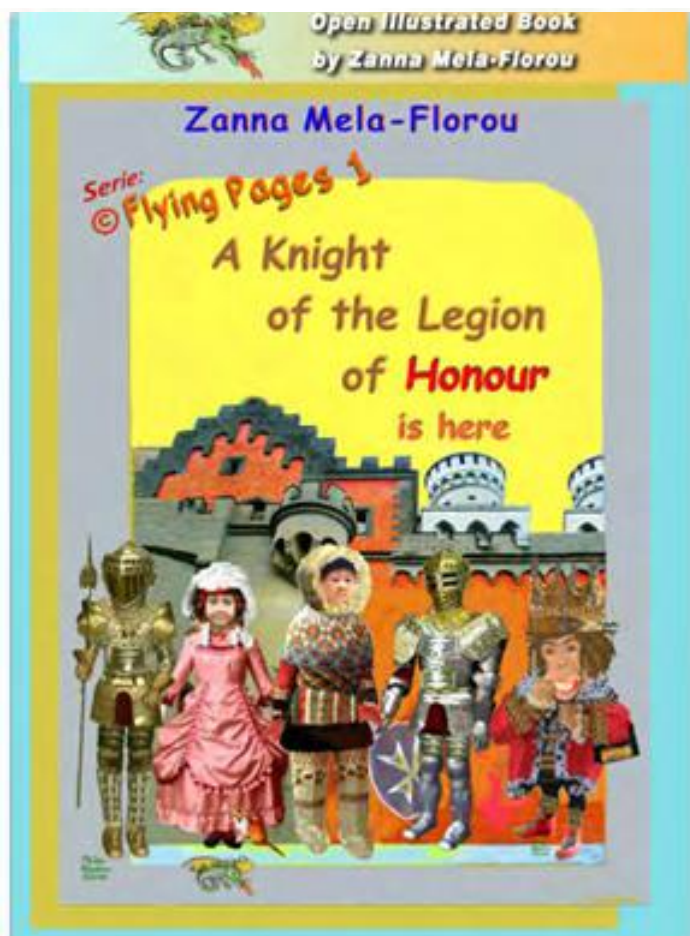
αντίποινα/εργαστήρι

Zanna F. Mela-Florou

Inside the
Bear's Lair









Ζάννα Μελά—Φλώρου

Σειρά : ☉ Ιπτάμενες σελίδες 1

Ένας ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής είναι εδώ

Μήπως είναι κόρη κάποιου βασιλιά το νέο ανθρωπάκι χωρίς όνομα και ρίζες; Ή ανήκει σε μια φυλή Ινδιάνων; Λες να κατάγεται απ' τους Εσκιμώους του παγωμένου Βορρά ή να είναι απόγονος ενός αιμοβόρου πειρατή;

Όποια κι αν είναι η μικρή πρωταγωνίστριά μας, κρύβει σπουδαία ταλέντα, όπως να καταγράφει και να ζωγραφίζει τα θεότρελα της όνειρα και τις συνομιλίες της με φαντάσματα και όντα υπερφυσικά. Δημιουργεί το ολοζώντανο παραμύθι της ζωής της, παίζει ρόλους και η ίδια, μεταμορφώνεται κι αλλάζει τη μοίρα των ηρώων της.

Θα βοηθήσει ο ιππότης την αξιαγάπητη μικρή, να πραγματοποιήσει τα όνειρά της και να χαρεί την αναγνώριση του σημαντικού έργου της;



Ηλεκτρονική έκδοση:

site: <http://www.openillustratedbook-mela-florou.net>

blog: <http://www.openillustratedbook-mela-florou.blogspot.com>

Copyright © 2009 Ζάννα Μελά - Φλώρου

ISBN: 978-960-92058-5-6

